

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

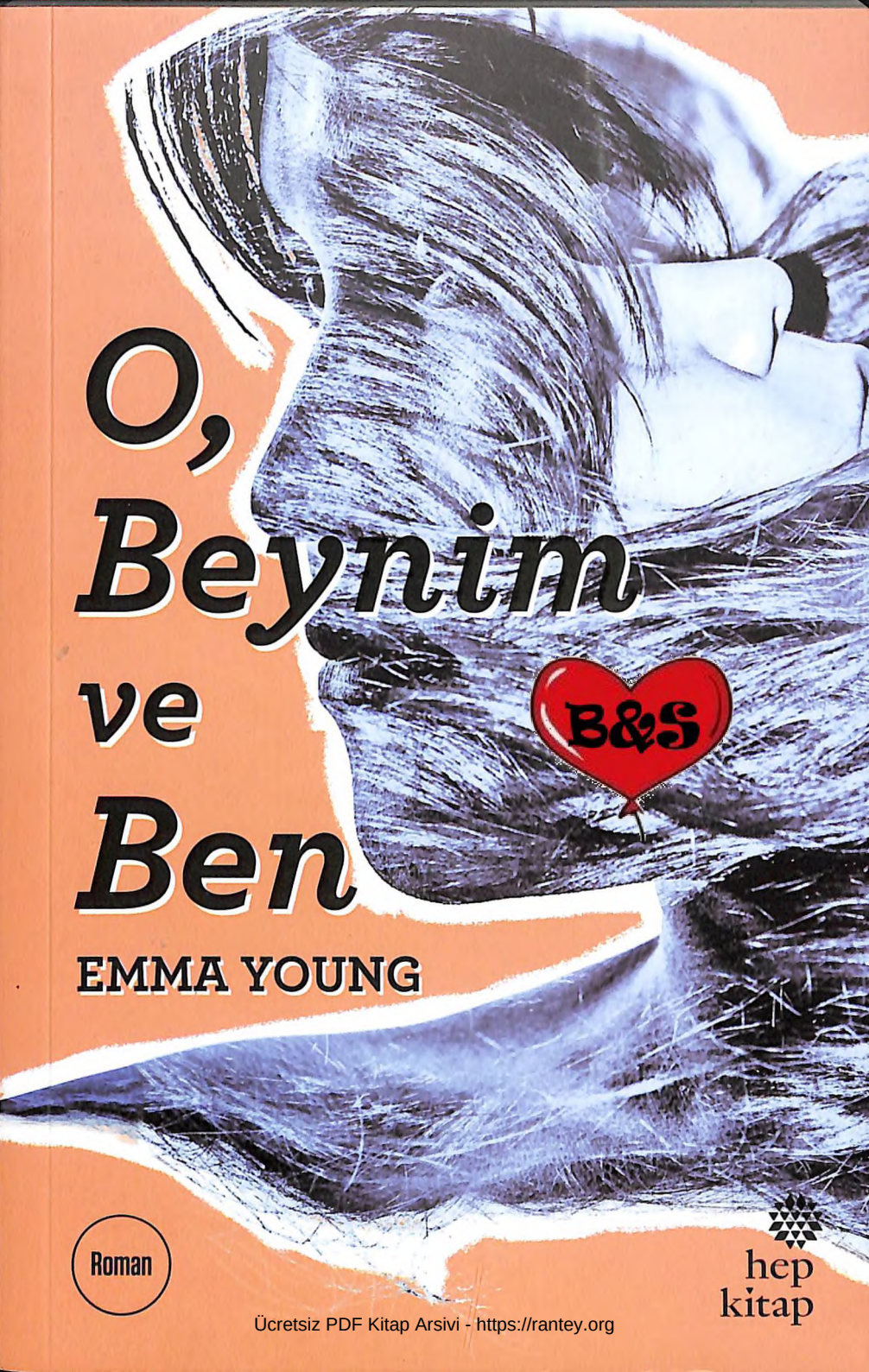
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

O, *Beynim* ve *Ben*

EMMA YOUNG

Roman

hep
kitap

Rosa on sekiz yaşında.
Çocukluğundan beri
hareketlerini kısıtlayan,
ölümcül bir hastalıkla
mücadele ediyor.

Sylvia on sekiz yaşında.
Yaşındaydı. Buz gibi bir
suya düşüp ölmeden önce.
Ama onun ölümü Rosa'nın
hayatını değiştiriyor. Çünkü
Sylvia'nın ailesi bedenini
bağışlamaya karar veriyor.

Rosa girdiği ameliyattan
kendi beyni, kendi anıları,
kendi hisleri, ama başka
birinin bedeniyle uyanıyor.
Ve büyük bir merakla. O
aslında kim? Rosa mı, Sylvia
mı?

ISBN 978-605-192-252-2

TAVSİYE
EDİLEN
PERAKENDE
SATIŞ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

35 TL

hep
kitap

O, BEYNİM VE BEN

**O,
Beynim
ve
Ben**

EMMA YOUNG

hep
kitap

O, Beynim ve Ben

Orijinal adı: She, Myself and I

© 2017, Emma Young

Yazan: Emma Young

İngilizce aslından çeviren: Emili İlemre

© hep kitap 2018

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ekim 2018, İstanbul

ISBN 978-605-192-252-2

Sertifika no: 34204

Kapak tasarımı: Elif Karlı

Baskı: Optimum Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1

34295 Küçükçekmece / İstanbul

Tel. (0212) 463 71 25

Sertifika no: 41707

hep kitap

Mecidiyeköy Mahallesi,

Büyükdere Caddesi,

Ercan Han B Blok 121/9

Şişli 34381 İstanbul

www.hepkitap.com.tr / info@hepkitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

* hep kitap, TEAS Yayıncılık A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

O, BEYNİM VE BEN
Emma Young

Çeviren:
Emili İlemre

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİRİNCİ BÖLÜM

Önemli olan içinizin güzelliğidir, dışınızın değil. Biri size bunu söylediğinde iki anlamı olduğunu bilirsiniz. Ya güzel olduğunuzu düşünmüyordur. Ya da moda dergilerinin kapaklarındaki kızların dünyasına kapılıp bacaklarınızın inceliği veya dudaklarınızın dolgunluğundan başka bir şey düşünmemenizden endişeleniyordur. Benim bacaklarım oldukça ince aslında. En azından bana öyle görünüyorlar. Ama onları fazla görmüyorum çünkü boynumdan aşağısını pek hareket ettiremiyorum ve bacaklarıma bir aynadan değil, penceredeki yansımadan bakabiliyorum.

Vinil parkeli yerden, tavana kadar uzanan kalın camlı bir pencere bu; odaya girdiğimde dikkatimi çeken ilk şeydi, çünkü Londra’da yaşadığımız taraçalı evimizdeki karanlık odamdan çok farklıydı. Dikkatimi çeken ikinci şey ise, televizyonda BBC America’dan başka İngiliz kanalı olmamasıydı. Üçüncüsü, ayna yoktu. Bana etrafı gezdiren yapılı, tatlı suratlı hemşire Jane’in söylediğine göre yeni sağlık ve güvenlik protokolü böyleydi.

“Saçmalık” diye fısıldadım, o kadar da sessiz söylemedim ama sadece Jane’in ne söylediğimden tam emin olamayacağı kadar sessizdi. Kendime bakmamı neden istemediklerini çok iyi biliyordum. Anlamadığım şey, neden doğrudan bana söylemediği idi. Ne de olsa, bundan çok daha acı gerçeklere alışkındım.

“Ben senin aynan olurum” dedi babam. Aslında elinden geldiğince olacağını biliyordum. Annemin aksine, duygularını saklamak konusunda hiçbir zaman çok başarılı olmamıştı. Fiziksel durumumdaki en ufak bir kötüye gidiş, duygulu, kahverengi gözlerinde birbirini izleyen kaçınılmaz adımlar şeklinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

izlenebiliyordu. Mecazi bir ayna olarak mükemmeldi. Ama gerçek bir ayna olarak, pek de değil.

“Bilmem gerekiyor” dedim Dr. Leon Monzales’e, “bana sadece gerçeği söyleyeceğinizi bilmem gerekiyor ya da tüm kalbinizle gerçek olduğuna inandığınız şeyleri.”

Başcerrah, ilk olarak beni Boston’a vardığım akşamüstü odamda ziyaret etmişti. Monzales’in sesi gündüz kuşağı pembe dizilerindeki doktorlara benziyordu. Boğuk ve Meksika aksanlı. Yüzü ve vücudu da pembe dizi doktorları gibiydi. Son birkaç yıldır epey gündüz kuşağı programı izlediğim için bu işten anladığımdan eminim. Geniş omuzluydu, çenesi köşeliydi, dalgalı siyah saçları geriye taranmıştı.

Sesle kumanda edilen tekerlekli sandalyemde, şifoniye-
rin yanında duruyordum. Kendimizi evimizde hissetmemiz ve kanlı korku filmlerinin girişlerindeki beş yıldızlı otel odalarından birinde değilmişiz gibi davranmamız için annem şifoni-
yerin üstüne bir şeyler yerleştirmişti. Kuyruğunda solmuş bir Minnie Mouse etiketi olan pelüş bir sincap – ilk oynucağımdı bu. En sevdiğim narenciye ve sandal ağacı kokulu, gümüş şamdanlı bir mum. Ve, Whitby Manastırı’nın önünde, ilkbahar güneşinin altında duran annem, babam ve abim Elliot’ın fotoğrafı; bu fotoğrafı ben çekmiştim, eskiden yatağımın yanındaki kitaplıkta dururdu.

Dr. Monzales, normal insanların oturduğu, yulaf rengi döşemeli koltuğundaydı. Gömleğinin kolları düzgünce katlanmıştı, kash ellerini kucağına koymuştu. Duruşuna bakılırsa, bildiğim kadarıyla hayatımın gittikçe yaklaşan sonunu değil de yaz tatili için planlarımızı ya da fındığın brownie’ye yakışıp yakışmadığını da konuşuyor olabilirdik.

“Odamda neden hiç ayna yok?”

“Ah” dedi. “Evet, biraz tuhaf göründüğünü tahmin edebiliyorum.”

“Tuhaf görünmüyor. Kendime bakmamı istemiyorsunuz.”

“Ben –biz– benim bu konuda belirli bir tercihim yok. Psikoloji ekibimiz alışmana yardımcı olabileceğini düşündü.”

“Hemşire –Jane– bana yeni sağlık ve güvenlik protokolü

Ücretsiz PDF Kitap ArşivP- <https://rantev.org>

yüzünden olduğunu söyledi.”

Monzales, şaşırma ifadesi ile tabii öyle demiştir canım, diyen mimiklerini başarıyla birbirine yedirdi. “Fiziksel sağlığından ve güvenliğinden fazlasını düşünmemiz gerekiyor, Rosa.”

“Zihnimde bir sorun yok.”

“Biliyorum” dedi.

“Zihnimi bana bırakabilirsiniz.”

Teslim olur gibi ellerini kaldırdı. “Rosa. Odanda ayna olmasını mı istiyorsun?”

Evet demek üzereydim, ama bu hemşireden çok rahatsız olduğum içindi. Gerçekten istiyor muydum? Evdeyken aynalardan kaçardım. Bazen gözlerimi kapadığımda eskiden olduğum halimi hâlâ hayal meyal hatırlayabiliyorum.

“Bu iyileşmenin fiziksel olduğu kadar psikolojik bir süreci de var, biliyorsun; belki böylesi daha kolay olur” dedi Monzales.

“Gerçekten iyileşecek miyim?” diye sordum.

Öne eğildi, beni kutsayan bir aziz gibi açtı avuçları. “Tabii ki, hepimiz bunun için harıl harıl çalışıyoruz.”

Ama mümkün müydü? Kırık bir kemik iyileşebilirdi. Bir yarık iyileşebilirdi. Ama ben? Planladığı bu ameliyat bir iyileştirme girişimi olarak tanımlanabilir miydi? Sanmıyorum. Aklından geçenini söyle, Rosa. (Bazen kendi kendime konuşurken annemin sesini de duyuyorum.)

Neyse, konuyu saptırsa da en azından biraz açıklama duymuştum, ama ne içindi? Üç haftadır aynalardan, iyileşmekten konuşuyoruz ve ben sadece zifiri karanlık gökyüzü ile güneş kadar aydınlık odayı birbirinden ayıran geniş pencereye, otura bildiğim kadar yakın oturuyorum.

Üç hafta.

Martın on beşi. Saat akşam 5.48.

16 Mart, sabah 4.30’da tekerlekli sandalyemle ameliyat öncesi ilaçları almaya götürüleceğim, sonra da her şeyi yok edecek anesteziye.

On bir saatten az vaktim var.

Odaklan.

Cama bakıyorum ve görüyorum...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bacaklarımı. Siyah pamuklu pantolonun altında, zayıflamışlar. Şekilsiz belim.

Güzel sayılabilecek göğsüm. Pek işime yaramasa da.

Peki yüzüm? Sert. Ve sadece pencereden görmeye çalıştığım için de değil.

Adım adım gitmem gerekiyor.

Odamin altında, hastanenin bu kanadının uzun kenarı ve onu Boston Limanı'ndan ayıran dar bir park var. Birkaç çocuk, dengesiz bir kardanadama, burun yerine bir şırınganın plastik kılıfına benzer bir şey takarak son dokunuşlarını yaparken şişme montları içinde kasılıyorlar.

Bir adam onları izliyor. Yanında uzun, koyu renk saçları omuzlarına düşen bir kadın var. Burada, üç kat yukarıdan bile, çocuklara değil de Pan heykelinin yanındaki banklardan birinde oturan, benim yaşlarımda bir oğlana baktığını görebiliyorum. Bankların üzerinde *bu manzarayı seven* ya da *bu parkta huzur bulan* ölmüş hastaların mı isimleri kazılı bilmiyorum ama olsa da şaşırmam. Şimdiye kadar hiçbir şeye şaşırmayacak kadar hastane gördüm.

Oğlan ağır bir palto giyiyor ama cılız vücudu soğuktan kısılmış ya da başka bir şeyden, her neyse kollarını vücudunun iki yanına yapıştırmış, gözlerini de yere dikmiş. Nefesi havada bulutlar oluşturuyor. Limandan gelen sisle birleşiyor. Başını kaldırıyor. Yakalandım. Kalbim bir anda duruyor sanki. Doğrudan bana bakıyor. Sonra banktan sıçrayarak kalkıp hızlı adımlarla uzaklaşıyor.

Parkın arkasında, limandaki turistik tekneler ile şehrin gökdelenlerinin ışıkları parlıyor. Logan Uluslararası Havaalanı'ndan kalkan uçakları görebiliyorum, yanıp sönen ışıkları görüş alanımın üstünden geçiyor. O yolcularla birlikte, uçakta olma isteğime karşı koymaya çalışıyorum.

Sonunda dikkatimi tekrar topluyorum. Ve kendimi görüyorum.

Nabzım bir anda hızlanıyor. Fırılıyor. Yüklenen bozuk bir program gibi tekliyor. Yansımam mükemmel olmaktan çok uzak. Sivri burnum ile **ufak cenem çok net görünüyor** ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://irantey.org>

gri-beyaz tenim, arkamdaki kum rengi duvara karışıyor. Kahve-rengi gözlerim siyah görünüyor, koyu sarı saçlarım belli belirsiz bir hiçliğe dönüşüyor. Bu pencere yansımasında ben, bunu başka türlü nasıl söylerim bilmiyorum, hayalet gibi görünüyorum. Bu, durumuma uygun, sanırım. Ben, yani kendim, yani tanıdığım tek ben, soyut bir hayalet gibi görünmeye başladı bile.

Panik, var gücüyle göğsüme vuruyor. Vücudumun, gerçek olduğunu bildiğim yerlerine bakmaya çalışıyorum. İşe yaramaz dizlerim. Eriyip bitmiş kalçalarım. Bir o kadar ziyan olmuş göğüslerim. Tuhaf ellerim. Yüzden sonra, vücut nakli hastalarının alışmakta en zorlandıkları organ elleridir.

Parmaklarımın boğumları şişik, tırnaklarım dümdüz. Sağ elimin orta parmağının ilk boğumunda ince, beyaz bir yara izi var; sekiz yaşındayken annemle Cadılar Bayramı'nda karamelli elma yaparken yandı. Sol elim, avucum yukarı bakacak şekilde kucağımda. Başparmağım ile işaretparmağımın sonundaki damarlarımda o tanıdık lades kemiği şeklini görüyorum ve bileğimde atan nabzımı. Burada deri çok ince. Hatta o kadar ince ki soluyor gibi görünüyor, sanki olacakları biliyor gibi.

Bir panik darbesi daha vuruyor göğsüme.

Sonra bir tane daha.

Daha fazla bakamıyorum kendime. "Işıkları kapat!" diye emrediyorum odaya.

Ampuller sönerken yansımam parçalanıyor.

Kontrolden çıkmış kalbim biraz da olsa hızını kaybediyor.

Nefes al, diyorum kendime. Yediye kadar sayarak nefes al. On bir re kadar sayarak nefes ver. Yedi al. On bir ver. Yedi al...

Odamın kapısı tıkırdayarak açılıyor.

"Rosa?"

Annem. Cevap vermiyorum. Verebileceğimden emin değilim.

"Tatlım?"

Hâlâ donakalmış gibi hissediyorum. Onu olduğundan daha da fazla endişelendirmek istemiyorum. O yüzden sağ elimi zorlayarak düğmelere basıyorum ve sandalyem dönüyor.

Beyaz bir doktor önlüğü giymiş. Kıvrırcık, siyah saçlarının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

birkaç buklesi topuzundan kaçıp yüzüne düşmüş. Odaya girerken gülümsüyor. Bu, övgüye değer bir çaba. Her nasılsa gözlerini de ikna etmeyi başarmış. Ama o gülümsemenin altında ne kadar korktuğunu görebiliyorum. Onu suçlamıyorum. Ben de çok korkuyorum. Ona sorun olmadığını, gülümsemek zorunda olmadığını söylemek istiyorum. Ama onunla böyle konuşmayı hiçbir zaman başaramadım. İçimden gelen gerçeği asla söyleyemedim.

“Neden ışıkların kapalı? Uyuyor muydun?” diye soruyor. Uyumak mı? Şaka mı yapıyor?

Hayır, uyumadığımı ve uykunun hiçbir zaman şimdiki kadar uzak gelmediğini söyleyemeden arkasından babam görünüyor. Dağınık, ağarmış saçları, karışık sakalı ve her zamanki buruşuk, yünlü, V yaka kazağıyla. “Rosa? İyi misin?” diye soruyor. “Neden ışıklar kapalı?”

“Gözlerimi yavaş yavaş hayata yumarım diye düşünmüştüm” diyorum.

Aynı soruyu sordular ama babam gülümsemeye çalışmıyor. Kızının hayatının kendi ellerinde olduğuna karar vermiş biriyle konuşmak daha kolay. Bu eller çok yetenekli olabilir ve evet ameliyatı annem değil Dr. Monzales yönetecek ama yine de.

Beni Londra’dan Boston’a, bu hastaneye naklettirmeye uğraşırken ve ölüm dışındaki tek seçeneğim olduğu kararına vardığı bu operasyonu yapabilecek tek ameliyat biriminin burası olduğuna inanırken muhtemelen her şey ona çok mantıklı gelmişti; ki maalesef ölüm, onun sandığı gibi, bir seçenek değildi.

Şimdi o önemli gün yaklaşıyor. Ya da hüküm günü. Ya da siz ne demek isterseniz.

“Öyle şeyler söylememelisin” diyor annem sessizce.

Her sabah havuzda yüzdüğü otuz tur sayesinde güçlenmiş vücuduna ve rahat koyu kahverengi ayakkabılarına rağmen biraz sarsak adımlarla yatağa yürüyor. Kenarına, bana dokunacak kadar yakına oturuyor. Elimi tutuyor. Düz tırnaklı, şişik boğumlu parmağı benim karamelli elma yaramı okşuyor. “Dr. Monzales birazdan burada olur.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Başımı sallıyorum. Bu önceden kararlaştırıldı. Yine de bu bilgi vücuduma bir stres hormonu dalgası daha gönderiyor. Şimdiye kadar pes ettiklerini sanmıştınız, değil mi? Savaşmaya ya da kaçmaya çalışmanın bir anlamı yok, nasılsa ikisi de eşit derecede imkânsız.

“Son bir resmi prosedür kaldı, böylece kendi rızanı beyan etmiş olacaksın.” Annemin sesi gergin.

“Hayatımı kendi rızamla size teslim edeyim yani.”

“Hayata yeni kayıt oluyorsun gibi düşün” diyor ve belli ki kulağa ne kadar aptalca geldiğini hemen anlıyor. Başını iki yana sallıyor. “Rosa...” Tereddüt ediyor. Benimkilerin tam zıddı olan buzul mavisi gözlerinde suçluluk duygusunu görüyorum. Belirsizliği. Korkuyu. Ve kendimi çok kötü hissediyorum.

“Her şey yoluna girecek” diyor babam. Diğer tarafıma oturmak için yanıma gelirken beraberinde çok tanıdık kokusunu getiriyor; koyu gri pantolonunun fitilli kadifesi ile kahve. Bir anlığına kafamı karıştırıyor. Bu, eve ait bir koku ve burası; bu son teknoloji ürünü, yepyeni hastane odası, görünmez izleme ve kontrol sistemleri, plastik zemini ve masada duran susuz vazodaki sahte orkideleriyle evden daha farklı olamazdı.

“Bunu konuştuğumuz onca zamanı düşün” diyor babam. “Doktorlar tedbirli olmak üzere eğitim alırlar, yapabileceklerinden emin olmadıkları bir şeye kalkışmazlar. Hayatını kurtaracaklar. Biliyorsun.”

“Tabii.” (Bilmiyorum.)

“Zaman alacak” diyor annem, “ama bunu atlatacaksın ve Rosa, günün sonunda önemli olan da bu.”

Atlatmak. Ameliyattan bahsediyor. Ama gerçekten, atlatacak mıyım? Dr. Monzales’e göre ameliyattan sonra uyanma ihtimalim yüzde doksanlara yakın. Çok iyi bir olasılık değil, ama ameliyata girmezsem yüzleşeceğim sıfırdan daha iyi.

Babam anneme bakıyor. Annem elimi sıkıyor. Hareketini hissetmekten çok izliyorum. “Rosa, sana söylemek istediğim...”

“Ne söyleyeceksin?”

Annem ile babam arkalarını dönüyorlar. Gelen, abim Elliot. Kapıyı sonuna kadar açıp içeri giriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Elliot benden iki yaş büyük. Daha uzun boylu, daha esmer ve yakışıklı; sıksa, dar omuzlu, kocaman soluk mavi gözlü, yüzünün bazı yerlerinde kahverengi tüyler çıkmış birini yakışıklı bulursanız tabii. Belli ki bazı kızlar buluyor çünkü daha Amerika'ya geleli üç hafta olmasına rağmen çoktan peri suratlı, kum saati vücutlu bir belgesel yönetmeniyle işi pişirmeyi başarmış. Instagram fotoğraflarını gördüm, kız ondan dört yaş büyük ve Brooklyn'de yaşıyor. Sadece bu da değil, kızı ziyaret etmiş. Hem de iki kere. İngiliz markalı ceketinin cebinde New Yorker'ın son sayısıyla dolanmaya ve haftalık karikatür yazısı yarışmasına yazdığı müstehcen cevapları, sebepsiz yere durmadan artan takipçilerine tweet'lemeye başladı.

Elliot, babamın onu düzenli olarak eleştirdiği bütün özelliklere sahip. Hiçbir işe yaramaz. Tembel. Fazla özgüvenli. Zevk düşkün. Ama illa bir erkek kardeşim olacaksa, olumsuz yanları olsa da onu dünyadaki herkese tercih ederim.

Annem ile babam onu tereddütle, uygunsuz bir şey söylemesinden çekinerek izliyorlar. Neden bu kadar tereddütlü olduklarını anlamıyorum. Uygunsuz bir şey söylemesi kaçınılmaz.

"Ona ne söyleyeceksiniz?" diyor Elliot yine. Bir anda anlamış gibi yapıyor. "Ah! Memesiz olduğunu mu? Kusura bakma Rosa. Belki ameliyatta meme nakli de yaparlar. Yapabilirler, değil mi anne?"

Annem kül gibi bembeyaz oluyor. Babamın Elliot'a bakışından ona inanmadığı çok belli; her zamanki sorumluluk sahibi, samimi, içten babam böyle birine can verdiğine inanmıyor. Aslında ben de aynı fikirdeyim. Ama bu geri zekâlı yorum beni gülümsetiyor. Elliot bunun olacağını biliyordu. Bu yüzden bunu söyledi. Gördünüz mü? Kötü yanlar işte. Erkek kardeşinin, memelerinden konuşmasını kim ister? Ama onu dünyadaki herkese tercih ederim.

"Dr. Monzales'in bu sabah söylediği bir şeyi söylemek istiyordum" diyor annem. "Bütün ekibin morali çok iyiymiş. Herkesin son derece hazır olduğunu söyledi."

Elliot dinlemiyor. Cebinden New Yorker'ını çıkarıyor, en ar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

ka sayfayı açıp karikatür yazısı yarışmasını gösteriyor. Orta yaşlı, çıplak bir adam bir apartmanın camına tırmanıyor. Orta yaşlı, paspal görünen bir kadın da kanepede (tamamen giyinik) oturuyor. Okuduğu kitaptan kafasını kaldırmış şaşkınlıkla bakıyor. Tanrım, bu karikatür Elliot için çizilmiş gibi. Boğazını temizliyor, ama odanın kapısı çalınıyor ve duyduğum bir sonraki ses onunki olmuyor.

“Ah... Dr. Marchant. Ve Dr. Marchant.”

Dr. Monzales elinde bir dosyayla, uzun adımlar atarak odaya giriyor; önce anneme sonra da tıp doktoru olmayan, botanik bölümünde öğretim görevlisi olan babama başıyla selam veriyor. Kapıyı kapattıktan sonra daha önce onun önünde konuşmuş olan Elliot’a temkinli gözlerle bakıyor. Ama ifadesi, tavrı ve yaydığı enerji o kadar ciddi ki Elliot bile susuyor.

Masanın yanındaki sandalyeyi çekip yanıma oturduktan sonra Dr. Monzales ciddi gözlerini suratıma dikeyor. “Rosa, detayları son bir kez daha konuşmamız gerekiyor. On sekiz yaşında olduğundan, ameliyatı yapabilmemiz için senin imzalı iznini almamız gerekiyor. Ama benim için asıl önemlisi senin bu ameliyatı hâlâ içtenlikle kabul ettiğini bilmek. Fikrini değiştirmediyini. Devam etmek istediğine tamamen emin olduğunu bilmem gerekiyor.”

Tamamen emin miydim? Saniyeler birbirine giriyor. Zaman çok acele ediyor. Durdurmaya çalışıyorum. Çünkü bütün bu konuşmalardan sonra, bütün lojistik planlardan, bütün röntgenlerden, tahlillerden, muayenelerden, raporlardan, ikazlardan ve Dr. Monzales’in ameliyat planlarını kusursuzlaştırmak için istediği ek sürelerden sonra bitecek, her şey oraya kadar.

Anneme bakıyorum. Yüzünün sertlik derecesi bir anda tavan yapmış. O kadar ki dikkatli olmasa tuzla buz olabilir.

“Fikrimi değiştirmedim.”

Annem rahatlamayla tuttuğu nefesi verirken Dr. Monzales derin bir nefes alıyormuş gibi. Her zaman özgüvenli ve kontrollü görünür ama daha önce ağırbaşlılığındaki bu ağırlığı hiç fark etmemişim. Bir karadeliğin insan sureti gibi. Dosyadaki bir belgeyi okuyup ameliyatın tam olarak nasıl yapılacağını son

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bir kez en ince detayına kadar üstünden geçerken (artık kafatası testerelerinin ve nano neşterlerin çalışma biçimleri hakkında istediğimden çok daha fazla şey biliyorum) yapmak istediğinin aslında beni, yeni ben olmak konusunda cesaretlendirmek olduğunu biliyorum. Bu kadar yaklaşmışken vazgeçemem.

Boston'a geldiğim ilk sabah Mary Shelley'nin Frankenstein romanını indirdim. Birkaç yıl önce basılı halini okuyup beğenmiştim. Yatağımın yanındaki kitaplıkta göz seviyesi rafına layık görmüştüm. O kitabı yaşayacağımı kim bilebilirdi? Şimdi yedi sekiz paragrafını ezbere biliyorum. Beşinci bölümden bir kısım sanki beynime kazınmış.

"Yaratık" gözlerini ilk defa açıyor...

İki yıl boyunca, yalnızca cansız bir bedene hayat aşılayabilmek için durmadan çalıştım. Bu sebeple kendimi dinlenmekten ve sağlığımdan mahrum bıraktım. Alçakgönüllülüğün çok ötesinde bir şevkle diledim bunu ama şimdi sonuna geldiğimde, rüyamın güzelliği kayboldu ve nefessiz bir korku ile tiksinti kapladı kalbimi.

Yarın sabaha karşı 4.30'da iki hemşire beni almaya gelecek. Tekerlekli sandalyemle bir bekleme odasına götürüleceğim, bana sakinleştirici verecekler, sağ kolumdaki bir damara serum takacaklar. Bir dakika içinde anestezi ilacı kanıma karışacak, uyuycam. Kafatasım kesilerek açılacak ve beynim, kendi beyni yakın zamanda çıkartılmış bir kızın bedenine nakledilecek.

Şimdi, o kız komada. Bedeni sapasağlam ama beyni ölü.

Benim problemim ise tam tersi.

Biz bir insanın iki yarısıyız. Ama aklımdan çıkaramadığım, en akla takılan melodilerden bile daha inatçı bir yere yerleşmiş bir soru var: Ne olacağım? Neye dönüşeceğim? Birine âşık olduğumda ya da birini etkilediğimde, âşık olan ya da birini etkileyen o mu olacak, ben mi? Biriyle yattığım zaman, onun izni olmadan, buna taciz denebilir mi?

Filozoflar, kimliğin doğasını yüzyıllardır tartışıyor. Keşke, bu sorulara kafa yormuş bütün o yüce, tarihöncesi zihinler şimdi Boston'da olabilseydi. Düşünsel deneylerinin gerçek olacağını hiçbir zaman hayal etmediklerine eminim. Ama bu olmak üzere. Ve dünya üzerinde o kadar insanın içinden benim başı-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi 2 <https://rantey.org>

ma gelmek üzere. Ve bu anda düşünebileceğim onca şey varken; o kadar zihin ile beden arası bağlantısızlık problemleri, felsefe ile kimlik üzerine bir sürü yapısal soru yerine ben sadece sekse odaklanıyorum. Burada olsalar ne kadar hayal kırıklığına uğrarlardı!

İKİNCİ BÖLÜM

Dr. Monzales, odadan çıkınca Elliot konuşmaya başlıyor. Sessizlik olduğu zaman, illaki doldurmak zorunda.

Sandalyeye çöküyor, uzun vücudunun pozisyonu çok garip ve bize Manhattan'daki mühürlü bir su kulesinde, bir geceliğine açılan yasadışı bir restoranda belgesel yönetmeni Aula'yla buluşma planlarından bahsediyor. "En iyi şefleri getiriyorlar" diyor.

"Elliot. Gerçekten. Sus."

Bana bakıyor. Biraz doğruluyor. Elleriyle yüzünü ovuşturuyor.

Kendimi kötü hissediyorum, çünkü böyle bir gecede ne konuşabilir ki?

Dokuz buçuk saat var. Ve konuşmak istediğim hiçbir şey kalmadı.

Odaya, "Televizyonu aç" diye emir veriyorum.

Annem geriliyor. Karşı çıkması için mantıklı bir neden bulmasını bekler gibi babama bakıyor. Ama belki de babam da benim kadar bitkin ve seçeneksizdir, çünkü beni yalnızca ekranı daha iyi görebileceğim bir yere itiyor.

Parlak pembe mayolu, minicik bir kadının, olduğu yerde dönmesini izliyorum. Sıçırıyor ve matador pelerinine benzer bir şey giymiş, hayal meyal tanıdık, yaşlıca bir adam onu yakalıyor.

"Senin de böyle bir şeyin vardı" diyor Elliot.

"O kadar parlak değildi" diyorum.

Hatırlamasına şaşırdım, üstümde o mayoyla saten pisi pisi bir ayağımı jimnastik barına kaldırarak poz verdiğim bir fotoğraf, koridordaki kaloriferin üzerinde asılıydı. (On yaşınday-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

ken fotoğrafı kendim indirmiştim çünkü kimsenin ona dokunmayacağını biliyordum. Ama çöpe atmadım. Mutfaktaki çekmecelerden birine koydum, orada hayatın döküntüleri altına gömüldü.) Evet, eskiden dans etmeyi severdim. Hayır, izlemekten hoşlandığım bir şey değil.

“BBC America” diyorum.

Kanal değişiyor ve tam umduğum gibi –çok da ummamıştım çünkü dürüst olmak gerekirse BBC America bu konuda oldukça güvenilir– *Top Gear*’ın tekrarı var. Jeremy Clarkson o yapımcıya vurmadan ve her şey değişmeden önceki eski bölümlerden.

Elliot bana dönüyor. “Çük.”

Annem refleks olarak, “Elliot!” diyor.

Ama bu bir hakaret değil. Yani Elliot o anlamda söylemedi. Sunucu James May’in özellikle çok sevdiği bir aşağılama tabiri bu. Her zaman birilerine “çük” der. Elliot’la aramızda şaka gibi bir şey.

Aslında son model arabalarla ya da erkeklerin arabalarındaki çocuksu haylazlıklarıyla hiç ilgilenmiyorum. Babam *Top Gear*’a bayılır. Ağaçları seven biri için garip belki ama öyle işte. Ben bunları izleyerek büyüdüm. Ailemin yanında olmak dışında Amerika’dayken eve en yakın hissettiren şey bu.

Bu akşamki, özel bölümlerden biri. Nil Nehri’nin kaynağını bulmak için yola düşüyorlar. Hammond çocuk gibi heyecandan zıplarken Clarkson bağırarak melodramatik komutlar veriyor; rahatlamaya başladığımı hissediyorum.

Annem, babam, Elliot ve *Top Gear* benimle. On sekiz yaşındaki herhangi bir kıza anlaşılmaz görüldüğüne eminim ama hayatının son gecesi olabilecek bir geceyi, en azından bildiğim hayatımın son gecesini çok daha kötü geçirebilirdim.

Bir sonraki uyanışım ameliyata girmek için olacak. Ve sonraki de başka birinin vücudunda olacak...

Kâğıtları imzalamaya hatta paraf atmaya bile başlamadan önce hastanenin başpsikoloğu Dr. Bailey, donörle ilgili gerekli bilgileri bilmemin faydalı olduğunu, ancak bu prosedürün ano-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

nim olması gerektiğini öneren bir rapor gönderdi.

Şöyle yazmıştı:

Özellikle yüz nakliyle ilgili deneyimler, donörle ilgili detaylı bilgi sahibi olmanın iyileşme sürecine zarar verdiğini göstermiştir. Nakil hastalarının kendi kimliklerinden çok, ölen kişinininkine odaklanma eğilimi gösterdiği izlenmiştir.

Bu rapor, ben Dr. Monzales'le tanıştıktan birkaç hafta sonra Londra'daki evimize gelmişti.

Dördümüz (Elliot dersteydi) dağınık mutfığımızdaki fincanlar ve çayla dolu masada oturuyorduk. Böyle şeyleri fark etmeyen babam, Dr. Monzales'e en sevdiğim fincanı vermişti, üstünde başında bir papağanla kaykay yapan bir kedi vardı. O fincanın onun elindeki uygunsuzluğu nedeniyle her şey daha da gerçeküstü görünüyordu. Hayal edebileceğim her şeyden tuhaftı.

Annem beyin cerrahıydı. Uzmanlığı Parkinson hastalarını iyileştiren elektrot implantlarıydı. Dr. Monzales gelmeden önce annem onunla konferanslarda defalarca karşılaştığını, Boston'da yaşadığını, bir toplantı için Londra'ya geldiğini ve bana yardım edebilecek bir fikri olduğunu söylemişti.

Biraz durakladıktan sonra "Radikal bir fikir" demişti. "Ama onu gerçekten dinlememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Belki daha önce adımı duymuşsundur ya da kim olduğumu araştırmışsındır" dedi Dr. Monzales. Papağanın kafasının üzerinden bir yudum aldı. "Belki Çin'de yapılan ilk insan başı naklini duymuşsundur?"

İkinci soruyu cevaplamak için başımı salladım, ilkinin değil. Tabii ki duymuştum. İnternette ve televizyonda her yerde karşıma çıkıyordu. Sinirle anneme baktım. Bana yardım edecek "fikir" bu muydu yani?

"O ameliyattaki ikinci cerrahıym" diye devam etti. "Bütün ilgiyi diğer cerrah arkadaşımın toplamasına izin verdim. İlgi-den pek hoşlanmam. İşime odaklanmayı tercih ederim. Henüz medyaya duyurulmayan başka işler de var." Sesini biraz alçalttı: "Harvard Tıp Fakültesi'ndeki meslektaşlarımla beraber çalıştığım, benim geliştirdiğim bir alternatif."

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

Bakışları ciddileşti, konuşmaya başladı; “Rosa, yapmak zorunda kaldığımız hayvan deneyleri beyin naklinin çok işe yaradığını gösterdi. İyileşme süreci uzun; sinirlerin yeni yollar kurması birkaç hafta değil, birkaç ay alıyor. Ama kişi için en büyük avantajlarından biri, bütün kafa nakliyle karşılaştırıldığında boyunda kalan büyük yara izinin olmaması. Normal görünüşünde, yaralar saçlarla kapanıyor, büyük ameliyatın hiçbir izi kalmıyor. Özellikle senin durumunda, senin yaşında olan hastalarda bunun iyi bir tedavi olduğuna inanıyorum. Ve annen bana ulaşıp durumundan bahsettiğinde, ‘Evet, belki de tam bize göre bir ilk aday’ diye düşündüm.”

“Ciddi misiniz?” diye sordum.

“Sana uygun bir prosedür olduğu konusunda mı?”

“Benim beynimi başka birinin vücuduna koymak konusunda!”

“Organ nakli ameliyatlarının uzun sürede ne kadar geliştiğine bak” dedi ellerini açarak. “Bir zamanlar tartışmalı görünen şeylerin şimdilerde normal, neredeyse rutin kabul edildiğini düşün. Karaciğer, böbrekler, akciğerler ve evet, kalp, yüz... neden beyin de olmasın? Hem de çok ciddiym.”

Yine anneme baktım. Başını salladı. “Ben yapılabilir olduğuna inanıyorum.”

Babam yanımda oturuyordu. Elini benimkinin üstüne koydu.

“Aklında çok büyük endişeler olabilir” diye devam etti Dr. Monzales, “ama ameliyatın ücreti hakkında endişelenmene gerek yok. Hastane çok büyük bir bağış aldı. Herkes, çocukların hayatını kurtaracak yeni tedaviler uygulamaya hevesli. Böyle bir tedavi devrim niteliğinde olacaktır.”

Belki de babam zihnimi okumuştı. “Kulağa çok uçuk geldiğini biliyorum Rosa ve bu fikre alışman bile çok uzun zaman alabilir ama belki de düşünmeye değerdir?”

Dr. Monzales başını salladı. “Tabii ki, düşünmek için çokça zamana ihtiyacın olacak. Hastanemizin başpsikologuyla her şeyi konuşmak için iletişime geçebilirsin, istersen okuman için hazırladığı materyalleri gönderebilir. Seni rahatlatıcaksa, bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

fikrin NASA'nın Ay'a gönderdiği ilk astronotlar kadar acayip gö-
ründüğünü anlayabiliyorum ama onların başarısındaki kesinliği
de görüyorum. Bu, senin geleceğin için de çok büyük bir sıçra-
ma olacak Rosa. Ve birçok insana umut verecek."

"Siz ciddisiniz" dedim.

Kafam ağırlaşmıştı, düşüncelerim bulanıklaşıyordu. İğ-
renmiş miydim, heyecanlanmış mıydım, korkmuş muydum
yoksa yeniden umut etmeye mi başlamıştım, bilmiyorum.

Belki de hepsi birdendi.

Doktor gittikten sonra annem ile babam gelip iki yanıma
oturdular.

"Nihayetinde bu senin seçimin olacak" dedi annem, sanı-
rım bunun gerçekten içinden geldiğine kendini inandırmaya
çalışıyordu. "Bunu yapmak istemediğine de karar verebilirsin,
sorun değil." Ama onun ve babamın gözlerinde, sadece ölümün
kesinliği dışında bir şeyin "olur" kabul edilebileceğini görüyor-
dum.

Ve, annem, babam, Dr. Bailey ve Elliot'la bir sürü konu-
madan sonra ("Üniversiteye bir yıl ara veririm, Rosa; hatta bel-
ki bir dönem orada Amerikan edebiyatı okurum, Boston'a geli-
rim, annem ile babam bir ev tutar - *her zaman yanında olurum*"),
altı hafta sonra, Dr. Monzales olası bir donör bulunduğu habe-
riyle annemin dizüstü bilgisayarının ekranında belirdi.

Bu sefer Elliot da yanımdaydı. Hepimiz toplaşp Sky-
pe'tan Dr. Monzales'i izledik.

"Bizzat oraya gelip haberi veremediğim için özür dilerim
Rosa. Ama sizinle mümkün olduğunca çabuk konuşmak iste-
dim. Bu bilgiyi sana vermenin kolay bir yolu yok. O yüzden ba-
sitçe anlatayım. Sana söyleyebileceklerim şunlar: Amerikalı bir
kız. On sekiz yaşında. Çok sevecen bir ailesi var. Mutlu bir haya-
tı varmış. Ama trajik bir kaza sonucu bitkisel hayata girdi."

"Nasıl bir kaza?" diye sordum.

"Sana söyleyebileceğim kadarıyla boğulma sınırına gelmiş
ve çok uzun süre acı çekmemiş. Ailesine danışılmış. Ameliyata
onay vermeyi düşünüyorlar. Dr. Bailey'in kişisel detayların çok
paylaşılmasını önerdiğini biliyorum, kızın ailesi de aynı fi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteay.org>

kirde; hatta isimlerinin açıklanmaması istediler. O yüzden, malesef sana söyleyebileceklerim bu kadar, kızın adı dışında; Sylvia. Ve bir de fotoğrafı var. Görmek istersen. Eğer şimdi bütün bunlar çok fazlaysa, başka bir zaman da görebilirsin.”

“Görmek istiyorum” dedim boğazımda bir yumruyla.

Başını eğip masasına baktı, sanırım. Hoparlörden kâğıtların karışma sesi geldi. Kalbimde eriyen metal bir topla bekledim. Sonra fotoğrafı kaldırıp kameraya gösterdi.

Büyük, kahverengi gözlü, yanık tenli, omuzlarına dökülen gür, dalgalı saçlı ve yanakları gamzeli kıza baktım. Güzel. Normal derecede güzel. Benden daha güzeldi. İyiydi – bu, fotoğraftan anlaşılabilir bir şeyse yani. Bir kanepede oturuyordu, kot pantolon ile siyah tişört giymişti. Boynunda, gümüş zincirli, kehribar rengi, kalp şeklinde bir madalyon vardı. Ona bu kol-yeyi kim vermişti? Düşündüm. Erkek arkadaşı mı? Son doğum gününde annesi mi almıştı? Yaşayacağı son doğum gününde.

Gözlerim yaşlarla doldu. Ben orada çaresizce otururken annem yerinden zıplayıp bana mendil getirmeye gitti.

Babam omuzlarıma sarıldı. Elliot sandalyesini yakına çekti. Yüzündeki bütün renk çekilmişti.

Ekrandaki Dr. Monzales usulca konuşmaya başladı: “Bu ameliyata karar verirsen çok gözyaşı dökereceksin, Rosa. Eminim çoğu korkudan olacak. Belirsizlikten. Tedavinin yılgınlığından. Ama sonunda, neşenin geleceğine de eminim. Sylvia’nın malesef iyileşme şansı yok. Ama senin için de aynısı olması gerekmiyor.”

Ameliyattan önceki gece, hastane odamdaki televizyonda Clarkson, Hammond ve May eski bir haritanın başına toplanmış Nil’in “gerçek” kaynağını ararlarken Elliot sandalyesini benimkinin yanına çekiyor.

Gözlerini ekrandan ayırmadan, “Greggs’in vanilyalı kekleri” diyor.

Dudaklarım bir gülümsemeyle titrerken, “Ginsters’in tavuk ve mantarlı böreği” diyorum.

“Cheryl Cole’un çiçek desenli pantolonu.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir an düşünüyorum. “Yorkshire çayının fincanın dibinde bıraktığı leke.”

“B&Q mağazalarının tatil indirimi çılgınlığı!”

“M&S’in on poundluk mönüsü.”

Annem, “Neden bahsediyorsunuz?” diyor.

Elliot ona bakıyor. “Evden.”

“Westminster Sarayı” diyor annem biraz sonra.

Elliot başını iki yana sallıyor. “Her zamanki gibi, yanlış anladın.”

Onları susturuyorum. Clarkson ile May kurak arazide ilerliyor, –Hammond’a ne olduğundan emin değilim– ve babam elime uzanıyor. Bilinç düzeyinde acı, baskı, sıcaklık ya da soğukluk hissedemiyorum. Ama bilinçdışımın bir yanı babamın elini hissediyor. Birden, kendimi hayatımda olmadığım kadar yorgun hissediyorum.

Gözlerim kapanıyor.

Zorla açıyorum.

Tekrar kapanıyorlar.

Clarkson ya da May’in, Nil’in gerçek kaynağını bulup bulmadığını hiç öğrenemiyorum çünkü burada, şimdi, hastane odamda, uyuyakalıyorum.

Uyandığımda kendimi sırtüstü yatarken buluyorum.

Panik her yanıma sarıyor. Kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor. Teklemeye. Titremeye.

Masanın üstündeki dijital saat sabah karşı 4.16’yı gösteriyor. Altı yediye dönüşüyor. Hava ağır, tatlı bir kokuyla doluyor: limon kokusu. Biri mumumu yakmış.

Annem odada değildi. Babam ile Elliot sandalyelerinde uyuyorlar. Onlara uzanamıyorum. Televizyon kapalı. Bilincimi kaybetmeme bir buçuk saatten az kaldı. Sonra ne olacak? Panik acıya dönüşüyor.

Elliot bunu hissetmiş olacak ki kıpırdanıyor. Kendini doğrultuyor. “Uyanık mısın?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evet” diyorum fısıltıyla.

Odanın mırıltılarını duyuyorum, gizli elektronik aletlerin ve tavandaki yangın alarminin yanıp sönen yeşil ışığını görüyorum. Hislerim geri çekilirken umutsuzca tutunacak bir şeyler arıyorlar.

Ve birçok açıdan benden çok farklı olan Elliot şöyle diyor: “Önemli olanın dış görünüş değil, insanın içi olduğunu söyleyenler doğru söylüyor. Biliyorsun değil mi?”

“Bence, bunu dışını kaybetmek üzere olan birine söyleyen ilk kişi resmen sen olabilirsin” diyorum.

“Sen dışını kaybetmeyeceksin ki, bir dışın olacak. Farklı olacak. Ama sen yine sen olacaksın. Sinir bozucu bir şekilde hâlâ karikatür yazılarımı komik bulmayacaksın.”

“Sen de sinir bozucu bir şekilde hâlâ uyuz olacaksın.”

“David Beckham’ın vücudunda bile olsam, ki kendisine çok saygı duyuyorum, yine uyuz olurum. Yine seni severdim. Yine sana o pencereye tırmanan adamı karikatür için düşündüğüm yazıyı söyledim...”

“Lütfen söyleme.”

“Demek istediğim buydu işte.”

“Ne demek istemiştin?” diye soruyorum.

“Işıklar kapandığında ben hâlâ benim, sen de hâlâ sensin. Eğer ameliyattan sonraki halini beğenmezsen gider karanlık bir yerde yaşar, yine kendimiz oluruz, her zaman olduğumuz gibi. Tek fark senin yürüyebilmen ve ölmek üzere olmaman olur.”

Ağlayacağım.

Ağlamak istemiyorum.

“Karanlık bir yer mi?”

“Evet.”

Yutkunuyorum. “Mahzen gibi mi?”

“Işıkları sönmük, kalın perdeli bir ev gibi.” İster inanın ister inanmayın, ciddi.

“Çin’deki hapishanelerde karanlık hücre denen hücreler var” diyorum. “O kadar küçükler ki sürünerek giriliyor. İçeride birkaç yıl kalan insanların saçları beyazlıyormuş.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Beyaz saçla yaşayabilirim.”

“Elliot...”

“Hayır, dinle. Ciddiyim Rosa.”

“Benimle karanlıkta mı yaşayacaksın?”

“Işıkları kapatarak bir insanın kimliğini değiştiremezsin.”

Kapı çalınıyor. Açılıyor. Elliot gözlerini kırıyor.

İçeri gelen iki siluete bakmasam da varlıklarını hissediyorum. Hâlâ Elliot’a bakıyorum. Tişörtü buruşmuş, saçları karışmış ama gözleri bana hiçbir şeyin önemli olmadığını söylüyor.

“Karikatür yazısını anlatıyordun?” diyorum, nefes vererek.

Gözlerini benden ayırmıyor. İçeri giren yeşil önlüklü, bol pantolonlu siluetler ile sıçrayarak uyanan babama bile bakmıyor. Gelen Jane; kahverengi saçları geriye taranmış, boynundaki minik haç kolyesi parlıyor, yanında da tombul meslektaşı Drema var. Bana doğru gelirken duymadığım bir şeyler söylüyorlar.

“Uyandığında söylerim. Yaşayacak bir sebebin olsun.” Sırıtıyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

22 Nisan.

Bilincinizin açık olduğunu ama hiçbir şey duymadığınızı, görmediğinizi, hissedemediğinizi, tat alamadığınızı, hiçbir şeye dokunamadığınızı hayal edin. Uyanık olduğunuzu fark edebildiğinizi ama hareket edemediğinizi ya da hiçbir şey algılayamadığınızı ve sonra zaman algınız da olmadığı için anlayamadığınızı birkaç saniyede ya da dakikada ya da saatte bir, zihninizde küçük kayaların patladığını düşünün. Mutlak bir sessizlik ve hareketsizlik. Sonra birilerinin ruhum olduğunu söylediği bir yerlerde bir bomba patlıyor. Yaşıyor muyum? Belki ölümün kıyısındaaym.

8 Mayıs.

Bir mırıltı. Fark edebildiğim tek şey bu. Hiçbir şey göremiyorum. Dokunamıyorum, tat alamıyorum, hiçbir şeyi hareket ettiremiyorum. Ama bu titreşimi fark edebiliyorum ve nasılsa benim dışımda olduğunu biliyorum. Bir şey hissediyorum. Ve o anda, bu mırıltıyı *düşündüğümü* fark ediyorum. İnkâr edilemeyecek kadar normal kelimelerle yarı normal düşünceler geçiyor aklımdan. Yaşıyorum. Ben, hayattayım.

Dr. Monzales, beynimin yeni vücuduma bağlanmasının zaman alacağını söylemişti ve bu süreçte deneyimleyeceklerimi tahmin etmek çok zordu.

Birinci Açıklama: Şu anda olan bu ve zamanla düzelecek.

İkinci Açıklama: Ameliyatı atlattım ama beynim zarar gör-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dü. Bir seviyede bilincim açık ama sürekli olarak hareket etme ve iletişim kurma yetim yok.

Yine de, başımın içinde bir şeyler olduğunu fark edeceklerdir, çünkü dünyadaki en kapsamlı beyin tarayıcılarına sahipler ve hepsi de üzerimde kullanılmak üzere sıralanmış. Beynimde sadece nefes almak ya da uyumak için değil, düşünmek için kullanılan kısımlardaki hareketlenmeyi de görecekler.

Yani babam ağlayacak. Annem de muhtemelen ağlayacak. Elliot? Elliot'ın ne yapacağını hiç bilmiyorum. Keşke onu görebilsem. Şimdi. Keşke onun suratını görebilsem.

25 Mayıs.

Bir vızıltı. Bir böcek sesi gibi ama daha tiz ve... evet, değişiyor. Tizliği değişiyor. Bir şey hissediyorum. Sol kolumda iğneler. Benim kolumda. Az önce benim kolum diye düşündüm. Ama bunun bir anlamı var mı? Beynim ne hissettiğini biliyor mu? Benim kolumda bir şey mi hissettim? Yukarıda. Omzuma yakın. Beynin uyarıcı tedavi için elektrotları yerleştirecekleri yerde. Rüya mı görüyorum?

7 Haziran.

Bir ses. Alçak. Yavaş. Sözcükleri anlayamıyorum. Babam mı? Hayır. Bedenimin olması gereken yerde bir titreme hissediyorum. Yerini tam olarak belirleyemiyorum. Bacaklar da olabilir, göğüs de. Tamamen hayali de olabilir. Ama sesi, sesi tanıyorum. Elliot mı? Hayır. Dr. Monzales mi? Hayır. İngiliz aksanıyla konuşuyor. Hayır-ha! Ama kelimeleri anlayamıyorum. Ne diyor?

9 Haziran.

Gözlerimin önünde yanıp sönen parlak bir ışık var. Parlak beyaz sonra siyah. Parlak beyaz, sonra siyah. Gerçekse tabii. Zihnim karanlıktan kaçmak için halüsinasyonlar yaratıyor ola-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

bilir, çölde serap gören bedeviler gibi. Ama gözlerimin olduğu yeri hissedebiliyorsam, bunun bir anlamı olabilir mi?

14 Haziran.

Bir koku: tatlı, taze. Tanıdık. Mumum mu?

Bir ses: "Yapabilir misin bilmiyorum... ben, o yüzden yapmayacağım... henüz. Ne zaman... uyan, Rosa, söyleyeceğim... Hadi."

Bu Elliot'tı. Bu Elliot'tı.

22 Haziran.

"Seni Kral Edward havuzuna yüzmeye götürdüğümü hatırlıyor musun? Herhalde üç yaşındaydın. Daha önce sadece tatlillerde havuza gitmiştin. Seni İngiltere'de ilk defa yüzmeye götürüşümdü. Oraya vardığımızda sen, 'Yüzme havuzları dışarıda yaşar!' dedin. Sonra bütün anneler çocuklarına muzlar, sağlıklı yiyecekler verdi. Benim yanımda da hiçbir şey yoktu, sen de çok acıkmıştın. Biz de en yakındaki yere gittik, balık ve patates kızartması satan bir yere. Hava kararıyordu, sen, 'Sokak lambaları yandı; kafeye doğru gidiyoruz ben sosis, patates kızartması ve dondurma istiyorum' dedin. Ben de o kitabı düşündüğünü anladım, çaya gelen kaplanla ilgili olanı. Babanın bütün içkisini içiyordu, ben de bütün kelimeleri değiştirmiştım; baban televizyonda boks maçı izlemiyordu, devasa kızılgaçlarla ilgili bir belgesel izliyordu; ah, o başka kitaptı, kedili kitap..."

"Ba..."

"Rosa? Rosa! Rosa!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Netliğe yakın, gördüğüm ilk surat Drema'ninki, ama sadece bir anda deli gibi açılan gözlerini görüyorum, sonra koşup çağırdığı babamın yüzünü. Sonra annem. Annem ağlıyor. Elliot bile ağlıyor. Taktıkları maskelerin kumaşının arkasından yüzlerine dökülen yaşları izliyorum; biliyorum, benim bağıışıklığı düşük vücudumu enfeksiyondan korumak için.

"Rosa" diyor Elliot. "Beni görebiliyor musun?"

"Hı hı..." Ama sesim "ha ha" diyormuşum gibi çıkıyor.

Bir şey söylüyor ama onu duymuyorum. Ses benim değildi. Bu ses benim değildi.

Hayatımı kaybetmekten gerçekten korktuğum ilk gün 29 Haziran.

Başka bir odadayım, yine otele benzer, bej pencere-duvarlı ama ihtiyacım olan her şey getirilebilir diye daha büyük.

Annem, babam ve Elliot'ın Whitby Manastırı'ndaki fotoğrafına bakıp görünüşümü tamamen kazandıktan sonra içinde benim olduğum fotoğrafları ne yapacaklarını düşünüyorum. Oda biplemeye başlıyor, hemşireler içeriye dalıyor. Sonra -ne kadar sonra olduğunu hiç bilmiyorum- Dr. Monzales yatağımın yanında duruyor. "İlaçlarını değiştirdik, Rosa. Lütfen biraz dinlenmeye çalış. İyi olacağına eminim."

Yeni uzuvlarımı ilk kez hareket ettirdiğim gün 16 Temmuz.

Yeni bir siyah tayt ve bol, mavi bir bluz giyiyorum, bunlar Elliot ile annemin hediyelerinden ve annemin değil, Elliot'ın tavsiyelerini dinleyerek benim internetten sipariş ettiğim yepyeni giysilerle dolu gardıroptan seçildi. Elliot'ın bütün tavsiye-

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lerini dinlemedim tabii.

“Hayır, dar kot almayacaksın Rosa!”

“Peki.”

“Şu jarse tulum!”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Bu kadar ciddi bir konuda asla şaka yapmam, Rosa.”

“Jarse tulum kimin hayatında ciddi bir konu olabilir?”

Üzülmüş gibi yaparak başını iki yana salladı. “Rosa Marchant, hayatındaki önceliklerini belirlemek için çok ciddi kararlar vermen gerek.”

Neyse, yeni siyah taytımı ve bol, mavi bluzumu giyiyorum ve fizyoterapistim geliyor. Heyecanla, bütün dişlerini göstererek gülümsediğinde maskelerin çıkartıldığını, demek ki yüksek enfeksiyon riski döneminin geçtiğini anlıyorum.

Beni eksoskeleton denen bir şeye bağlıyor. Bu, yürüme işini sizin yerinize yapan, pille çalışan, robotik bir dış iskelet. O uzuvlarımı oynatırken ben izleyip beynimin yapması gerekenleri yavaş yavaş hatırlamasına yardım ediyorum. Zamanla motorların verdiği komutları azaltıyor ve sağ bacağım titremeye başlıyor.

Kendi kendime, kendi elimi oynatarak yediğim ilk yemek, tabii kaşığı ağzıma sokmak için babamın biraz yardımını aldım ama, domates çorbası. Hatıralar zihnime doluyor. Yedi veya sekiz yaşındayken, dudaklarım çatlamış, açlıktan ölecek gibi parktan geldiğimi ve babamdan bir konserve çorba açmasını istediğimi hatırlıyorum. Tadı inanılmazdı.

Babam gülümsüyor, bir yaşındaki çocuğu ilk defa kendi kendine yemek yiyormuş gibi gülümsüyor. Ben de ona gülümsüyorum. “Hâlâ, tıpkı kendin gibi gülümsüyorsun. Seni nerede olsan tanırdım Rosa, sadece gülüşünden.”

Artık ağzımı oynatmamı sağlayan kaslar önemli ölçüde gelişti. Hatta benim kelimelerimi başka bir sesin söylemesine bile alışıyorum. Benimkinden daha tiz bir sesin. Daha tatlı. Daha melodik.

Kendimi ilk defa aynada gördüğüm gün 7 Ağustos.

Sylvia'nın o fotoğrafını görmüştüm, bir de tabii ki yeni be-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

denimin parçalarını.

Bacaklarım. Benim eski bacaklarımdan biraz daha uzun. Daha ince ayaklar. Parmakları benimkilerden daha uzun. Kollarım. Daha soluk tenli. Sağ kolun önünde üç tane ben var, başparmak ile işaretparmağı çevresinde lades kemiğine benzer bir damar var, şaşırtıcı bir şekilde eski halime benziyor. Ellerim. Uzun, ince parmaklar ve uçlarındaki sarmal şekiller; bir zamanlar ona ait olan, şimdiyse benim olan kimliğin kanıtı.

Ama yüzüm? Bu konuda çok dikkatli. Aynı ona mı benzeyeceğim? Öyle olması gerektiğini biliyorum. Ama benzeyecek miyim?

Zar zor giyinmeye çalışırken annem odaya giriyor. “Dur, sana yardım edeyim” diyor.

“Gerek yok” diyorum. Tuhaf bir hareketle taytı sağ topuğumun üstüne geçiriyorum. Sonra yatağın kıyısına kayıp taytın belini çekiyorum.

“Büyük bir gün, biliyorum.” Neşeli davranmaya çalışıyor.

Başımı sallıyorum. Elliot’ın bana verdiği, üzerinde sandalyede kucağında bir kediyle oturan kız deseni olan tişörtte uzanıyorum.

“Bu işe kalkışmadan önce neler olabileceği hakkında biraz daha konuşmak ister misin?” diye soruyor annem.

“Hayır.”

Başını sallama sırası onda. Sanırım, gergin olduğum ve bunu bir an evvel atlatmak istediğim mesajını aldı. Ama şimdi, beni anlayınca onu zorladığım için kendimi kötü hissediyorum. “Kalkmama yardım edebilir misin?”

Yaslandığım kişi annem, içime çektiğim onun temiz ten kokusu, gerekenden belki biraz fazla sıkı tuttuğum onun kolu. Beraber yalpalayarak koridorda PERSONEL HARİCİ GİREMEZ yazan kapıya doğru ilerliyoruz.

Babam ve Dr. Monzales kapıda bekliyor.

“Hemşirelerin soyunma odası” diyor Dr. Monzales. “Odanın ucunda bir boy aynası var. İçeride kimse yok. Sadece bize ayrıldı.”

Kapıyı iterek açıyor; annemin yardımıyla biraz yürüyerek,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranfey.org>

biraz kendimi sürükleyerek beyaz dolaplarla kaplı duvarların, sandalyelerin ve askıların önünden geçip... aynaya ulaşıyorum.

“Kendime” bakıyorum, benim... onun... vücuduna... ilk defa tam olarak.

Birkaç baş döndürücü saniye bakakalıyorum. Sonra baş dönmesi beynimi sarıyor. Bir süre bayılmış bile olabilirim çünkü bir anda kendimi bir sandalyede buluyorum; annem önüme çömelmiş, Dr. Monzales omzumu tutuyor ve kalın sesi kulağımda.

Ama onu duymuyorum, annemin suratı sersem zihnimdeki bir resimle iç içe geçmiş. Bir kızın resmi bu; orta boylarda, narin, kocaman gözleri, omzuna dökülmüş gür, çikolata rengi saçları var; ince dudaklı ağzı acılı bir şaşkınlık olduğunu bildiğim bir ifadeyle açılmış. Bir kız. Sylvia; ben, yarı hayalet, yarı canlı.

Bu yeni görünüme bürünmek, eski tenimi geride bırakmak, duyuşsal yoksunluk kozasından bir kelebek gibi çıkabilmek mucizevi, kesinlikle. Ama kendimi aynada gördüğümde başka bir gerçekle çarpıldım. Gelecekle ilgili o kadar endişelenmişim ki her nasılsa bir parçamın sonsuza kadar geçmişte kalacağı gerçeğini gözden kaçırmışım.

O gece, hemşireler gidip ışıklar karartıldıktan sonra yanımda bir tek annem kaldı, yorgun görünüyor, dar yatağıma uzanmış, alnımı okşayıp bir yandan küçük bir çocuğa söyler gibi, “iyi geceler” diye mırıldanırken ona, “Eski vücuduma ne oldu?” diye soruyorum.

Alnımı okşayan eli bir anda duruyor. Geri çekiliyor. “Senin vücudun bu.”

“Ölen vücuduma ne oldu?”

“Ölen vücudun mu?”

“Başka ne diyebilirim ki?”

Annem cevap vermiyor.

“Gömdüler mi? Mezarım falan var mı?”

“Rosa...”

“Mezarıma çiçek götüren oldu mu?”

“Rosa...” Alnı geriliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Mezar taşımda bir şey yazıyor mu?”

Bu konuyu neden daha önce açmadılar? Neden Dr. Monzales vücuduma ne olacağını söylemedi?

“Anne?”

“Yakıldı” diye fısıldıyor.

“Yakıldı. Küller nerede?”

Annem yavaşça başını sallıyor. “Tutulmadı.”

Tutulmadı mı?

“Onlar geçmişe ait, Rosa. Geleceğe odaklanmamız çok önemli.” Biraz şaşkın görünüyor. Yavaşça, “Ne yapılmasını isterdin?” diye soruyor.

“Bilmiyorum, en azından bir şekilde saklanabilirdi. Şöminenin üstüne koyardık.”

Tutulmadı.

Yani, birisi onları attı. Çevreye zarar veren bir çöplüğün bir yerinde vücudumun yanmış kalıntıları var.

Gözlerimden yanaklarıma yaşlar süzülüyor. Dudaklarımdaki tuzun tadını alıyorum.

“Vücudun, sen değildin, Rosa” diyor annem sesi çatlayarak. Her zamanki çelik gibi sert kontrolünü kaybediyor... O kontrolünü kaybediyor.

Bir gökdelenin çökmesine ya da bir köprünün yıkılmasına şahit olmak gibi. İçimde bir çatlak, tam orta yerimden kırılıyor. Bunun şokuyla titriyorum.

“Sen hâlâ buradasın” diye fısıldıyor. “Ve burada olduğun için çok şanslıyız.” İki gözünden de yaşlar dökülüyor.

Uzanıp, yüzümü, Sylvia’nın yüzünü, silmeyi başarıyorum. Sonra benim, onun, başparmağıyla annemin gözyaşlarını siliyorum. Bu sadece daha da ağlamasına sebep oluyor, tabii ki niyetim bu değildi.

Uzun zamandır ilk defa, ona içimden gelen bir gerçeği söylüyorum: “Ağlayan ben miyim, o mu, bilmiyorum.”

“Sensin, Rosa. Sen ağlıyorsun. Sen yaşıyorsun. Sen yürüye biliyorsun ve biraz daha tedaviyle koşacaksın. Bütün hayatın önünde olacak, nasıl yaşamak istersen, on sekiz yaşında birinin sahip olması gereken bütün imkânlar ve gelecek ihtimalleriyle.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

Bu senin hayatın. Senin ikinci şansın.”

Peki Sylvia’nınki? diye düşünüyorum. Ama söylemiyorum.

Anneme inanmak istiyorum. Gerçekten.

Annem sakinleştiğime ve yalnız bırakılabileceğime emin olup gittikten sonra her şey paramparça oluyor. Yeniden ağlamaya başlıyorum. Göğsüm inip kalkıyor. Nefes alabildiğimden emin değilim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

i ki gün geçti, saat sabaha karşı 2.44.

Annem odadan çıktığından beri yataktan kalkmadım.

Babam ile onun, benim için endişelendiklerini biliyorum. Dr. Monzales'in de: "Kendini kötü hissettiğin günlerin olması çok normal Rosa, ama yardım etmemize izin ver. Benimle konuşabilirsin. Dr. Bailey'i çağırabilirim."

Ama kimseyle konuşmak istemiyorum. Ve iyiyim. Ya da en azından olacağım. Yapmam gereken bir şey var, bunun için hazırlanıyordum.

Kendimi itip yatakta oturtuyorum. Yavaşça ayaklarımı yataktan indiriyorum. Odaya, "Işıkları aç" emrini veriyorum.

Saat sabaha karşı 2.44. Tabii ki parkta kimse yok.

Çıplak ayaklarımın altındaki naylon zeminde biraz sendeleyerek yatağın diğer tarafına geçiyorum ve pencerenin önündeki tuşlardan yukarı ok olana basıyorum. Jaluzi yukarı çıkarırken çıkardığı vızıltı, kulaklarımda atan nabzımın sesiyle neredeyse bastırılıyor.

Tuhaf bir şekilde, kollarımı koordine edebilmem için çabalamam gerekiyor; sağ elimin parmaklarını kapatmakta hâlâ zorluk çekiyorum. Tişörtümü başımdan çekip çıkarıyorum. Sonra iç çamaşırımı çıkarıyorum. Pencerede kendime bakıyorum. Çıplak.

Yansımam titriyor.

Kendime bakarken *Frankenstein*'ı düşünüyorum; rüyamın güzelliği kayboldu ve nefessiz bir korku ile tiksinti kapladı kalbimi...

Gözlerimi sımsıkı kapıyorum.

Ama bakmak zorundayım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yaramaz bir çocuğun annesi gibi, onları, yani gözlerimi, söyleneni yapmaya zorluyorum. Yansımaya bakmaya. Ona alışmaya. Çünkü gerçek artık bu.

Gerçeğim böyle görünüyor, her şeyiyle, üçboyutlu.

Kalçaları benimkilerden biraz daha geniş. Yuvarlak bir suratı, ucu kalkık minik bir burnu var. Alnı dar, omuzlarıma düşen saçlarla kaplı. Elmacık kemikleri çıkık. Gülümsediğimde yanaklarında gamzeler çıkıyor. Boynu uzun, köprücük kemiğinde bir ben var. Küçük, yuvarlak göğüsleri. Düz karnı. Hafifçe arkamı dönüyorum. Zayıf bir poposu var. Kalbim hızlanıyor. Şışt, diyorum kendime. Bu senden başkası değil.

Ve korku hissetmiyorum. Ya da tiksinti.

Amerikalıydı. On sekiz yaşındaydı. Seviliyordu. Neredeyse boğulduğu bir kazadan sonra bitkisel hayata girmişti... Bildiklerimin toplamı çok değildi.

Şimdi, kendime pencerede bakarken onun ailesini düşünüyorum. Sanırım kimliklerinin neden gizli tutulmasını istediklerini anlayabiliyorum. Ve nakil anlaşmasında neden şöyle bir madde olduğunu:

Nakil hastası, hastaneden taburcu edilene kadar donörün ailesi tıbbi sürece dair bütün detaylardan haberdar edilecek.

Ama annem ile babamın neden şöyle bir madde istediğini de anlıyorum:

Donörün ailesi ile nakil hastası arasında hiçbir iletişim olmayacak.

Düşünüyorum:

Kızınızın vücudunun dışarıda bir yerde olduğunu ve onu gördüğünüzü hayal edin.

Ama bir de, kızınızın vücudunun dışarıda bir yerde olduğunu ve onu göremediğinizi hayal edin.

Hangisi daha zor olurdu?

Ve:

Başka bir kızın vücuduna sahip olup onun hakkında hiçbir şey bilmediğinizi hayal edin.

Ya da onun vücuduna sahip olup her şeyi bildiğinizi.

Hangisi daha zor olurdu?

Ve tam olarak ne bilmek istiyorum?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Şu anda, bilebileceklerime odaklanmalıyım.

O yüzden ona –yani kendime– baktığımda gördüklerimi inceliyorum.

Oturup her santimini inceliyorum. Ayak parmaklarıma dokunuyorum, göğsüme. Hatta kasıklarındaki tüyleri bile ayırıp bakıyorum. Çünkü eğer bu benim bedenim olacaksa, bilmek zorundayım.

Mümkün olduğu kadar ayrıntılı incelediğime karar verince yatağa dönüyorum. Yorganı çeneme kadar çekiyorum. Korktum. Ama yaptım. Ve artık çok daha umutlu hissediyorum.

ALTINCI BÖLÜM

23 Ekim.

Kalbim çarpıyor, çok fena terliyorum ama spor yüzünden, panik değil.

“Elliot?”

Hastanenin yatılı rehabilitasyon merkezinin spor salonundaki bisikletlerden birindeyim, Elliot da yanımda bir taburede oturuyor. Ona bir soru sordum. O da yerden tavana kadar uzanan jaluzilerin yeşilinin yansıdığı odada bazısı yürüme bantlarında koşan, bazısı bisikletlere binen, bazısı da masaj masasında bacaklarını açmış oturan çocuklara ters ters bakıyor.

“Elliot?”

Bu sefer benimle göz göze gelip başını sallıyor.

“İnek bir tip olsam hemfikirim derdim.”

“Hemfikir misin?” diyorum nefesimi verirken.

“Evet: İnsanlar bakıyor.”

Elliot iki haftalığına hem beni hem de Aula’yı ziyarete geldi. Londra’ya gidip ara verdiği İngiliz Edebiyatı bölümüne dönmeden önce fikrini duymam gerekiyor. (Ayrıca bana borçlu, o sabah hastanenin giriş katındaki kafe, Les Baguettes’de kurumuş kruvasan yerken itiraf ettiği bir şey yüzünden: “Aula’nın arkadaşlarına kız kardeşim rehabilitasyona gittiği için dönmem gerektiğini, nerede kaldığını bile görmediğimi söyledim. Uyuşturucudan mı alkolden mi diye sordular... ben de onlara Guatemala’da jaguar kabileleriyle beraber yaşadığını ve kim bilir neler kullandığını söyledim. Onla tanışırsan jaguarları unutma.”)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kesik nefeslerimin arasından, “Yine bana bakıyor” diye fısıldıyorum.

“...Evet.”

“Harika gidiyorsun! Aynen böyle!” Antrenör hemşirelerden biri olan Vinnie yumruğunu sıkarak bisikletlerin yanından geçiyor. “Süper! Biraz daha zorla. Hadi!”

“Ya kriz geçirirsem?” diye soruyorum.

“Acil otuz saniye uzakta, Rosa. Devam et.”

“Seni çök” diyor Elliot.

Diğer hasta yakınlarından birkaçı huzursuzlukla etraflarına bakınıyor. Vinnie, *Top Gear*’a duyduğumuz ilginin ortak olduğunu öğrenince çok heveslenmişti, birkaç kez benimle pek de verimli olmayan araba sohbetlerine girmeye çalışmıştı ama şimdi sadece sırtıyor. Bu hakaret onunla da aramızda bir şakaya dönüştü.

Les Baguettes...

Rehabilitasyon spor salonu...

Üç haftadır diğer insanların arasındayım.

Buraya, ameliyat öncesi hazırlık ve karantina odalarının olduğu yerin karşısındaki bu binaya taşınmadan bir gün önce görüştüğümüzde Dr. Monzales iyileşme sürecimin, “gerçekten, hakikaten harika” olduğunu söyledi.

Sağ kol ve bacağımda biraz güçsüzlük var ki bunun da “muhtemelen geçici” olduğunu söyledi. Günlük ilaçlarıma rağmen vücudumun beynimi reddetme riski hâlâ var ama bu ihtimal hiçbir zaman ortadan kalkmayacak.

“O zaman neden eve geçemiyorum?” diye sordum anneye bakarak.

“Planımız hâlâ öyle” dedi Dr. Monzales. “Burası senin evden önceki durağın olacak Rosa, hiçbir şey değişmedi. Ama henüz vakti gelmedi. Unutma, tehlikeli bir epilepsi benzeri kriz geçirme riskin hâlâ yüzde on beş.”

“Bu risk ne kadar azalabilir ki?”

“Gerçekçi olmak gerekirse... muhtemelen yüzde on beşe kadar.”

“O zaman...”

“Kendi yaşımdan insanlarla beraber olmayalı uzun zaman oldu” diye araya girdi annem. “Rehabilitasyon binasında insanlarla iletişime geçebileceksin ama güvenli bir ortamda. Sadece birkaç ay Rosa. O kadar.”

“Birkaç ay mı?”

“Ve bir kriz ihtimaline karşı acil servis de yakında olacak” dedi Dr. Monzales. “Ama yatılı rehabilitasyon merkezini görüne kadar bekle Rosa! On beş ila on sekiz yaş arası hastaların kaldığı bölümde olacaksın. Çalışmak için bir sınıf var. Ama bowling, müzik ve bilgisayar oyunları da var. Hepsi burada, hastanede.”

Yani, bu yarı kapalı, yataklı tedavi koğuşunda yeni bir odam var (hoşça kal bej dünyası; merhaba yeşilin tonları).

Jane de benimle birlikte buraya gönderildi, gözü üstümde olsun diye. Ama buradaki diğer hemşirelerin hiçbirinin ameliyatımdan haberi yok. Tek bildikleri benim de travmatik beyin hasarı görmüş bir hasta olduğum.

Hiçbiri beni tanımıyor.

Vinnie de eğitim uzmanım Dawn da bilmiyor. Beşinci Cadde’de kaykayıyla doğrudan bir Rolls-Royce’a giren, Manhattan’lı, Yunan-Amerikan Dmitri de bilmiyor. Ya da on altı yaşındaki, havuza atlayıp dibe çakılan ve dört dakika boyunca ciğerlerine su dolan, kısa boylu, koca gözlü Jess de bilmiyor. Ya da on yedi yaşında felç geçiren, sarı saçları One Direction’dan adını hatırlayamadığım birini andıran ve sol eli ile kolunun kaslarını güçlendirmesi için hayatının yarısını tıbbi onaylı oyunlar oynayarak geçiren Jared da bilmiyor.

Dmitri, Jess ve Jared’in üçünün de odaları benimle aynı koridorda.

Dmitri’yle ilk karşılaşmamız, ben yeni odama topallayarak girerken, o da odasından topallayarak çıkarken oldu. “Hey! Hoş geldin! Pediatrik yatılı hasta tesislerinde duvarların görsel tasarımıyla ilgili bir toplantıya gidiyorum. Paylaşmak istediğin bir fikrin var mı?”

“Duvarların görsel tasarımıyla ilgili mi?”

“Pediatrik yatılı hasta tesislerinde.”

“Sanmıyorum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evet, benim de yok. Dışarıdaki duvara siyah zigzaglar boyarlarsa seni suçlarım...?”

“Rosa.”

“Dmitri.” Gitmek için arkasını dönmeden, “Senin suçun, tamam mı?” dedi.

Gülümsüyordu.

“Rosa?”

Sıska, düşük pantolonlu başka bir çocuk koridorda aksi yönde yürüyordu, boynunda kulaklıkları sallanıyordu.

“Selam” dedi. “Ben Jared.”

Odama girmek üzereydim. Gelip yanımda, biraz fazla yakınımda, duvara yaslanarak durdu. “Yeni mi taşınıyorsun? Yarın film gecesi var. *Blade Runner*’ı izleyeceğiz. Gelmek ister misin?”

Sadece koridorda gördüğü yeni kıza kibar davranmaya mı çalışıyordu? Yoksa bana çıkma teklifi mi ediyordu? Yanaklarının kızardığını biliyordum. Isındıklarını hissettim.

“Şey, bilimkurgudan pek hoşlanmam” dedim. “Ama teşekkürler.”

Omuz silkti. “Dmitri sana duvar tasarımıyla ilgili bir şey mi soruyordu?”

Başımı salladım. “Evet.”

“Öyle bir toplantı yok, bilmeni istedim. Önemli biri gibi falan görünmek için uydurduğu bir şey.”

“Ah.”

“Daha yeni geldin. Seni uyarmam gerek. Bir noktada sana Milano’da çok ünlü bir moda tasarımcısı olan kuzeninden bahsedecek. Ama kız orada sadece bir mağazada çalışıyor.”

“Yani Dmitri ile ikiniz uzun zamandır burada mısınız?”

“Sekiz haftalık programda ikimiz de neredeyse ikinci haftayı bitirdik. Sen de mi o programdasın?”

“...Evet” dedim.

“Pekâlâ, bilmek istediğin bir şey olursa bana sor. Sekiz numaralı odadayım. İstedğin zaman gelebilirsin.”

“Teşekkürler.”

“Ne demek.”

Odama girerken hâlâ beni dikkatle izliyordu. Bu, normal ha-

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

yata alışık olmadığım için mi garip gelmişti?

Şimdiyse Jared benden üç bisiklet ötede, cılız baldırlarını şişiriyor. Dmitri de yürüme bantlarından birinden zorla indi. (Kuzeninden henüz bahsetmedi.) Jess de annesinin yardımıyla yürüme alıştırtması için giydiği takımı çıkarıyor. Bana bakıp duran Jared. Ama aslında Dmitri de bana bakıyor. Başkaları da. Spor salonunda on tane hasta olmalı, rehabilitasyon tesisinin bu binasında toplamda yirmi kişi yatıyor ve hepsinin gözlerinin sıklıkla benim üzerimde olduğunu fark ediyorum.

“Ee?” diyorum Elliot’a.

Hafifçe omuz silkiyor. “Evet. Söyledim ya, sana bakıyorlar.”

“Normalden fazla mı?”

“Evet.”

“Üç haftadır buradayım.”

“Evet.”

“Yani sence?”

“Evet” diyor.

“Evet mi?”

“Evet sana bakıyorlar çünkü...”

Cümleyi aynı anda bitiriyoruz.

Ben, “Biliyorlar” diyorum.

O, “Güzelsin” diyor.

Ona bakıyorum.

Omuz silkiyor. “Doğruyu söylüyorum. Aula da söyledi. Ona birkaç fotoğrafını gösterdim.”

Güzel miyim?

Yine Jared’a sonra Dmitri’ye bakıyorum.

Taburcu edildikten sonra, beyin nakli “denemesi” dedikleri bu süreç tamamlanmış olunca, hastane dünyaya ne yaptıklarını ilan etmeyi planlıyor. Ama o hasta olarak benim kimliğim açıklanmayacak, Dr. Monzales bunun garantisini verdi.

Bu bakışlar yüzünden sırrın bir şekilde ortaya çıktığını sanıyordum.

“Sence bilmiyorlar mı?”

Elliot başını hızla uzatarak Jared’ı işaret ediyor. “Şuradaki çocuk, sana tıbbi merak diyebileceğim bir gözle bakmıyor.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Güzel miyim?

Bisikletimin gidonunda beyaz bir havlu asılı. Alıp başımın üstüne atıyorum, yüzümün iki yanında sallanıyor bakışları engelliyor. Kendi nefesimin vızıltısını dinliyorum. İçerisi çok boğucu. Birden zihnim de vücudum kadar ısınıyor. Jaluziler sonbaharın öğlen güneşini görmemi engelliyor ama hissedebiliyorum. Yanıyorum.

Odanın arka tarafında cam bir kapı var. Kilitli değil. İnsanların girip çıktığını görmüştüm. İçeride kalmam gerekiyor. Ama bir anda içimde rehabilitasyon binasından kaçma, dışarı çıkma dürtüsü uyanıyor.

Havluyu başımdan alıp Elliot'a atıyorum. Yakalayamıyor. "Hemşireleri oyal" diyorum.

Kaşlarını çatıyorum.

"On dakika" diyorum. "Başka bir şey istemiyorum."

Bisikletlerin arasından geçip binaya komşu, dikdörtgen şeklindeki parka açılan kapıya ilerliyorum. Geniş dallı ağaçların altında diğer hastaların esneme yaptıklarını, Tai Chi ve yoga çalıştıklarını görmüştüm.

"Rosa" diye fısıldıyor Elliot sertçe.

Arkama bakmıyorum. Belki de endişelendi. Ama çıkışa doğru giderken katı bir şeyin yere çarpıp kırıldığını duyuyorum.

Hızlı, daha hızlı yürüyorum, kapıya gelene kadar kalbim çarpıyor, sonra terli elimle soğuk kapı kolunu tutuyorum ve artık dışarıdayım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ah. Tanrı'ya inanacak olsam, şu an inanırdım. O an bu an olurdu.

Ürperti, tenimin altında akrepler gibi geziniyor. Hareket edemiyorum. Donakaldım. Biyolojik olarak büyülendim. Hastanenin önünde, çimenlerin üstünde duruyorum, ışıkla beraber içimde köpüren neşeyi hissediyorum. Milyarlarca vatlık, şeftali pembesi, altın güneş ışığı uzayda onca yolu katedip bana çarpıyor.

Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmedim. Başka birinin de hissettiğinden şüpheliyim. Beynim, bastırılmış iç mekân sinyallerine o kadar alışık ki enerji tasarruflu ışıklardan, termostatla kontrol edilen oda sıcaklıklarından, soğuk bezlerden, iyi demlenmemiş çaylardan sonra bu zihin yapısını coşkudan başka bir kelimeyle ifade edemem. Tenimdeki ısı reseptörleri delirmiş gibi, arka arkaya aldıkları çılgın sinyallerle batıyorlar. Birinin sonunda otoyola çıkarmayı akıl ettiği bir yarış arabası gibiyim.

Titremeler daha da derinlere iniyor. Kaslarımdalar. Damarlarımı yakalıyorlar. Sonra -bam- kalbime saplanıyorlar. Kalbim tekliyor. Nefesimi tutuyorum. Panik yıldırım gibi çarpıyor, sonra hıuuukkk, o törensel titreşim kayboluyor ve kendimi diğer insanların gözünden görüyorum: Parkın ortasında, gün ışığında durmuş, gözlerini kırıpıştıran bir kız.

Öylece duruyorum, kalbimin hareketlerine odaklanıyorum. Hızlı atsa da istikrarlı. Küt. Küt. Küt. Kütlemelerin arasında sıra dışı boşluklar yok. Pat. Pat. Pat. Bu iyi. Yani en azından kötü değil. Nefes alıyorum. Yediye kadar sayıyorum... On bire ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

dar sayarak veriyorum... yedi al... on bir ver... sonunda tuhafılık tamamen buharlaşıyor, biraz rahatlamış biraz da yorulmuş bir halde gözlerimin beynime gönderdiği bilgilere odaklanıyorum.

Ağaçları görüyorum. Dört tane büyük ağaç var; cömert dalları gökyüzüne uzanıyor. Sanırım bunlar sedir ağacıydı, liman ile gökyüzünün şiddetli mavisi arkalarında parlıyor. Ve insanlar. Her yerdeler. Öğle yemeği vakti olduğunu fark ediyorum. Evet ekim ayı, ama güneş ısıtıyor. Yeşil önlükleriyle bir grup hemşire, liman duvarının yanında hazır erişte yiyor. Bir kadın, gümüşrengi şemsiyesi olan bir bebek arabasını itiyor. Beyaz sandaletli bir adam, küçük boy tenis raketi tutan bir çocuğa top atıyor.

Spor salonunun penceresinden bu çocuğu görmüştüm. Odamın penceresinden de en uzaktaki parktan çok koruluğa benzeyen sık ağaçların arasındaki adamları görmüştüm. Doktor önlüklerini ve öğlen yemeklerini bir bankın üstüne bırakmış, birbirlerine beceriksizce Amerikan futbolu topu atıyorlar. Onları daha önce görmüştüm. Ama böyle değildi. Doğrudan, camla korunmadan görmemiştim.

Hiç bu kadar yakın olmamıştım. Ya da bu kadar açıkta. İçeriden asla seçemeyeceğim detayları fark ediyorum. Raketli çocuğun Converse ayakkabılarında keçeli kalemle çizilmiş gökkuşakları var. İnsanlar yalnızca dudaklarını oynatmıyor. Konuşuyorlar. Ve çılgın, aşırı duygusal bir konuşma.

Bir kadın telefonla konuşurken “Deli misin!” diye bağıırıyor. Başka biri yanındakine: “Evet. Ondan önce dört kere evlenmiş.” ... “Sen de hamileyim mi dedin?” ... “Onlar hâlâ New Orleans’ta mı?” “Evet. Katrina’dan kıl payı kurtuldular. Kapılarına kadar gelmiş.” ... “Hey koca adam, her şey yolunda mı?” ... “İyidir, senden n’aber?” “Takılıyorum bebeğim.” Her şey gerçeküstü. Her şey. İngilizler böyle konuşmuyor. Bu parkta kimse, “Bu akşam mı? Bake Off’u izlerken dışarıdan yemek söyleyelim” ya da “Hmm, George, yağmur yağacak gibi” demiyor.

Bir şey daha fark ediyorum. Doktorların eşyalarının durduğu bankta bir levha var. Parlıyor. Arka planda duyduğum bağıırışları, ciyaklamaları, konuşmaları, birinin mırıldandığı ilahi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

yi duymazdan gelerek oraya doğru giderken buluyorum kendimi.

Her... kelimesini okuyorum ama geri kalanı, geri dönüştürülebilir çantalardan birinin bez sapıyla kapanmış. İtmek için uzanıyorum...

“Hey!”

Kelimeyi algılıyorum ama başarıyla duymazdan geldiğim uğultuya ait.

“Hey!”

Ses yaklaşıyor. Gözlerimi kısarak harfleri okumaya çalışıyorum.

“Hey! Ne yapıyorsun?”

Çok yakında.

Etrafıma bakıyorum. Doktorlardan biri; keçi sakallı, şişman, kırmızı suratlı, nefes nefese.

“Bunlar bizim eşyalarımız” diyor; sesindeki suçlayıcı tavır gözümünden kaçmıyor. “Ne yapıyorsun?”

Onu hiç ilgilendirmediğini söylemek üzereyken araya başka biri giriyor.

“Levhanın üzerindeki yazıyı okuyordu sadece.”

Amerikan aksanıyla konuşan bir ses. Sağımda, bankın diğer tarafında duran bir oğlana ait. En fazla on dokuz yaşında. Sıksa. Gri kot pantolon giymiş. Siyah saçları bir gözünü kapatıyor. Tişörtü siyah. Omzunda gri bir bez çanta asılı. Sağ kolunun içinde dövme var ama ne olduğunu anlayamıyorum. Bana değil, doktora bakıyor.

Tekrar ediyor, bu sefer bir gerçeği vurgular gibi. “Sadece levhayı okuyordu.”

Doktor dönüp suratıma bakıyor. Hiçbir şey demiyorum. Kıpırdamıyorum. O da emin olamadan başını sallamak zorunda kalıyor ve arkadaşlarına omuz silkip yanlarına koşuyor.

Oğlan, “Her şeye rağmen, bu bankı severdi. Denise. Sonsuza kadar.”

Şaşıarak tekrar plakaya bakıyorum. Bankın diğer tarafında. Durduğu yerden yazanı okuyamaz. “Onu tanıyor muydun?”

“Denise’i mi? Hayır, Ben sadece...”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Rosa!”

Ses iliklerime kadar işliyor.

“Rosa! Tatlım!”

Jane.

Jane. Jane. Jane.

Hızla koşan ayakları sonunda yanıma ulaşıyor.

“Tatlım, burada ne yapıyorsun?”

Hastaneden ancak on beş metre ötedeyiz. Ama nefes nefese kalmış.

“Ben...” Ne söyleyeceğimi bilemediğimden susuyorum.

Çantalı, dövmeli çocuk bana bakıyor. “Bir dakika, yine benim repliğim mi geldi? Sadece levhada yazanı okuyordu.”

Bu normal bir insandan çok Elliot’tan beklediğim bir vurgu olduğu için hafifçe gülümsüyorum. O da gülümsüyor.

Jane ona kuşkuyla baktıktan sonra kolumu tutuyor. Parmakları kırmızı ve sıcak. Duyusal sistemim karışıyor. O şeftali pembesi, altın rengi ışık yüzünü karartıyor.

Arkasında, cam kapıda duran Elliot’ı fark ediyorum. Özür diler gibi omuz silktiğini görüyorum.

“Tatlım, ne yaptığını sanıyorsun?” Jane endişeli görünüyor. Ama kolumu tutan eli çelik gibi.

Bir laf vardı, bir yerde duymuştum. Bir filmde ya da Elliot’ın söylediği bir şey olmalıydı, ki bu da muhtemelen bir filmde olduğu anlamına geliyordu: Direnmek boşuna.

A şıkkı: Jane’in beni hastaneye götürmesine usulca boyun eğirim. B şıkkı: Kısa bir bakışla dövmeli çocuğa yarım yamalak teşekkürümü ilettikten sonra (beyaz atlı prens istemiş miydin ki?), Jane’e aynalarla ilgili yalanından dolayı onu hâlâ affetmediğimi söyleyip tıbbi açıdan içeride kalmamın daha iyi olacağını kabul ederim. C şıkkı: Jane’e yumruk atarak buradan kaçıp kokteyl ve yengeç çorbası içmeye giderim, Boston’daki normal insanlar ne yapıyorsa işte.

C şıkkı! C şıkkı!

Ama döndüğümde benim çocuğun yok olduğunu görüyorum. Ve hayal kırıklığına uğradığımı fark ediyorum. Jane’e, “Sa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

dece hava almak istemiştim” diyorum.

Elliot’a doğru sert adımlarla yürürken doktorların oynadığı top, vınlayarak bana doğru geliyor. Fazla tepki vererek kendimi geriye çekerken sağ ayağım tökezliyor, sendeleyip dengemi kaybediyorum. Dünya yan dönüyor. Jane arkamda. Beni yakalıyor ama yere düşmeme engel olamıyor. Beni kaldırıyor. “Tatlım” diyor, dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, “hastanede de havamız var. Güzel, güvenli hava.”

Doğrulup onu üzerimden itiyorum. Umutsuzca akıllı bir cevap arıyorum. Ve kolumda başka bir el hissediyorum. Elliot.

“Geçti, geçti canım” diyor, Jane’in Güneyli aksanının vasat bir taklidiyle. “Haydi içeri girelim de sana güzel bir fincan sakinleştirici verip sıcakık bilek bantlarını bağlayalım.”

Jane’in yüzündeki ifadeden duyduklarına inanamadığı anlaşılıyor.

Elliot ona göz kırpmıyor. Jane yavaşça başını sallarken somurtuyor.

Elliot beni hastaneye geri götürürken başını benimkine yaslıyor. “Mutlu musun şimdi?” ya da “Salla gitsin, çok az kaldı” gibi bir şeyler söylemesini bekliyorum.

Ama onun yerine, “Bir bankı devirdim ve herkes başıma toplandı. O Jared denen çocuk da hemen tepemde bitti, hiç zaman kaybetmedi. ‘Onun erkek arkadaşı falan mısın?’ dedi. Ona neredeyse senin osuruk koçun olduğumu, senin de İngiltere’nin bir numaralı osuruk şampiyonu olduğunu söyleyecektim, çocuk o kadar gergin ve saldırgandı ki ona doğruyu söylediğimde acınacak derecede rahatladı. Onu erkek arkadaşın pozisyonu için önermiyorum ama hey Rosa, bu da bir başlangıç!” dedi.

Dünyada en çok kimi tokatlamak istediğimi düşünüyorum. Jane’i mi, Elliot’ı mı? İkiisi başa baş.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

“**E**ndişe hissetmen normal. Hatta arada sırada artması da normal. Birden ona kadar numaralarla değerlendirdiğinde...”

Birden ona kadar numaralarla değerlendirdiğimde, insanların benden bir şeyleri değerlendirmemi istemesinden ne kadar bıktım; ağrımı, ne kadar çabaladığımı, ne kadar iyi hissettiğimi, bağırsaklarımı ne zaman boşaltmam gerektiğini hissetme becerimi?

“... şu anki endişe seviyene kaç verirdin? Buradaki zamanının sonlarına yaklaşırken?”

Hastaneden çıkmam için üç kişinin imzası gerekiyor. İlki Dr. Monzales. İkincisi annem. Üçüncüsü ise şu anda karşımdaki rahat koltukta oturuyor.

Dr. Bailey kel bir adam, sevecen gözleri var. O da Dr. Monzales gibi temiz, beyaz gömlekler giyiyor ve boyun düğmelerini açık tutuyor. Buradan çıkmak için onun iznine ihtiyacım olması onunla görüşmemin tek sebebi değil. Ya da en azından eskiden öyle değildi. Bana gerçekten çok yardımı dokundu.

Omuz silkiyorum. “Dürüst olmam gerekirse, hiç endişeli değilim.”

Bu, şu an için doğru.

Kaşlarını çatıyor. “Kolundaki ne? O iz?”

Koluma bakıyorum. Çimen lekesi, parkta düştüğümde oldu. Elliot’la içeri girdiğimde Dr. Bailey ile görüşmeme beş dakika vardı, Jane’e bir sorunun varsa Dr. Monzales’le konuş lütfen dedim. (Evet, maalesef “lütfen” demiş olmaktan utanıyorum.) O yüzden üstümde hâlâ spor kıyafetlerim var, üzerimi temizle-

meve vaktim olmadı.

“Bilmiyorum” diyorum kolumu ovuşturarak. “Belki spor salonunda olmuştur.”

İkna olmamış görünüyor. Ama üstüme gelmiyor.

“Pekâlâ Rosa, konuşalım o zaman, aklında neler var...”

Ne söyleyeceğimden emin değilim. Çünkü tek düşünebildiğim dışarıya çıktığımda hissettiklerim.

Dr. Bailey’in ofisi yavan. Toprak renklerinde ve içinde minicik parlak bir balık olan köşedeki akvaryumun havalandırma aleti dışında sessiz.

Yüksek pencerelere, jaluzilerin arasından içeri dolan ışığa bakıyorum. Hâlâ orada olup olmadığını merak ettiğimi fark ediyorum; bir anda ortaya çıkan, bankın üzerinde yazanı söyleyen, bir bakıma onurumu koruyan, beni güldüren ve kaybolan o çocuk.

Dr. Bailey boğazını temizliyor. “Dışarıda bıraktığın hayat ile geri döndüğün hayat birbirinin aynısı olmayacak Rosa. Ama artık yaklaşıyor. Özgürlük. Bilinmeze doğru.”

Zihnimi odaklanmaya zorluyorum. “O kadar da bilinmez değil” diyorum. “Annem bana bir sürü fotoğraf gösterdi...”

“Yaşayacağın yerden bahsetmiyorum.”

Ah, her şeyi ne kadar düz anlıyor, birazcık alaycılığa bile duyarsız kalıyor.

“Belki de ameliyattan önce sahip olduğun arkadaşlarınla olan ilişkilerine nasıl ayak uyduracağın hakkında konuşmak istersin?”

“Ayak uyduracak pek bir şey yok aslında” diyorum. Hastalığım ve öncesinde hayatımın parçası olan her şeyi bırakışım, o işi benim yerime halletti.

Onuncu yaş günümünden üç gün önce, ilk belirtilerimi göstermemden iki buçuk yıl sonra annemle babama okuldan bir mektup geldi ve “büyük üzüntüyle” artık “benim ihtiyaçlarımı karşılayamadıklarını” söylediler. Annem bir özel öğretmen tuttu; toz alerjisi yüzünden emekli olmuş bir müdüre. Haftanın dört günü antihistaminik ilaçları ve kucak dolusu ders kitaplarıyla eve geliyordu.

Okul arkadaşlarımla kopmamız çok sürmedi. Hem benim hem de onların suçuydu. Hem annemin hem de benim suçumdu.

Sanırım on bir yaşındayken, bir akşamüstü Elliot, bir zamanlar en yakın arkadaşım olan Bea'yı okuldan eve getirdi.

"Bea'nın annesiyle konuştum" dedi, başını odanın kapısından içeri uzatmıştı, kendinden memnun bir hali vardı. "Saat beşte onu alacak."

Ama yorgunluğun beni tükettiği günlerden biriydi.

Bea, yeni beden eğitimi öğretmenin ne kadar uyuz olduğundan, yazın Algarve'ye gideceklerinden, köpeğe benzeyen bir at resmiyle bir yarışma kazandığından ve karaoke partisi vereceğinden, benim de gelmek isteyip istemediğimden çünkü herkesin orada olacağından bahsedip durdu... Ben de ona gidebileceğini söyledim.

Sonra, Elliot ile annemin mutfakta konuştuğunu duydum.

Elliot, fısıldayarak bağırdı gibi, "Arkadaşlarını görmesi gerekiyor" diyordu.

"Buna kendi karar vermeli Elliot! Onu zorlayamazsın."

"O daha çocuk. En iyi kararı veremez. Eski arkadaşlarıyla görüşmesine yardım etmek zorundasın."

"Sen nesen peki?" diye bağırdı annem. "Ve neden ben zorundaymışım? Neler kaçırdığını görsün, arkadaşları da onun ölümünü izlesin diye mi?"

Şimdilerde sahip olduğum birkaç arkadaş da internetten buldum.

En fazla mesajlaştığım arkadaşım Tokyo'da yaşıyor. Çoğunlukla kedilerle ilgili şeyler paylaştığı bir Tumblr sayfası var (beni kedi suşileriyle tanıştıran onun bloğu oldu, merak etmeyin bunların yapımında hiçbir kediye zarar verilmiyor), birbirimize aptal kedi fotoğrafları göndermeye, altlarına da kendi yorumlarımızı yazmaya başladık ve böylece sanırım arkadaş olduk. Ama onunla, Aika A'yla, yüz yüze tanışsam, "Rosa hiç de yazdığı gibi görünmüyor" der mi?

Sanmıyorum. Ona hastalığımdan bahsetmedim bile. Tek bildiği, kedilerle ilgilenen ve eski, efsanevi filmler (Rüzgâr Gi-

bi Geçti ve Arabistanlı Lawrence gibi, gerçekten eski olanlar) ile ölümle ilgili Victoria döneminden romanlar sevdiğim.

Bunların hepsi de doğru. Ama ona başka şeyler de söyledim...

Mesela birkaç yıl önce, deneysel bir tedavi için bir süre hastanede kaldığımda ona Mallorca'da bisiklet gezisinde bileğimi burktuğumu söyledim. Avrupa'da frenlerin diğer tarafta olduğunu kim bilebilirdi ki? (Ben bilebilirdim, çünkü Sussex bisiklet bloğunu okumuştum.) Ona ayrıca sözde Berlin'de, Amsterdam'da ve Londra'da izlediğim müzik gruplarından bahsettim. (Detayları Elliot'ın sosyal medya hesaplarından aldım.)

Evet, kendim hakkında bir şeyler uydurdum. Ama bunu, herkes birazcık yapmaz mı?

"Yanlış hatırlamıyorsam, internetteki arkadaşlarına aylardır konuşamamanızın sebebinin bir trafik kazası olduğunu söylemiştin" diyor Dr. Bailey.

"Evet."

"Peki şimdi?" diye soruyor. "Onlara ne söyleyeceksin?"

"Mükemmel bir iyileşme döneminde olduğumu."

Başını sallıyor. "Biliyor musun, merak ettiğim bir şey var, bu mükemmel iyileşme döneminin parçası olarak bir erkek arkadaşın olsaydı nasıl hissederdin, hiç düşündün mü?"

Önce Elliot. Şimdi de psikoloğum. Nesi var bu adamların? Dr. Bailey bu konuya daha önce de girmişti ama bu kadar açıkça değil. Nasıl hissettireceği mi? Eminim şey demek istemiyordur... "Yani..."

"Doğasında, bir ölçüde, fiziksel beğeni faktörü bulunan bir ilişkiye girmek konusunda hâlâ çekincelerin var mı?"

"Yani, birilerinin benden değil de ölü kızdan hoşlanması beni rahatsız ediyor mu diye mi soruyorsunuz?"

Bailey'e hakkını vermek gerekir çünkü bu lafım onu hiç ürkütmüyor. "Tam olarak onu demek istememiştim ama bu da sayılır."

Parkta gün ışığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Doktora, banka, dövmeli çocuğa dokunan o ışık bana da dokunmuştu. Söylediklerimi yarım yamalak duyuyorum:

“Ben oyum, o da ben. Biz bölünemeyiz, aynı baba, oğul ve kutsal ruh gibi.”

Bailey’in yüzünün sertleşmesi az önce kazandığı itibarı biraz zedeliyor. Onu rahatsız ettim.

Ve ben de... Evet, kendimi biraz kötü hissediyorum. Bailey’in dindar olduğunu biliyorum. Masasındaki lambada balık sembollü bir mıknaş var. Jess’in söylediğine göre karısıyla Hristiyan çöpçatanlık sitesi ChristianMingle.com’da tanışmış.

Yüzündeki alınma ifadesi hızlıca kayboluyor. Ama “Neden böyle söylediğini anlamadım” diyor.

“Bunun kıymetini bilmiyor değilim” diyorum. İç geçiriyorum. “Belki de çok uzun süredir hasta olduğum içindir...”

Başını sallıyor. “Daha geniş dünyadaki hayatına kavuşmak için sabırsızlanıyorsun. Böyle hissetmen normal.”

O dindar biri ve beni kabul ediyor, diye düşünüyorum ve bu ilk defa olmuyor. En azından hiçbir zaman bana, dine aykırı bir ucubeye benziyormuşum gibi bakmadı.

Ama o gece, düşüncelerini kendi söylemeden bir insanın aklından geçenleri gerçekten bilmenin imkânsız olduğunu düşündürecek bir şey oluyor.

Ve insanın içinden geçenleri söylemesi çok şaşırtıcı olabiliyor.

DOKUZUNCU BÖLÜM

P arktayım. Gri, bez çantalı çocuk da orada. Tenim ürperiyor. Bankın yanında durmuş, sadece birbirimize bakıyoruz. Yüzündeki ifadeye kilitleniyorum. Çok ciddi. Melankoli. Ölümle ilgili Victoria dönemi romanları okuyan biri gibi görünüyor. Ama aynı zamanda, suşi gibi sarılmış kedi yavrularının fotoğrafının, Edgar Allan Poe'dan hoşlanan bir zihnin hem hoşlanacağı hem de ihtiyaç duyduğu bir mola olduğunu düşünen biri.

Onun arkasından Dmitri hastaneden çıkmış uzun adımlarla bize doğru gelirken bana sesleniyor. "Rosa, geri dön! Seni Milano'ya götürmek istiyorum!"

Başka bir şey daha duyuyorum. Bir fısıltı. Hırıltılı bir ses. Beni sıçratarak rüyamın büyüünden uyandırıp orman yeşili odama geri getiriyor. Çalar saatimin üzerindeki dijital numaraların arasında yanıp sönen noktalar kafamı karıştırıyor.

3.24.

Dudaklarım aralık, sanırım yastığıma salya akıttım. Vücudum kendi doğal anesteziğine gömülü. Üzgün ve rahatsız hissediyorum. Neden şimdi uyandım ki? Rüyam bayağı güzeldi.

Geriliyorum. Arkamda biri var. Yatağımda, ya ayakta ya da diz çökmüş duruyor. Onun kokusunu alabiliyorum, hafif, kendine özgü vücut kokusunu.

"Gücümü senden alıyorum Yüce İsa, senin sevgi dolu kalbin her yerdedir. Affet beni."

Jane. Ne yapıyor?

"Gafletimizi affet, bütün kusurlarımızı, ruhu vücuttan ayırarak girdiğimiz günahı ve yaşamı bitirerek sebep olduğumuz bu sapkın bedeni."

Ruhu vücuttan ayırarak girdiğimiz günah. Beynimi kafatasımdan çıkarmalarından bahsediyor.

Yaşamı bitirmek. Sylvia'dan bahsediyor.

Sapkın beden. Benden bahsediyor.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Hemen kalkıp alarm düğmesine basmalı, yetkilileri çağırmalı, Jane'i odamdan çıkarmalı, Dr. Bailey'i görmeyi talep etmeli, iyileşme sürecimi aylarca geriletmesini söyleyip onu cezalandırmalı ve hastaneden attırmalıyım.

Ama yapmıyorum. Pek de anlamadığım bir sebepten, orada öylece yatıp dinlemeye devam ediyorum. Gözlerim doluyor. Gözyaşlarım yavaşça yastığı ıslatıyor. Yastığa yasladığım yanığım üşüyor. O kadar hareketsiz duruyorum ve nefesim o kadar kesik kesik ki bence Jane artık uyumadığımın farkında olmalı. Ama bu onu durdurmuyor.

"Tanrım, ıstırapı uzun sürmesin. Geride ne kadarı kaldıysa, bedeni de ruhu da huzur bulsun."

Istırapı uzun sürmesin. Ne diyor bu?

Ne zamandır burada? Bunu yaptığı ilk gece olabilir mi? Jane, gündüzleri benimle ilgilendiği haftalar, aylar boyunca geceleri, ölmem için tanrısına dua mı ediyordu?

Jane'in yatağımın başında dua ettiğini dinlediğim gecenin sabahı. Elliot'ın bankı devirerek, kaçışımın suç ortağı olduğu günün ertesi.

Taramam bitti (hâlâ her sabah uyandığımda ilk iş, otuz dakikalığına EEG başlığımı takıyorum), giyinir giyinmez kapım çalınıyor. Açıyorum, annem bir kesekâğıdı ve karton bardakla karşımda dikiliyor.

Sanırım, ona Jane'in yaptıklarını anlatmalıyım. Ama sonra gülümseyip beni öpmeye başlıyor. Pembe yanakları galiba otoparktan buraya yürürken üşümüştü. "Bir randevuya yetişmem gerekiyor ama al bakalım. Bir latte. Bir de tarçınlı kek." Sıcak, rahatlatıcı bir koku yayılıyor kesekâğıdından.

"Teşekkürler" diyorum. Parkta olanlardan bahsetmesini bekliyorum ama bahsetmiyor.

"Sonra görüşürüz" diyor. "Baban akşam Figs'ten pizza getirecek. O çitir patlıcanlıdan mı istersin?" Başımı evet anlamında sallıyorum. "Saat altıda olur mu? Senin odanda?"

Hâlâ önceki gece olanlardan dolayı gerginim ama gülümsemeyi başarıyorum. "Anlaştık."

Gittikten sonra, ona Jane'in yaptıklarını söylemeliydim, diye düşünüyorum. Peki neden söylemedim?

Dr. Bailey ile birkaç ay önce konuştuğumuz bir şey geliyor aklıma. Poe'nun canlıyken gömülen biriyle ilgili bir kısa hikâyesini, bir kez daha okumuştum. Hikâyede Poe, yaşam belirtileri göstermeyen ama henüz ölmemiş birinin ruhunun nerede olduğunu sorguluyordu.

Kendi kendime şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: Boğul-

mak üzere olmak da canlı canlı gömülmek gibi midir?

Ve: Sylvia tam olarak ne zaman öldü?

Dr. Bailey'e, "Sizce Sylvia'nın ruhuna ve benim ruhuma ne oldu?" diye sordum.

"Senin ruhuna mı?" dedi.

"Sanırım ruhun varlığına inanıyorsunuzdur."

Birkaç dakika bir şey söylemedi. "Benim kendime göre inançlarım var ama hiçbirini seninle ilgili düşüncelerimi ya da seninle çalışmamı etkilemiyor."

"Neden? Onlar sizin inançlarınız."

"Hayatta sınırlar çizmenin önemli olduğunu düşünüyorum."

"Düşüncelerinizde bile mi?"

Sandalyesinde doğruldu. "Her zaman insanları kategorize edip birbirinden ayırmaya çalışan kişiler olacaktır. Ben bunu yapmamaya çalışıyorum."

Belki de Dr. Bailey'i aramalı ve Jane'i ona anlatmalıyım.

Kahveyi içip keki yerken kendi kendime ölçüp tartıyorum, bu kek hayal edebildiğim kadarıyla cennete en yakın şey. Sonra dizüstü bilgisayarımın yatağıma uzanıp Google'a "Hıristiyanlık" ve "ruhlar" yazıyorum. Sonra yine kapım çalınıyor ve biri bana sesleniyor: "Benim, Dr. Monzales. İçeride misin? Biraz sohbet edebilir miyiz?"

Bilgisayarı kapatıp onu içeri alıyorum. Yatağımanın ucunda oturuyorum. Belki de ona Jane'i anlatmalıyım. Ama yine bir şey beni durduruyor. Masamdaki kekin ambalajına ve karton kahve bardağına bakıyor.

"Bunlar hastanenin kafesinden değil." Sesi tam olarak şüpheli değil ama yine de biraz keskin.

"Evet, annem getirdi. Kaldıkları dairenin yakınındaki bir kafeden."

"Ah." Başını sallıyor. "Rosa, dün hastaneden çıktığını biliyorum. Parka gittiğini biliyorum."

Kalbim hızlanıyor, küt küt atmaya başlıyor. Çok yersiz bir suçluluk hissediyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Ben sadece, biraz hapisteymiş gibi hissetmeye başladım..."

Ellerini kaldırıyor. “Sorun yok” diyor, biraz tuhaf görünüyor. “Üzgünüm. Bunu önceden düşünmem gerekiyordu. Tabii ki parkta biraz vakit geçirebilirsin. Belki bu sabahki ders saatinden sonra?”

Akademik açıdan olmam gereken yerden epey gerideyim, ama Dawn’un hakkını yiyemem, kendini bu işe her şeyiyle adadı.

“Sadece, kendi güvenliğinin için hastaneye yakın durmanı rica ediyorum. Şimdilik. Her ihtimale karşı... İnsanların senin fotoğrafını çekmesini istemeyiz, bu ameliyat ortaya çıktıktan sonra medyanın hastanenin etrafında görülen bütün yüzleri incelemesini istemiyoruz. Tamam mı?”

Rahatlıyorum. Kendimi daha asi hissetmeye zorluyorum. Ona, “Artık burada olmama bile gerek yok!” demek istiyorum. Ama içimde bir şeyler beni yarı yolda bırakıyor. Belki de Jane beni güçsüzleştirmiştir. “...Evet.”

“Tamam, güzel. Sana bunu getirdim.” Cebinden menteşeli, gümüş bir bileklik çıkarıyor. “Bunlardan bütün uzun dönem yatılı hastalarımıza veriyoruz. Bir radyo frekansı sinyali yayıyor. Diğer kapılardan da içeri girmeni sağlayacak, yani her seferinde güvenlik görevlileriyle uğraşmayacaksın.”

“Beni takip mi edeceksiniz?”

“Hayır, bu takip cihazı değil! Özgürlük bileziği Rosa. Biraz öyle düşün.” Gülümsüyor.

Dr. Monzales’in bu rehabilitasyon binasına taşınmadan önce bahsettiği gibi, burada bir sınıf var ve kapasitesi on dizüstü bilgisayarlık. Ama bu sabahki çalışmamız tek kişilik. Hesabıma giriş yaptığımda Dawn’un tamamlamam için altını çizdiği çalışmaları buluyorum. Odamdaki masada oturup ikinci dereceden denklemlere ve alkol grubu moleküler bağlarına odaklanmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama bir yandan da bu sabah “elimden gelenin en iyisinin” onu etkilemeyeceğinin farkındayım.

Bitirir bitirmez, saçlarımı toplayıp Elliot’ın bıraktığı yığından bir New Yorker alıyorum (yığına bakılırsa karikatürler

ile ilanlar dışında pek bir şey okumuyor) ve asansörle giriş katta iniyorum.

Giriş katındaki hediye dükkânının duygusallığına cesaretle göğüs geriyorum. Biliyorum, bunu pilava yatmış kedi yavrusu fotoğrafları görünce içi eriyen bir kızıdan duymak saçma ve bunun kulağa dehşet verici geldiğinin farkındayım ama aslında o fotoğraflar sadece uygunsuz. GEÇMİŞ OLSUN yazılı balonların, parlak, gökkuşağı renkli jelibon kutularının ve iki kenarında pastel renkli ayılar olan çerçevelerin yanından zoraki geçerek kendime büyük, siyah bir güneş gözlüğü buluyorum ve hastane hesabıma yazdırıyorum. Sonunda, dışarıya, parka çıkıyorum...

Artık, bankta oturmuş temiz hava alan ve diğer insanların hayatlarına devam etmelerini boş boş izleyen sıradan bir kıyım. Jane'i ve söylediklerini düşünmüyorum. Neden Dr. Monzales'e ya da anneme söylemediğimi veya neden doğrudan babamı aramadığımı kafama takmıyorum. Bunu bir çeşit utançtan yapıp yapmadığımı merak etmiyorum. Jane'i düşünmüyorum.

Saat 12.14'te park hızla doluyor. Önlüklü dört hemşire, ellerinde hazır erişteleri ve çubuklarıyla sedir ağaçlarından birinin gölgesine yerleşiyor. Top oynayan doktorlardan birkaçı acil servisten çıkıyor. Ve onun, Dövmeli Çocuk'un, benden üç bank ötede oturduğunu fark ediyorum; geometrik desenli, pembe bir etek ile ten rengi, topuklu bot giymiş bir kadının çenesine doğru iPhone'a benzer bir şey tutuyor.

Konuşma işinin çoğunu kız yapıyor. Dövmeli Çocuk sadece arada sırada başını sallıyor ya da belli ki cesaret verici bir şey söylüyor çünkü kız tek kişilik konuşmasına devam ediyor. Çok uzaktayım; arka plandaki insanların konuşması, köpek havlaması ve limandan havalanan helikopterin gürültüsünden söylediklerini duyamıyorum. Sonunda çocuk ayağa kalkıyor. Duyamadığım bir şey söylüyor. Kız başını sallıyor. Ben de hemen New Yorker'a odaklanmış gibi yapıyorum.

Oradan geçen herhangi biri, J.R.R. Tolkien'in Beowulf çevirisiyle ilgili bir makaleye odaklandığımı zannedecek olsa da aslında aklım tamamen onda. Göz ucuyla yürüme yolunda yürüyüşünü, bir bankın yanından geçişini, küçük bir futbol topunu

tekmeleyerek Örümcek Adam kostümlü emekleyen bir çocuğa atışını ve bir bankın daha yanından geçişini izliyorum...

"Matthew Radley. Bizim onu sevdiğimiz kadar o da hayatı severdi."

Sesi kalın. Müzik gibi. Midem kasılıyor.

Toplasan bir iki kelime konuştuğum bir çocuğa bu tepkiyi vermem tuhaf mı? Ve onu rüyamda görmem?

Oturuyor. Birkaç santimlik, eskimiş gri-kahverengi tahta, bacaklarımızı birbirinden ayıran tek şey. Kot pantolon ile koyu gri bir gömlek giymiş, kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, güneş gözlüğü de yok. Gözlerini nasıl daha önce fark etmedim? Mavi ama altından ışık parlıyor. Gümüşrengi.

Parlak gün ışığında gözlerini kırıyor. Yüzü, boynu, kolları bronzlaşmış. Dövmesinden başka pek bir ayırt edici özelliği yok, dövmesinin de bir takımyıldız olduğunu ve ortasında Latince *ad astra* yazdığını fark ediyorum. Sanırım yıldızlarla ilgili bir anlamı var ama ne olduğundan tam emin değilim.

Bana bakıyor, yüz ifadesini okumakta zorlanıyorum. Sonra, bir yıl önce sana baksa, ancak acıyarak bakardı, diye düşünüyorum. Bu düşüncenin vahşeti, karnıma tekme gibi iniyor.

Yedi al, on bir ver, diyorum kendi kendime.

Yedi sayılık nefesimde daha dörde kadar sayamamışken, "Seninle röportaj yapabilir miyim?" diyor.

Ne? "Ne?"

Telefonunu sallıyor. "Ben Joe Tyler, Bostonstream'den."

Kelimeler ağzımdan aceleyle çıkıp akciğerlerim çökerken, "Sen gazeteci misin?" diyorum.

"Stajyerim."

"Stajyer gazeteci misin?"

Bir gazeteci. Yüzünün her ayrıntısını inceliyorum. Kalbim vücudumdan kaçmaya çalışıyor. Onu arıyorum; bildiğini gösteren işareti. Öğrendiğini anlatan bir şeyi.

"Bostonstream'i biliyor musun?"

İnsanüstü bir çaba göstermem gerekse de başımı iki yana sallamayı başarıyorum.

"Bostonstream nokta com. Çoğunlukla röportajlar ve eleş-

tiriler var. Ben de 'Bank' diye düzenli bir köşe yazıyorum.”

Cevap vermeyince, çünkü bırakın konuşmayı zar zor nefes alabiliyorum, o devam ediyor: “Fikir şöyle, her öğlen saati gidip farklı bir banka oturuyorum. Orada kim varsa onun yanına oturuyorum ya da birinin gelip yanıma oturmasını bekliyorum, sonra onlara hayatlarından bahsetmelerini ya da günlük olaylarla ilgili yorumlar yapmalarını istiyorum. Sadece isimlerini ve yaşlarını soruyorum.” Muhtemelen yüzümden okunan korkuyu çok yanlış yorumluyor. “Eğer istersen ismini de değiştirebilirim.”

Omzumun üstünden bakarken bir anda, muhtemelen bütün bunları kaydeden bir kamera ekibinin bir yerlerde saklı olabileceğini fark ediyorum. Yakınlaşmayı. İknayı. Kancayı takışını. Biliyor. Hastane, camlarından yansıyan güneşle sadece ışıktan bir duvar gibi görünüyor, doktorlar koşturuyor, hemşireler eriştelerini yiyerek sohbet ediyor. Ama biliyor olmalı, yoksa neden bu kadar yaklaşsın ki? Ya da belki...

Ya da belki söyledikleri doğrudu. Ve tesadüfen, görgüsüzlük etmek istemem ama, ona uluslararası medyanın ilgisi kazandırabilecek tek insanın yanına oturmuştu. Bu ne kadar inandırıcı? Yüzünde yalancılığa dair bir iz arıyorum. Ciddi, gülmüş-mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Ne düşündüğüne dair hiç fikrim yok.

“Ee... seninle röportaj yapabilir miyim?” diyor.

“Ben... ben...” Bilinç dışım kontrolü ele geçiriyor. Seçenekleri değerlendiriyor. Hayır dersem, başka birini bulmaya gidecek. Ama nasıl evet diyebilirim ki? Bir hikâye uydurmam gerekiyor; üstelik inandırıcı olması gerekiyor, imkânsız... “Tamam.”

Başını sallıyor. Memnun mu, rahatlamış mı ya da sıkılmış mı onu bile bilmiyorum çünkü ciddi ifadesi hiç değişmiyor. “Sesini kaydedebilir miyim?”

Tereddüt ediyorum. Beni böyle mi kandıracak? Donörün sesinin bir örneğini alacak, böylece ölümden sonraki yaşamın kanıtı olarak sunabilecek. Güneşe rağmen birden üşüyorum.

“Yazabilirim de” diyor, “yani sesinin kaydedilmesini istemiyorsan.”

“Sesimin kaydedilmesini istediğimi sanmıyorum.”

Çantasını açıp telefonu içine atıyor. “Çok hızlı konuşmamı rica edebilir miyim?”

“Tamam.”

“Tamam.” Siyah bir defter ile siyah bir kalem çıkarıyor. Defter kırmızı bir lastikle kapanıyor. Lastiği çekip temiz bir sayfa açıyor, kâğıt esintiyle biraz titriyor. “İsmi öğrenerek başlayabilir miyim?”

“Levhalarda yazanları bu yüzden mi biliyorsun?” diye soruyorum. “Bu röportajlar sayesinde.”

“Denise ile Matt’i mi?”

“Evet.”

Başını sallıyor.

“Parkta yirmi bank olmalı.”

“Yirmi iki.”

“Bu şehirde yüzlerce bank olmalı. Binlerce bank.”

Kaşlarını çatıyor. “Sanırım.”

“Bütün levhalarda yazanları biliyor musun? Sana bir park söylesem, ne bileyim, şehir merkezinde bütün devrimcilerin mezarlarının olduğu yerdeki mesela, girişten sonra dördüncü bank desem, ne yazdığını söyleyebilir misin?” Saçmalıyorum. Gerginim. Gitmesini istemiyorum. Ama röportaj veremem.

“Çoğunlukla öğlen bu parka geliyorum. Ama Boston’daki bütün banklarda böyle levhalar yok.” Sesi alçak. Ondan bir şekilde şüphe edildiğini fark etmiş.

“Öyle mi? Benim gördüklerimin hepsinde var.”

“Sanırım çok fazla dışarı çıkmıyorsun.”

Bunu söyleme biçimi çok rahatsız edici değil. Ama sert.

İçimde bir şey irkilerek geri çekiliyor. Ayağa kalkıyorum. Gözleri şaşkınlığını ele veriyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de şaşırdım.

Gözlerini kırıştırıyor. “Röportaj yapmak istemiyor musun?”

O kadar gerginim ki neredeyse kımıldayamıyorum. Anne mi ve arada bir ne kadar katılaştığını düşünüyorum. Anasına bak, Frankenstein’ın kızını al. “Sanırım kendin bir şeyler uydu-rabilirsin.”

“Neden öyle bir şey yapayım?”

“Bilmiyorum. Gazeteciler röportaj uydurmaz mı?”

“Benim bildiklerim uydurmuyor. Ayrıca karşımda gerçekten röportaj yapmak istediğim biri varken neden uydurayım ki?”

Tırnaklarım avuç içlerime, canımı acıtacak kadar batıyor. Bir dakika önce bana hakaret ediyordu. Peki şimdi? Flört mü ediyor? Bir sonraki banka bakıyorum. Cana yakın görünen bir hemşire, elinde bir kutu salatayla oturmuş Redbook dergisini okuyor. “Onunla röportaj yapabilirsin.”

“Onunla röportaj yapmak istemiyorum.”

“Eminim onun günlük olaylar hakkında söyleyecek daha ilginç şeyleri vardır.”

“Bence senin söyleyecek daha ilginç şeylerin var.”

“Çok fazla dışarı çıkmadığıma göre hiç sanmıyorum.” O ve parkın dışında bir yere bakmak istiyorum ama tek seçeneğim yukarısı.

Tepemden bir martı geçiyor ve ne düşünüyorum biliyor musunuz? Gerçek bir martı mı? Uzaktan kumandalı mı? Kana dında kamera mı var?

Ama neden o kadar uğraşsın ki? Telefonu hâlâ kayıttta, değil mi? Cebinde bir kamera var, ya da çantasında. Ya da defterinde. Ya da kaleminin ucunda. Bence senin söyleyecek daha ilginç şeylerin var. Daha ne kadar bariz olabilir? Ne sanıyordum ki? Sadece hava almak istedim. Sadece dışarı çıkmak, kendime burada mahkûm olmadığımı kanıtlamak istedim ve kendimi neye bulaştırdım?

Kendimi yeterince kontrol edebildiğimi düşünürken gözlerim hastanenin güvenlik görevlilerini arıyor ve zayıf ayağımı sürükleyerek, aksak aksak koşmaya başlıyorum.

Gözler bana dönüyor. Neredeyse köpeğini gezdiren bir kadınla çarpışıyordum. Köpekbalığı dişli bir teriye. Kadın izin verse beni paramparça edecekmiş gibi bakıyor. Kadının gözlelerinden de buna çok isteksiz olmadığı görülüyor. Telefonda bir şeylere gülen birkaç hemşire durup geçmeme izin veriyor. Onlardan kurtulur kurtulmaz, elli yaşlarında, ekose kumaşlı bir el-

bise ile sandalet giymiş bir kadın, ağaçların arasından çıkıp bir broşür uzatıyor. Ona bakmıyorum. Kadın gözlerini bana dikeyyor. Fırtına grisi gözlerinde bir şey var; öylesine korkunç bir merakla bakıyor ki kaçmak istiyorum.

Kalan bütün gücümü hızla içeriye koşmaya harcıyorum. Asansöre ve yukarıya koridoruma çıkana kadar gözyaşlarımı kontrol altında tutuyorum. Jared de orada, odasından çıkmak üzere. Kulaklıklarını çıkarıyor.

“Rosa?”

Ama onu duymazdan geliyorum. Sendeleyerek odama giriyorum, yatağıma düşüyorum ve göğsümün inip kalkmasına izin veriyorum.

Bir çocukla konuşmak mı? Dünyaya çıkıp insanların arasına karışmak mı? Normal gibi davranmak mı? Bir saniyelğine bile olsa hayatımın diğer insanlarınki gibi olacağını düşünmek mi? Ne sanıyordum ki? O –Joe Tyler– biliyor muydu? Hiçbir fikrim yok. Ne sanıyordum?

Bir saatten uzun süre yatağımda böyle, yüzüstü yatıyorum. Sonunda ayağa kalktığımda gardırobuma gidiyorum, kapağını açıp içindeki boy aynasına bakıyorum. Kendimi inceliyorum. Sol yanağımda buruşuk çarşafın izi çıkmış. Saçlarım yağlı. Yanaklarım şişik. Ve bu depresif görüntünün arkasında, kapımın altından bir şeyin itilmiş olduğunu görüyorum.

Eğilip alıyorum. Üç kere katlanmış bir kâğıt parçası. Kendime acıma duygusunda kaybolmuşken biri atmış olmalı. Jared olduğunu düşünüyorum. Geçen hafta beni Matrix’i izlemeye davet eden bir not bırakmıştı; “Bilimkurgu sevmediğini biliyorum ama bu aslında gerçek olabilir” yazmıştı, kibarca reddettim. Ama sonra kâğıdın önünde siyah karalama halinde yazanları görüyorum:

Saat 12.16’da parkta olan, mavi kot pantolon ile beyaz yelek giymiş, adı muhtemelen Rosa olan ama doğru duyduğuma da emin olmadığım, siyah saçlı kıza. Göze çarpan diğer özellikleri; porselen tenli, biraz alıngan ama onu suçlamıyorum çünkü ben kabalık ettim ve bunu ona iletirseniz çok sevinirim.

Notu açarken ellerim titriyor. İçinde, dışındaki saçma sa-

pan karalamanın tam aksini çok güzel vurguladığını düşündüğüm bir şekilde şöyle yazıyor:

Özür dilerim. Joe.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Bazen, otuz yıl önce, internet yokken benim gibi biri olmanın neye benzeyeceğini düşünüyorum. Bir sandalyeye esir, kolostomi torbası takılı, diğer insanların yargılarından ve varsayımlarından hiçbir zaman kaçamayan biri.

İnternetteyken, özgürdüm. Mesajlaştığım insanlarla eşit olduğumu hissetmek, beni kendilerine denk gördüklerini bilmek içimi rahatlatıyordu. Kendime duyduğum saygı artıyordu. En azından internetteyken.

Yani, çoğu zaman. Eskiden çok mesajlaştığım bir çocuk vardı. Brighton'lı bir grubun konserinin detaylarını, Elliot bana tamamen yanlış anlattığı için çocuk konsere gitmediğimi anlamış, beni sahte ilan etmişti. (O gece boyu yüzümü yastığa gömüp ağlamıştım. Sonraki gece de. Sonraki gece de...)

Ama gerçek erkeklerle gerçek gönül işleri mi? İlkokula ve Idris Hudson'a dönmem gerek. Kocaman kahverengi gözleri vardı. Oyun parkında el ele tutuştuğumuzu, birbirimize kalpli notlar yazdığımızı hatırlıyorum. Bu iki sene böyle devam etti. Evlenecektik ve Ellie adında bir bebeğimiz olacaktı. Idris kızlarının iğrenç olduğunu düşünmeye başlayana kadar. Sonra ben de ölümcül bir sinir hastalığına yakalandım ve birbirimizi bir daha görmedik.

Ama bu vücut? Sylvia'dan hoşlanan erkekler olmuştur mutlaka. Dudakları onların dudaklarını öpmüştür. Elleri onların göğüslerine dokunmuştur. Onlar da Sylvia'ya dokunmuştur. On sekiz yaşındaydı.

Joe bu notu bana gönderdi. Benimle ilgileniyor mu? İlgi-lenebilir mi? Öyleyse bile tek nedeni bu vücut, bana dair hiçbir

şeyle ilgisi yok. Ama sanırım bu normal insanların da karşılaştığı bir sorun.

Hastanenin parkına öğlenleri sık sık geldiğini söyledi, Dr. Monzales de dışarı çıkmamı onayladı, o yüzden Jane istediği kadar sahte endişeli, yargılayan bakışlarını atabilir, yarın yine dışarı çıkacağım.

Yüzümü yıkıyorum, biraz nemlendirici sürüyorum, yastık izlerini yok etmiyor ama yardım oluyor; sonra da yeni bir kot pantolon ve en sevdiğim bluzumu giyiyorum; yıldız desenli, açık mavi. Burada yalnız kalmak istemiyorum. Dinlenme odasında genellikle birileri oluyor. Belki Jess'i bulup ona Joe'yu anlatırım. Gazeteci olduğunu değil. "Bana kaba davranan birinden hoşlanıyor gibi olmam normal mi?" kısmını. Ama belki de onu kendime saklamam daha iyi olur.

Tam odadan çıkacakken kapım çalınıyor.

Annem. Onu altıdan önce beklemiyordum. Beyaz önlüklerinden birini giymiş, solgun görünüyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Selam" diyorum, biraz şaşkınım. "Dinlenme odasına."

"Hayır, gelmen lazım." Sesi gergin.

"Nereye?"

Tereddüt ediyor. "Endişelenmeni istemiyorum, endişelenecek bir şey yok; sadece önlem..."

"Anne."

"Sadece bu sabahki taramanla ilgili. Endişelenecek bir şey yok" diyor. "Bana normal göründü. Ama Dr. Joshi sol preforontal kortekste..." Kendini durduruyor. "Bak, sorun yok. Sadece gelip bir taramaya daha girmeni istiyorum, odada."

Gözlerimi ona dikiyorum. Taramalar her zaman iyi çıkar. "Ne zaman?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Ah, haftaya canım. Ne zaman müsaitsen."

Sesindeki kinaye dikkatimden kaçmıyor.

Tarama odasına gider gitmez beni aceleyle içeri alıyorlar; beyaz dişli gülümsemeler etrafımı sarıyor, onları gördükçe belki de paniklemem gerektiğini hissediyorum.

Dr. Monzales de orada. Sakin görünüyor. Ama öyle hava-

dan sudan konuşulmuyor. Siyah deri koltuklardan birine oturur oturmaz, elektrotlu başlığı kafama geçiriyor; o, annem ve başnörolog Dr. Joshi masadaki monitöre bakıyorlar.

Dr. Monzales'in parmakları klavyede tıkırdıyor. Bilim sonatı çalar gibi. Ya da ölüm marşı. Çaldığı bu mu? Bana sorular sormaya başlıyor: "Adın ne?" "Odandan kafeye gitmenin en hızlı yolu ne?" "Odanda bir şey değiştirebilseydin neyi değiştirdin?" "Geceleri ışıklar kapandığında nasıl hissediyorsun?"

Renkli beynimi bilgisayarlar sayesinde birçok açıdan görüyor. Sonunda, "Her şey normal görünüyor" diyor.

Dr. Joshi başını sallıyor.

Annem uçan balonu dolduracak kadar derin bir nefes veriyor. Başlığı çıkarmama yardım edip beni yanağımdan öpüyor. Dudakları sıcaktı. "Altıda görüşürüz."

"Tamam anne."

Gülümsüyor, gerçek bir gülümseme. Dr. Monzales de öyle.

Saat dörde çeyrek var. Sıcaklıyorum. Ellerim terlemiş. Bluzuma elektrotları takmak için kullandıkları jelden siyah lekeler bulaşmış. Dinlenme odasına böyle gitmek istemiyorum. O yüzden odama dönüp çok sıcak bir duş alıyorum ve suyun, kötü hisleri de vücudumdan temizlemesini umuyorum.

Koltukaltılarımdan sarılı havluyla dizüstü bilgisayarımı açıyorum, Elliot'a mesaj atacaktım ama Tokyo'daki arkadaşım AikaA bir fotoğraf göndermiş; Romalı savaş arabacısı gibi giyinmiş bir İran kedisi yavrusu, hatta kartondan arabasını da oyuncak bir fare çekiyor.

Şu an çevrimiçi. Ve Japonya'da. Ona rahatlıkla Joe'dan bahsedebilirim.

Mesaj atıyorum: Bir çocukla tanıştım.

Kim??? Nasıl biri? Fotoğraf gönder

Cevap yazıyorum: Fotoğrafı yok. O...

Ve düşünüyorum, gerçekten nasıl biri? Ondan neden hoşlanıyorum?

Yoksa sadece hastanenin dışında, bu vücutla tanıştığım ilk erkek olduğu için mi?

Kaba biri. Ama buna Elliot'tan alışkınım. Kabalık beni ra-

hatsız etmiyor. Hatta bazı açılardan hoşuma bile gidiyor. (Ayrıca özür de diledi.) Kibarlıktan çok daha ilgi çekici. Ama bir şey daha var: Dmitri'de, Jared'da ve sanırım Elliot ve belki bir de Dr. Monzales dışında kimsede olmayan kaya gibi sert bir özgüveni var. Bu çekici. Yani, en azından benim için.

Şöyle yazıyorum: Ciddi. Biraz sert.

Cevap yazıyor: Hayııııııı!

Gülümsüyorum. Ne olmuş sertse?

Çok fena!! Sıcak, komik, samimi ve iyi kalpli bir çocuk bul!

Cevap veriyorum: Ah hiç sorun değil. Yüzlerce öyle çocuk var, birini seçerim.

Ha ha. Derse gitmem lazım.

Şimdi ne yapacağım? Aslında şu an Elliot'la konuşmak istemiyorum. Dinlenme odasında takılmak da istemiyorum. Vücudumda bir enerji var. Hareket etmem gerekiyor.

Havluyu bir kenara bırakıyorum, iç çamaşırı buluyorum, altıma yine bir kot pantolon geçirip Elliot'ın verdiği tişörtlerden birini giyiyorum (üstünde ATLARDAN KORKULUR yazıyor, ne demek istediğine dair en ufak bir fikrim yok). Tenim hâlâ duştan ve terden nemli, dengemi sağlamak için duvara tutunarak merdivenlerden aşağı iniyorum. Neredeyse boş olan spor salonundan geçip cam kapıyı iterek açıyorum.

Biliyorum, izin verildiği gibi çalışma saatimden sonra değil.

Ama dışarıda olmak istiyorum.

Birkaç saniye orada öylece duruyorum.

Esinti ve hızla azalan gün ışığı, ruhani bir mucize yaratmaktaki rollerini başarıyla oynuyor. Gözlerimi kapatıp ışığın annem, Dr. Monzales, Jane ve Joe'yla ilgili düşüncelerimi yakmasına izin veriyorum.

Ağaçlardaki kuşların cıvıltısını, kulaklarıma pompalanan kanı ve uzakta bir yerlerde heyecanla bağırان bir çocuğun çığlıklarını dinliyorum. Sonunda gözlerimi açtığımda retinalarım kavruluyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum. Ağaçlar ve banklar parlayan pikseller halinde geri dönüyor; banklarda metal bastonlu iki

yaşlı adam oturuyor. Sonra beynim, görüş alanımın uzak sağ köşesinde bir hareket algılıyor. Hafifçe dönüp odaklanıyorum. Hareket duruyor. Bu bir kadın. Parkın daha sık ağaçlı kısmında, gür çalılıkların ve yaprakları solan ağaçların arasında broşürleriyle uğraşıyor, gölgelerin içinde yürüyerek kaybolan birinden uzaklaşıyor.

Onu tanıyorum, çünkü kadın. Ekose elbiseli kadın. Ama şimdi bol bir bluz ve uzun mor bir etek giymiş. Gri saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Kalın, gümüş bir kolyesi var. Beni o zaman da izliyordu. Şimdi de izliyor. Belki kadınlardan hoşlanıyordur ve söylenene göre ben de güzelmişim, diye düşünüyorum, sonra bütün düşüncelerim kaza yapan bir tren gibi duruyor.

“Hey! Rosa?”

Kalbim göğüs kafesimi yumrukluyor, sese doğru dönüyorum.

“Gerçekten sensin” diyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Joe'nun üstünde hâlâ aynı kot pantolon, gri gömlek, omzunda da çantası var. Neye benzediğini yeni algılıyor olmalıyım; sanırım ona bir sergide görüyormuşum gibi bakıyorum, uzun zamandır erkeklere baktığım gibi etkileşimde bulunmadan, dokunmadan. Ama yeteri kadar bağışlayıcı görünmemiş olmalıyım ki, "Notumu aldın mı?" diyor.

Bir soru sordu. Cevap vermem gerekiyor. "Evet."

"Kapıdaki sekreter içeriye kâğıt ile uyuşturucu sokmaya çalışıyormuşum gibi bakıyordu."

Başımı sallıyorum, sonunda onunla göz göze geliyorum. Gözlerinin mavisinde çok fazla ışık var. Denize vuran güneş gibi. Kalbim çarpıyor, "Hoşlanmadığı insanlara uyuşturucu kaçakçısı gibi bakma huyu var" diyorum.

"Tamam." Duraksıyor. "Güzel."

Park öğlen saatinden daha sessiz, etrafta sadece birkaç kişi var. Hâlâ broşürleriyle oynayan o kadından başka, deri ceketli, genç bir çift ağaçlardan birinin altında yıldızlı, çizgili bir piknik battaniyesine sarınmışlar. Esinti azalmış, hava limandan gelen tuz ve çürüyen yaprakların kokusu nedeniyle daha ağır. Dixon-Dudley Parkı parfümü.

Yaşlı adamlardan biri banktan kalkıyor. Joe onu fark ediyor. Ağzını biraz açıyor. Tereddütlü.

"Bana levhada ne yazdığını mı söyleyecektin?" diyorum.

"Sonra aklıma, parktaki bütün anıt levhalarında yazanları okumanın kızları etkilemek için çok da iyi bir yöntem olmaya bileceği geldi."

Beni etkilemek mi istiyor? "Daha iyi yollar mı var?"

“Sanırım sana günlük olaylar hakkındaki yorumlarımı söyleyebilirim. Birinci olay: Neredeyse dört saattir burada olan biri olarak, parkta erişte yiyen yeteri kadar hemşire olmadığını söylemek istiyorum. Ya da yeteri kadar futbol oynayan, sinir bozucu doktor. Dixon-Dudley Anıt Parkı’ndaki top atan sinir bozucu doktor eksiği çok önemli bir problem ve bir sonraki yayın toplantımızda bu konuyu açacağım.”

Hafifçe gülümsüyorum. “Dört saat mi?”

“Adamın birinin yanına oturdum. Sonra kurtulamadım. Bütün ailesiyle konuşmamı istedi. Hepsini hastaneden teker teker getirdi. Annesini, kız kardeşini, eniştesini, oğlunu. Bana hayatını anlatmasını istedim. İçini döktü. ‘Aslında bu kadar yeter’ demek istemedim. Daha yeni içeri girdiler. Sonra da seni gördüm. Daha önce olanlar için özür dilerim.”

Omuz silkiyorum ama sorun olmadığını göstermek için, özrünü umursamıyormuşum gibi değil. Sonra, ona hayatını açan bir insan alınmasın diye dört saat bekleyen bir insan kabanın tam tersidir, diye düşünüyorum.

Sonra da “Kabul edersen seninle röportaj yapabilir miyim?” diye soruyor.

Arkama bakıyorum. Biri spor salonunun jaluzilerini açıyor. Kapıdan uzaklaşıp parka doğru yürüyorum. Joe da benimle birlikte yürüyor.

“Bostonstream’de mi yayınlanacak?” diye soruyorum.

“Belki.”

“Belki mi?”

“Ben yazıyorum. Neyin yayınlanacağına onlar karar veriyor.”

Konuyu değiştirmek, ertelemek, bir de tabii merakımı gidermek için, “Röportaj yaptığın en ilginç insan kimdi?” diye soruyorum.

“En ilginç mi?” Sedir ağaçlarından birinin yanındayız. Duruyor, gerçekten düşünüyor gibi bir hali var. “Yedi hafta önce, parkta Kuzey Kore’den annesiyle beraber Laos Dağları üzerinden kaçmış birinin yanında oturdum.” Çimene, ayaklarına bakıyor. Nefes alıyor. “Aslında. İlginç mi? Neyi ilginç bulaca-

ğını bilmiyorum. Bir kızın yanına oturmuştum. Bizim yaşlarımızda.”

Bana bakıyor, sonra gözleri yine yere çevriliyor. Karşılıklı konuşma kurallarına göre fazla uzun bir süre boyunca konuşmuyor. Konuşmayacağını düşünmeye başlamışken anlatmaya başlıyor: “Annesi buradaydı, durumu kritikti. Löseminin son evrelerindeydi ve zatürree olmuştu. Ama o geceyi atlattı, durumu iyiye gidiyordu. Doktorlar iyileşeceğini söylemişti. Zatürreeyi atlatacağını yani. Kız acildeki ilaçların içinden fentanil almış. Annesinin boynundaki damara enjekte etmiş. Onu öldürmüş.”

Beynim sarsılıyor. “Kız annesini mi öldürmüş?”

“Fırsatı değerlendirmiş.”

“Annesi mi istemiş...”

“Annesi, kızın babasından istemiş. Adam yapamamış.”

“İlaçları mı alamamış...”

“Yapamamış.”

“Kıza ne oldu?” diye soruyorum.

“Burada oturmuş tutuklanmayı bekliyordu.”

“Tutuklandı mı peki?”

“Sanırım. Belki o gün tutuklanmamıştır. Belki otopsiye kadar ne yaptığı ortaya çıkmamıştır.”

“Bilmiyor musun?” diyorum.

Omuz silkiyor. “Onunla ilgili hiç haber okumadım. O öğlen tutuklanmadı. Tek bildiğim bu.”

“Belki paçayı kurtarmıştır.”

“Böyle bir şeyden paçayı kurtaramazsın.”

“Belki de şikâyetçi olmamışlardır” diyorum.

“Yasal olarak, buna mecburlar. Zorundaydılar.”

“Onun hikâyesini yazmadın mı?”

“Hayır... belki de yazmalıydım.”

“Hayır, yazmamalıydın.”

Bana bakıyor. “Hikâyesini biliyordum. Anlatmalıydım.”

Sesimdeki harareti bastıramadan, “Her hikâyenin anlatılması gerektiğini düşünüyorum” diyorum.

Bir süre sadece bana bakıyor. Ne düşündüğü konusunda hiçbir fikrim yok. İç geçiriyor. “Ayakları donmuştu.”

“...Kimin?”

“Kuzey Koreli adam ile annesinin. Ayakları donmuştu. Ama Viantiane’e ulaşmayı başarmışlar. Kız kardeşi beş yıl sonra Seul’e kaçmış. Vientaine’e uçakla gelmiş ve inanılmaz bir buluşma olmuş. Saatlerce ağlamışlar. Hepsi kaçmış, kâbus bitti diye düşünmüşler. Ama beraber Seul’e gidecekleri gün annelerinin ateşi çıkmış. Ayağındaki kangren kanını zehirlemiş. Havaalanına giderken takside ölmüş.”

“Adamın burada ne işi varmış?” diyorum yarı fısıldayarak.

“Newton’da yaşayan bir kadınla evlenmiş. Kadın trafik kazası geçirmiş.”

“Kurtuldu mu?”

“Bilmiyorum. Tek bir sohbet. Bir bankta otuz dakika. Sonra gidip karısını ziyaret etmesi gerekti, ben de hikâyesini ertesi güne yetiştirecektim. Sonra editörüm benim haberi çöpe atıp yerine poposunu ameliyat ettirdikten sonra popo modeli olan bir kadınla ilgili bir haber koydu. Trenle eve giderken kadın başka birine anlatırken duymuş.”

Bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Sonra, “Yaptığın işi seviyor musun?” diye soruyorum.

“Kendi yaptığım işi seviyorum. Sonsuza kadar Bostonstream’de kalmayı düşünmüyorum.” Bana bakıyor. “Benim seninle röportaj yapmam gerekiyordu.”

En yakındaki banka bakıyorum, limana dönük. Arkasında ince, beton bir sokak lambası var, ampulü yanıp söndüğü için gözüme çarpıyor. Sonra koruluğun içine kadar lambaların sıralandığını görüyorum.

Bank boş.

“Şuna ne dersin” diyorum. “Sen bir soru sor, ben bir soru sorayım.”

“Standart röportaj formatı pek öyle değil.”

“O zaman buna... biçimlendirilmiş sohbet diyelim.”

“Biçimlendirilmiş sohbet mi?” Gözlerinde bir gülümsemenin parıltısını görüyorum.

Bu gülümseme içime işliyor. Ameliyattan önceki haftalarda tek bir şarkıyı üst üste dinlemiştim. Tek bir cümleye odak-

lanmıştıım. Kafaya takmış, benim için ne anlama geldiğini ve benim neye dnşeceğimi düşünüp durmuştıım. Birinin gözlerine baktığınızda ruhunu gördüğünüzü söylüyordu.

Eğer somut gözler, soyut ruha ya da zihne ya da siz ne demek isterseniz ona giden yolsa başım büyük beladaydı. Bu yüzden o şarkı sözünün tamamen yanlış olduğuna karar vermiştim. Ama şimdi Joe'nun gözlerinin içine bakarken, bu hastane parkında, akşamstnn bu geç saatlerinde aklımdan tek bir şey geçiyor: Evet, başım belada. Ama nereden başlayayım?

ON ÜÇÜNCÜBÖLÜM

Bir levha var. Tabii ki var.

Carol Anne Goodman'ın değerli anısına, 1952-2016

Biraz boşluk bırakıyorum. Nedense, birinin değerli anısını hâlâ biraz terli olan sırtımla kapatmak yanlış geliyor. Belki Joe da aynı şeyi hissediyor çünkü o da kucağındaki çantası ve onun üstündeki defteri ve kalemiyle levhanın diğer tarafına oturuyor, bana dönük. Beton sokak lambasından gelen ışıktaki, bir sergideki sanat eserlerine daha da benziyor, daha az gerçek ama ondan bana doğru gelen enerji içimi aydınlatıyor.

Saatın kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Annem, babamla saat altıda geleceklerini söylemişti. Geldiklerinde beni bulamazlarsa ne olacak? Beni spor salonunda, dinlenme odasında arayacaklar, belki koridordaki diğer odaların kapılarını çalacaklar ama sonra ne olacak? Güvenliğe haber verecekler. Biri beni bulacak. Tüylerimin diken diken olduğunu fark ediyorum. Esinti yine limandan esmeye başlamış ve soğuk.

Joe, “Üşüdün mü?” diye soruyor.

Sanırım, fark ettiği için duygulanmış olabilirim. Ama dokunulmaya hazır olup olmadığımdan emin değilim. O yüzden, “Bir röportajın ilk sorusu olarak biraz dandik oldu. Ama cevap evet. Sıra bende: Bostonlu musun?” diyorum.

Gülümsemiyor. Elliot’a fazla alışkınsın, diye düşünüyorum. Elliot diğer oğlanlara benzemiyor. Şakayla karışık hakaretleri biraz azalt.

“San Francisco’luyum. Sen de burada aksanını kaybedecek kadar uzun zaman geçirmemişsin. Ne zamandır hastanede-sin?”

“...Yaklaşık yedi aydır.”

“Yedi ay mı?”

“Neden Boston’a geldin?” diye soruyorum.

“Ailevi sebeplerden” diye cevap veriyor. “Yedi ay mı? Amerika’ya ne zaman geldin? Ne oldu?”

Ayağıma bakıp altındaki çıplak toprağa odaklanıyor, suyun üzerinde uçan martıların bağırışlarını dinliyorum.

Birkaç dakika sonra, “Bu parkta, birine neden burada olduğunu sorduğumda genelde içlerini dökmek için sabırsızlanırlar. Sanırım tanıdıkları herkes hikâyelerini duymaktan bıktığı için, ben de karşılarında...”

“Ağlanacak bir omuz oluyorsun.”

“Kimse ilgilenmezken ilgilenen biri oluyorum. Belki bir de buralı olmadığım içindir, yani onlara göre ben normal dünyadan değilim, ortak bir noktamız var.”

“Normal dünya ne ki?”

Omuz silkiyor. “Revere Plajı. Red Sox.”

“Beyin ameliyatı olmam gerekti” diyorum. “Bir süre bilincim kapalıydı. İyileşme dönemi uzun sürdü. Hâlâ gözetim altındayım. Formata geri dönelim.” Ben istemeden gözlerim yüzüne atlıyor. “Frankenstein’i okudun mu?”

“Filmini izledim. Filmlerinden birini yani.”

“Dr. Frankenstein mı daha korkunç, canavarı mı?”

“Dr. Frankenstein” diyor. “Tabii ki.”

“Yaralı, birbirine uymayan uzuvları olan yeşil et parçası değil mi yani?”

“Sorumsuz deha değil mi yani? ‘Yaptıklarımın sonucu ne olursa olsun fark etmez’ tavrı?”

“Bu soruyu mu soruyorsun?”

“Neden beyin ameliyatı oldun?” diyor.

“Aslında, bu pek konuşmak istediğim bir konu değil.”

“Tamam... o zaman tekrar sorayım: Evini özlüyor musun?”

Artık yüzünden çekemediğim gözlerim hâlâ ona dikiliyen başımı sallıyorum.

“En çok neyi özlüyorsun?”

Greggs’in vanilyalı keklerinin kreması demeyi düşünüyo-

rum ya da Ski Sunday programı ya da boğaz pastillerini şeker gibi yutan altmışlarındaki, parkalı kadınlar. Onların yerine, kendimi içimden gelen gerçeği söylerken buluyorum. “Ait olmayı.”

Vücudum İngiliz değil. Bu ellerin, bu ayakların, bu kalbin, bu dudakların hücreleri Hershey’s’in çikolataları, Amerikan pastırmasının füme kokusu, paketli hazır yumurta, T-Bone kesilmiş biftek ve Sylvia burada yoğun bakımda, ölümle burun buruna yatarken onu damarlarından neyle besledilerse onlarla üretilmiş. Esinti kollarımdaki tüy köklerini kabartıyor. Sylvia’nın evi *burası*, Amerika. Kendisi kim olursa olsun.

“Dövmendeki o kelimelerin anlamı ne?” diye soruyorum.

“Ad astra mı? Yıldızlara.”

“O senin burcunun takımyıldızı mı?” diyorum, dövmeyi göstererek.

“Sadece bir takımyıldızı. Benim değil.”

Kaşlarımı kaldırıyorum. Her kiminse, onun için önemli olmalı.

“Ailen burada mı?” diye soruyor.

Başımı sallıyorum. “Seninkiler?”

“Babam burada” diyor, kaşları çatık yere bakarken.

Gerilim seviyesi sanki bir anda yükseliyor. Elliot tarafından yaratılmış bir ağızdan laf alma tekniğini kullanmaya karar veriyorum. “Pekâlâ... günlük olaylar. Kruvasan ile donut’ın karşılaştırılması konusundaki fikirlerin neler?”

Hızla bana bakıyor. “Fox haberlerinin Meksikalı göçünü ele açış biçimi konusundaki fikirlerin neler?”

“Flamenko kıyafeti giymiş siyam kedisi yavruları. İşgal edilmiş Fransa’yı özgürleştirmek doğru mu yoksa Irak’ı işgal etmek yanlış mı?”

Gülümsüyor. Ah, tam içime işliyor. Ve sadece bir anlığına bu yeni hayata ne kadar tuhaf bir yoldan geldiğimi unuttuyorum. Sadece bir an, bir bankta oturmuş, çok rahat olmayan bir çocukla, çok rahat olmayan bir konuşmayı garip ama bir bakıma başarıyla sürdüren bir kızım ama sonra bir şey görüyorum.

O kadın. Broşürleri olan kadın.

Orada, sonbahar yapraklarının, hayatı griler ve kahveren-

gilerle yaşıyan bir İngiliz olan bana göre utanç verici derecede coşkun renklere boyadığı ağaçlık alanda. Sokak lambaları, ağaçları aydınlatıyor. Kızgın kırmızılara, kıskanç sarılara, dalgalı turunculara ve mide bulandırıcı yeşillere bakıyor ama bana ağaçlarla gerçekten ilgileniyormuş gibi gelmiyor. Yeni filizlenen mutluluğum düğüm oluyor. Neredeyse saldırganca Joe'ya dönüp, "Sence ben güzel miyim?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatıyor.

"Basit bir soru."

"Güzel doğru kelime mi bilmiyorum..." diyor.

Gözyaşları gözlerimi yakıyor. Güzel olup olmadığımı bilmiyor mu? Bu, canımı beklediğimden çok acıtıyor.

Banktan kalkıp hızla ağaçlara yürüyorum. Sağ bacağımı zayıflığından dolayı biraz sürüklemek zorunda kalıyorum ve Joe'nun bunu fark edeceğini bilsem de o kadının broşürlerinden bir tane almam gerek. Orada ne yaptığını bilmem gerek. Dengesiz adımlarla kadına doğru gidiyorum. Kadın beni fark ediyor. Bir çocuğun boyama kitabı kadar saçma renkli gökyüzünden başını çeviriyor. Arkamda, çimende yürüyen ayak sesleri duyuyorum.

"Rosa!"

Arkama bakıyorum. Joe.

Arkama döndüğümde kadın aceleyle ağaçların arasına giriyor. Gölgeler onu yutuyor. Titriyorum. Kadın sendeleyerek uzaklaşıyor. Kayboluyor.

Joe bana yetişiyor. Koluma dokunduğunda tenime iğneler batıyor.

"Demek istediğim..."

Ama dinlemiyorum. Kim o kadın?

Çimende bir şey fark ediyorum. Bulanık görüyorum ama eğilip alıyorum. Gözlerimi odaklanmaya zorluyorum.

Park'ta Shakespeare

Size Nasıl Geliyorsa

Savannah Tiyatro Topluluğu

Dixon-Dudley Anıt Parkı

23 Eylül, Akşam 7

Biletler 15 \$

Parkta Shakespeare... ne bekliyordum ki? Dindar hakaretler mi? Tanrıçılık oynayan doktorlara karşı bir propaganda mı? Benim bir fotoğrafımı mı? Park'ta Shakespeare. Paranoyak. Ben bir paranoyağım.

Titreme artıyor.

Joe, "İyi misin?" diye soruyor.

Gözlerimi suratına doğru kaldırıyorum. Sağ elimi kontrol etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Başparmağım ile işaretparmağım birbirlerinden ayrılıyor. "Beni izlediğini sandım." Broşür solmuş yaprakların üzerine düşüyor. "Bilmiyorum."

"Onu tanıyor musun?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. Ona bakamıyorum.

"Güzel doğru kelime mi bilmiyorum, dedigimde..."

"Evet" diyorum hızlıca, "boş ver."

"Boş veremem."

"Umurumda değil." Umurumda değil mi? Yanaklarım yanıyor. Altı yaşındaki çocuklar umurumda değil der. "Gerçekten."

Beni izliyor. Bulanık gözlerim broşürdeki kelimelere odaklanıyor. Shakespeare. Shakespeare. Harfler yüzüyor.

Joe beni hiç uarmıyor. Bu dikkatsiz hareketlerimin sonucu kimin umurunda, falan diyebilir ama demiyor. Kolunu bana doluyor ve vücudum sarsılmaya başlıyor. Bu his... Bu his...

Donuyorum. Soğuk, tenimi sımsıkı tutuyor. Düşüyorum. Batıyorum ve donuyorum, o kadar soğuk ki artık ısıyı hissedemiyorum, sadece acı var. Ve daha fazla acı. Ve korku. Sonra çok farklı bir şey: hayal kırıklığı. Her şeyi yiyip bitiriyor. Karanlık yükseliyor, dünyanın sonu gelmiş gibi.

Bilincim geri geldiğinde hâlâ parkta ayakta duruyorum. Joe kollarımı tutuyor.

"Hey" diyor telaşla. "Rosa? İyi misin?"

Gözlerimi kırpyıyorum. Tekrar açılmıyorlar. Sonra açılıyorlar.

"Seni hastaneye geri götürüyim" diyor.

"İyiyim" diyorum. İyiyim de. Sanırım. Sadece başım dönüyor. Biraz sersemledim. Derin bir nefes alıyorum. Normalim, di-

yorum kendime. Sağ elimi, parmaklarımı kapatarak sıkmaya çalışıyorum. Gevşek bir yumruk oluyor. Her şey normal. Öyle düşünüyorsam öyle olmalı.

“Sana ne oldu?” diye soruyor yüzümü incelerken. “Kaza mı?”

Ne diyebilirim ki? Teorik olarak, bugüne kadar hiç yapmamış olsam da ameliyata kadar hikâyenin bana ait olan kısmını anlatabilirim, ama Sylvia’nın hikâyesi ne olacak?

On sekiz yaşındaydı, komadaydı, beyni o kadar zarar görmüştü ki bir daha uyanamadı.

Joe’ya olanları anlatamamamın iki tane su götürmez sebebi var; çünkü kafayı yer ve benden milyonlarca kilometre uzağa kaçır ve çünkü ben, onunla, bedenini aldığım kızla ilgili hiçbir gerçek bilgiye sahip değilim.

Başımı iyi yana sallayıp hiçbir şey söylemiyorum.

“**M**emeler.”
Dmitri sırtıyor. “Harf başına iki puan. On dört puan. Ve teşekkürler.”

Dinlenme odasımdayım. Burası büyük bir oturma odası gibi; yerler laminant, içeride altı tane deri koltuk, her renkten puf minderler ve beklentileri Hollywood sayesinde yükselmiş belki yirmi ergenin Noel hediye listesindeki şeyler var.

Ayrıca bir hava hokeyi masası (zarar görmüş el göz koordinasyonunu iyileştirmeye yarıyormuş, Jane öyle demişti), bir bilardo masası, elektronik dart tahtası, bir karaoke makinesi, kulaklıklılı bir elektro gitar, küçük bir bowling pisti, kutu oyunları ile dolu bir dolap ve on tane oyun konsolu var.

Jared, hastaneye yeni gelen Connecticut’lı bir çocukla Xbox oynuyor. Çocuk, babasının tekerlekli sandalye atölyesindeki akü şarj aletlerinden biri patlayınca, elektrik akımına kapılmış. Araba kazası geçirmiş birkaç kız hava hokeyi masasında. Dmitri, Jess ve ben köşedeki puflara oturmuş Süper Kocaman Boggle oynuyoruz (Şimdiye kadarki EN Büyük Boggle!).

Nasıl da, annem ile babam pizzalarla gelmeden birkaç dakika önce parktan odama dönmeyi başardım.

Çok fazla kalmadılar. Annem yorgun görünüyordu. Babam da eve dönüp ben burada kalırken ve annem de hastanede sözleşmeli cerrahken üzerinde çalıştığı bitkilerin iletişimiyle ilgili kitabın bir bölümünü bitirmek istiyordu.

“Nasıl gidiyor?” diye sordum.

“Bir ayçiçeğinin büyüme hızında olması gerekirken, daha çok bir kıvılcık gibi” dedi biraz üzüntüyle.

Onlar gittikten sonra yalnız kalmak istemedim. O yüzden dinlenme odasına gittim ve Jess'i dolaplardan birinden kutu oyunlarını çıkarırken buldum. Süper Kocaman Boggle onun fikriydi. Dmitri bize katılmak istediğinde şüphelendim. Ama uzun sürmedi. Şimdiye kadar bulduğu kelimeler em, kış, popo, meme ucu ve şimdi de memeler.

Ona gidip kendi kendisini tatmin etmesini söyledim ama dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var ve bütün bunların onu utandıracağını düşündüğüm Jess gülümsüyor.

"Dmitri, bakir olduğunu bu kadar belli etme."

"Ah Jessica" diyor mırıldanarak, "aradığım sen olabilirsin. O özel insan. İlkim."

Sıra tekrar Jess'e geldiğinde bulduğu kelime çük oluyor.

"Bir de komik!" diyor. "Bu kadar komik olduğunu bilmiyordum."

Jess belli belirsiz gülümsüyor. Çük kelimesini söyleyince aklına Elliot'ın geldiğini fark ediyorum (spor salonunda bu hakareti defalarca kullanmıştı). Benim aklıma da Top Gear geliyor. Sanırım Jeremy Clarkson da Boggle'ı Dmitri gibi oynardı. İçimden Elliot'ı aramak geliyor. Ama saat 8.26. Muhtemelen Aula'yla dışarıdadır, sahte kimliğiyle son moda bir bara gitmişlerdir.

Binanın bu katı bir koridorla boydan boya ikiye bölünmüş. Dinlenme odası, limana bakan kısımda değil içeri bakan tarafta ve bir dizi yüksek, küçük penceresi var. Pencerelerden Atlantik'in üstünde kıvrılarak uçan uçakların yanıp sönen ışıklarını görebiliyorum. Ve artık onlardan birinde olmak istemediğimi fark ediyorum.

"Rosa. Zamanın dolmak üzere." Jess kolumu dürtüyor.

Tenim karıncalanıyor. Joe'nun bana dokunuşunu hatırlıyorum.

Sadece birkaç saat önce Joe'nun kolları bana dolanmıştı. Ve ben donuyordum... ve bayılıyordum. Annem ile babama söylemeli miydim? Ya da Dr. Monzales'e? Bir kriz mi geçirmiştım? Bilmiyorum... belki. Hayır. Belki.

Kendime yönlendirmedüğüm bütün zihinsel enerjiyi toplayarak gemi ve oyun kelimelerini bulmayı başarıyorum.

Sanırım pek fazla enerjim yok.

Dmitri sırtıyor. Zafer kazanmışçasına, “Ellemek” diyor. “Çok iyi değil, ama idare eder.”

“Ne oynuyorsunuz?”

Etrafıma bakıyorum. Jared ekrandan başını çevirmiş. Bizi izliyor.

“Zombi kesmeye devam et sen” diyor Dmitri. “Bu bir kelime oyunu.”

“Kelimelerle aram iyidir” diyor Jared.

“Dmitri’nin kelimelerle arası inanılmaz” diyor Jess. “Bu turda bulduğu kelimeleri duymak ister misin?”

“Ölü adamları öldürmekle meşgul o” diyor Dmitri çabucak.

“Zamanım var” diyor Jared.

Jess, Dmitri’ye gülümsüyor. Sanırım bütün açık saçık yorumlarının bedelini ödemeyi hak ediyor. “Becerine hayranım, bu kelimeyi me...”

Tabii ki memeler diyecekti. Ama eminim Jared bunu kullanıp Dmitri’yi utandıracaktı. “Evet” diyorum, Jess’i susturarak. “Mesafeli kelimesiyle epey puan topladı.”

Dmitri bana şaşkın şaşkın bakıp mutlulukla gülümsüyor. Ama ondan hoşlanıyorum. Ve Joe’nun hafif sertliği ilginçken, Jared’ın sertliği rahatsız edici. Ve bana söylediği gibi duvarların görsel tasarımıyla ilgili bir toplantı gerçekten varmış. Spor salonunda hemşireler konuşurken duydum.

Jess başını iki yana sallıyor. Bu turdaki kendi kelimelerini sıralamaya başlıyor ama onları duymuyorum. Kapı tarafından yeşil bir parlama ve düşmanlık havası hissediyorum. Jane. Ona bakmazsam, beni görmez. Ona bakmazsam... ona bakmazsam...

Kiminle pazarlık ettiğimi sanıyorum? Neyse, arkasını dönüp ortadan kayboluyor. Ama dönüşündeki bir şey, zihnimde silik bir anıyı canlandırıyor. Bir gölgeyi. Nerede... parkta mı? Gölgede kaybolan biri.

Ameliyatımda Jane de var mıydı? Düşünüyorum. Sylvia’nın başını tıraş edip o mu dezenfekte etmişti? Sylvia’nın kafatasındaki ölü dokuyu silip, canlı parçaları o mu temizlemiş-

ti? Benim beyni çıkarılmış vücudumun krematoryuma götürülmesine yardım etmiş miydi? Sylvia'nın kayıtlarını okumuş muydu? Jane, onun kim olduğunu biliyor muydu?

İnce ellerime bakıyorum. Zihnim sorularla doluyor. Bu eller nazık mıydı? Yoksa acımasız mıydı? Okşar mıydı, vurur muydu? Sylvia'nın kız veya erkek kardeşi var mıydı? Onlara ödevlerinde yardım eder miydi? Onlarla bisiklete biner miydi, karamelli elma yapar mıydı? Olanları duyunca annesi yere yığılmış mıydı? Babası kızının ölen bedeninin başında nöbet tutmuş muydu? Sylvia'nın bilinci baştan beri kapalı mıydı yoksa yavaş yavaş mı kapanmıştı? Ona ne olmuştu?

Ne olmuştu?

"Ve son kelimem de" diyor Dmitri, "kaltak!" Kendinden çok memnun. Bana bakıyor. "Rosa, rahatla biraz. Sadece şaka yapıyorum."

"Rosa? Uyuyor muydun?"

Elliot.

Telefonu kulağımdan biraz uzaklaştırıyorum. "Neredeyse."

"Saat... dokuz yirmi yedi" diyor biraz suçlar gibi, arkadan gürültülü bir gitar sesi geliyor.

"Dün gece çok içmişim" diyorum duygusuzca. "Bu gece erken yatmam gerekti."

Sırıttığını duyabiliyorum. "Kutlama yapıyoruz. Aula fikrini sattı. Konusu..." Ürkütücü bir sesle konuşmaya başlıyor: "Alacakaranlıkta ortaya çıkan yaratıklar."

Dönüp karnımın üstüne yatıyorum, elimi uzatıp başucumdaki lambayı yakıyorum ve dirseklerime dayanarak doğruluyorum. "Sen bile alacakaranlık lafını korkunçlaştıramazsın."

"Karanlık çöktüğünde, güvelerin, yarasaların uyanışına şahit oluyoruz ve..." Etkiyi artırmak için duraksıyor, "karıncayiyenlerin."

"Bir uzuv adına benziyor" diyorum.

"Langerhans hücrelerinin alacakaranlığı!" diyor, kendini beğenmiş bir doktor gibi.

“Korpus kallosumun alacakaranlığı!”

“Korpus kallosum ne?” diye soruyor.

“Beynin yarımkürelerini bağlayan parça. Eskiden kontrol edilemeyen krizler olduğunda kesilirmiş.”

Sessizlik. Sonra, “Her şey yolunda değil mi yoksa oraya gelip Jane’i alacakaranlığa kadar tekmelemem mi gerekiyor?”

Elliot’a dualarından bahsetmedim bile.

“Bunu izlemek isterdim” diyorum.

“Ya da o çocuk? Jared. Onun da tekmelenmesi gerekiyor mu?”

“Hayır...” Yatakta tekrar dönüyorum. “Elliot, keşke onun hakkında daha çok şey bilseydim.”

“Kimin hakkında?” diye soruyor.

Ama açıklamama gerek olmadığını biliyorum.

Müzik alçaldığı için dışarı çıktığını düşünüyorum ve bir süre sonra, “İsimsiz bir bağışın, senin ve onun ailesi için en iyi yol olduğuna karar vermemizin sebeplerini hatırlıyorsun, değil mi?” diyor.

“Onun vücudu bende” diyorum sessizce. “O benim parçam.”

“Sen, sensin. Bende başka birinin böbreği olsaydı ben de kısmen o insan mı olurum?”

“O farklı bir şey.”

“Ya hem böbrekleri hem de karaciğeri olsaydı? Böbrekleri, karaciğeri ve akciğerleri. Böbrekleri, karaciğeri, akciğeri ve kalbi...”

“Elliot...”

“O psikoloğun sana verdiği raporu hatırlıyor musun? Bütün bunları kabul etmeden önce göndermişti.”

Cevap vermiyorum. Dirseklerim acımaya başlıyor. Sırtüstü yatıyorum.

“Ben bazı sayfaları baştan sona hatırlıyorum. Donörünü tanıyan kalp nakli hastalarıyla ilgili istatistikleri hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum. Yüzde kırk altısı donörün fiziksel gücüyle ilgili hayaller kurmuş, yüzde kırkı donör öldüğü için suçlu hissediyormuş, yüzde otuz dördü kalple beraber donörün

kimliğinin bir kısmını aldığını düşünüyormuş. Sadece bir kalple. Bütün bunları önlemek için doktorların, Fransa’da yapıldığı gibi, tamamen isimsiz bağışlar yapılması konusundaki bir sürü tartışması vardı. Hatırlıyor musun?”

“O doktorların kaç tanesi, gerçekten birinin organlarını taşıyor?” diye soruyorum. “Kaç tanesi başka birinin ölümü sayesinde hayatta?”

“Isabelle Dinoire vakasını hatırlıyor musun?”

“Nasıl unutabilirim?”

Dr. Bailey’in ilk raporunda onunla ilgili bir bölüm vardı. Aşırı dozda uyku hapi aldıktan sonra labradoru yüzünü parçalamıştı, yüz nakli yapılan ilk hastaydı. Bu Fransa’da olmuştu ve nakil yapıldığında donörle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Ama sonra donörün ailesi onunla iletişime geçmişti.

“Sence hangisi daha iyi?” diyor Elliot. “Donörle ilgili hiçbir şey bilmeden yaşamak mı? Yoksa kadının kendini astığını öğrenip her gün aynada onun yüzünü görmek mi? Sylvia’nın durumunun öyle olmadığını biliyorum ama onun hayatını bilseydin kendine her baktığında onu düşünürdün. Elinde olmadan. Neden bunu bu kadar kafana takıyorsun ki?”

Neden bunu bu kadar kafama mı takıyorum? Belki de hastaneden ayrılmama az kaldığı ve Joe’nun –ve herkesin– gördüğü kişi ben değil, o olduğu için.

Elliot bir şey daha söylüyor ama sesi boğuk geliyor. Sanırım bana söylemiyor. “Rosa, kapatmam gerekiyor. Ne düşünüyorum biliyor musun; belki bir donörün olduğunu bile unuttuğun bir noktaya gelmeye çalışmalısın. Bu sensin. Yarın ya da hafta sonu seni görmeye geleceğim. İyisin değil mi?”

“Gidip karanlık bir evde yaşamamıza gerek yok” diyorum.

Duraksıyor. “Güzel.”

Bağlantı kesiliyor.

Unutmak mı, diye düşünüyorum.

Delirmiş olmalı.

Ve bir donör olduğunu unutacaksam, başka neleri unutmam gerekiyor?

Sekiz yaşındayken, Şrek oyuncağımı kırdığı için Elliot’ı

yumrukladığımı hatırlıyorum, beni bir kol boyu uzakta tutup sakince, “Rosa, sen manyaksın” demişti.

Kendi mutfağında Rihanna’nın *Umbrella* şarkısında dans ettiğimi hatırlıyorum.

Bea’nın sekizinci yaş gününde bir bardak kolanın elimden kaydığını hissettiğimi.

Oyun parkındaki tırmanma barlarının elimden kaçtığını ve babamın ısrarla, “Her şey yolunda Rosa. Her şey yolunda” dediğini.

Salonun kapısı ile çerçevesi arasından bakıp Elliot’ın Catherine Smith’i öptüğünü gördüğümü hatırlıyorum, üzüldüğümü ama ağlamadığımı. Birini öpmek... asla yaşayamayacaktım. Ben bambaşka bir insandım.

Elliot’ın hayatın keyfini sürdüğünü izlemek yeterince kötüydü. Belki annem haklıydı; Bea ile Lily’nin erkeklerden, partilerden ve dans etmekten konuşmasını dinlemek dayanılmaz olurdu. Kendimi kapatmıştım, Elliot ve sonra da bilgisayarım, hayatla aramdaki göbek bağıydı. Peki şimdi?

Yeter.

Asla unutamam.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün, öğleden sonra 4.42'ye kadar hiçbir şey olmuyor. Spor yaptıktan ve iki saat boyunca İngiliz İç Savaşı'yla ilgili bir makale yazdıktan sonra parka gidip Denise'in anısına adanmış banka oturuyorum, istediğim tek şey Joe'yu görmek. Ama gelmiyor.

Dr. Bailey, felaket anları dediği düşüncelerden kaçınmak için dersler vermişti. "Kendini acı verici, negatif bir düşünce veya durumun içinde bulduğunda..." -Joe benim tamamen dengsiz olduğuma karar verdi ve istediği son şey benimle bir daha karşılaşmak- "aklına 'en yüksek ihtimal' ve 'en iyi ihtimal' senaryolarını getirmeye çalış."

En iyi ihtimal: Bana çok fena âşık oldu ve takıntısının ateşiyle gece uykusuz kaldı, ilk tanışmada fark edemediği karşı konulamaz karakter özelliklerimle ilgili detaylı yorumlar yazarken saatin kaç olduğunu fark etmedi.

En yüksek ihtimal: Bostonstream'de bir işi çıktı, onunla ilgileniyor.

Yine de yanaklarım kızarıyor. Ona neden Dr. Frankenstein'ı sordum ki? Neden güzel miyim diye sordum?

Parka gelmeme sebebini, ne olursa olsun kabullendiğimde içeri dönüyorum. Kendimi yatağıma atıp okuyorum. Önce saçma siteler:

BU ÜNLÜ ON YEDİ YILDIR YALAN SÖYLÜYOR

İÇİNİZİ ACITACAK YİRMİ DÖVME VE İMLA HATASI

Sonra Edgar Allan Poe'nun "M. Valdemar Olayındaki Gerçekler" öyküsünü indiriyorum.

Daha önce de okumuştum ama yakın zamanda değil. Ölü-

mün eşiğinde büyülenen –hipnotize edilen– bir adamla ilgili kısa bir hikâye. Etten vücudu yaşamaya devam ediyor ama o, M. Valdemar, kendinden emin, “jelatin gibi vıcık vıcık” sesiyle ölmek üzere olduğunu iddia ediyor.

Hipnoz onu koruyor. İnanılmaz! Korkunç! Ve tamamen kendi kontrolü dışında. Transtan çıkartıldığında anında çürüyor. Hipnozcu bile iğreniyor: Yatağın üstünde, herkesin önünde, menfur, iğrenç, çürük, sıvı bir kütle yatıyor.

Benim de etim öldü. Ve ben yaşamaya devam ettim.

Masadaki tepside, öğlen yemeğim dokunulmamış duruyor. Sebze çorbasının üstünde kabuk oluşmuş. Rengi menfur, çürümüş bir sıvı gibi.

Hava almam lazım.

Bir şey yapmalıyım.

Hava almam gerek.

Bir kazak alıp spor salonunun arka kapısından, umursayabilecek kimseye görünmeden çıkmayı başarıyorum. Burası soğuk. Akşam karanlığı çökmüş. Sarmal bulutların arasından ilk yıldızlar parlıyor. Altında, park ışıklarının yarattığı soluk lekeler suya yayılmış.

Burada benden başka kimse yok. Kendimi biraz korunmasız hissetmeye başlıyorum. Belki, yakınlarda güvenlik hissi ni çağrıştıran tek yer olduğu için bankların arkasındaki ağaçlık alana gidiyorum.

Ağaçların arasından bir açıklığa doğru yürürken, İngiltere’dekilerden çok daha büyük olan yerdeki meşe palamutlarına bakıyorum. Başımı kaldırıp yapraklara bakıyorum. Sonbahar güzel değil. Ölümün, vahşi kan lekesi gibi. Ama bazılarımız, hayır bazılarımız değil. Sadece ben ve Sylvia. Bu ağaç gibi ya da en azından yaprakları gibi yeniden doğuyoruz.

Kalbim tekliyor. Birden soğukkanlılığımı kaybediyorum. Buraya gelmemeliydim.

Bir şey duyuyorum. Nemli yapraklara sürtünen ayakkabı. Arkamda biri var. Kalbim titriyor. Yapraklar yine hışırdıyor. Sinirlerime kırmızı alarm yayılıyor. Heyecan. Joe.

Joe değil.

Bana bakıyor. Kıpırdamıyor. Kıpırdamıyor.

Kısa boylu, siyah doğa sporu kıyafetli bir adam. Bol pantolon ve polar ceketli. Yanakları çökük. Fazla uzakta, göremeyeceğim kadar gölgelere gömülmüş, zaten görmek istemiyorum. Arkamı dönüp ormana kaçmak istiyorum. Ama gözleri benim üstümde ve o kadar sert bakıyor ki kaslarıma kadar işliyor, kemiklerimi sımsıkı tutuyor. Aklımda acayip bir fikir dolanıyor: Beni öldüremezsin çünkü ben çoktan öldüm. Ama yine de kendime geleceğim. Bağıracağım ve kaçacağım.

Omurgama iğneler batıyor, bacaklarımı gevşetiyor. Sağımdan çitirtılar geliyor. Ayak sesleri. Biri hızla buraya geliyor.

Lacivert eşofman üstlü, kapüşonu kafasına takılı, ellerini kocaman ceplerine daldırmış; aklıma bir kobrayı getiriyor. Yüzünü göremiyorum. Cebinden çıkarmadığı sağ eli yukarıya kaldırıyor. Silah şeklinde bir şeyi polarlı adama doğrultuyor. Çatalı bir ses, “Cüzdan” diyor.

Biri, birazdan katilim olacak adamı gözlerimin önünde soyuyor mu?

Titriyorum. Beynim sümüklüböcek hızında hareket ediyor.

Eli yine kalkıyor. “Cüzdan.”

Adam irkiliyor ve gözlerini kırpmıyor. Bana delirmiş gibi bakıyor. Elini cebine sokarken kolu titriyor. Bir cüzdan çıkarıp yere, sararmış yaprakların üzerine atıyor. Hızlıca, “Başka bir şeyim yok. Lütfen, al ve git” diyor.

Kapüşonlu adam cüzdanı alıyor. Sonra ağaçların arasından bir çığlık geliyor. Bir bağırış.

Kapüşonlu adam korkmuşa benziyor. Dönüyor, kaçmaya hazır.

Kızın biri yüksek sesle kıkırdıyor: “Buraya gelin!” Bir erkek arkasından sesleniyor: “Bekle!” Sonra başka bir oğlan bağırıyor: “Michael neredesin sen?”

Göz ucuyla, bir telefonun el feneri olduğunu düşündüğüm bir parıltı görüyorum. Sonra bir tane daha. Birazdan buraya, ağaçların seyredtiği yere varacaklar.

Siyahlı adam tereddütlü görünüyor ama ışıkların üstüne gelmek üzere olduğunu fark ediyor, kapüşonlu adam uzaklaşmaya başlıyor, siyahlı adam da kaçıyor, ince dalları çatırdatarak karanlığın içinde kayboluyor.

Kapüşonlu adam durup yüzünü bana dönüyor.

Joe.

Tanrım.

Joe.

“Cüzdanını gerçekten vereceğini düşünmemiştim.”

Joe bir elinde cüzdanla elimi tutuyor, beni arkasından çekerek yanıp sönen ışıklardan uzaklaştırıyor. “Onu tanıyor musun?” diye fısıldıyor.

Ağaçların arasından bir yerden kıkırdamalar geliyor. Ama belli belirsiz. Diğer tarafa gidiyor olmalılar.

Joe duruyor. Karanlıkta ona bakıyorum. Başımı hayır anlamında sallıyorum. “Cebindeki ne?” diye soruyorum.

“Telefonum. Aklıma geldi...” Başını sallıyor. “Belki de aptalıktı. Ama o adam seni bekliyordu. Seni izliyordu.”

Vücudum karıncalanıyor, sanki dışından donmaya başlıyor gibi.

“O kadının seni izlediğini söylemiştin, broşürlü kadının. Onların gerçek olmadığını öğrendim, kadını aramaya geldim. Gelmeyecek diye düşünüyordum. Sonra onu arkada buldum. Ambulansların yanaştığı yerde, bu adamla konuşuyordu... asıl kadını takip etmem gerektiğini düşündüm.” Kaşlarını çatarak cüzdana bakıyor. Siyah deri. Eski. “Belki polise gider.”

Dünya yüzüyor adeta. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. “Onu gerçekten soydun. Sadece telefonla yapmış olsan da. Beni

bekliyordu ne demek? Kimin var olmadığını öğrendin?”

Joe başını sallıyor, eliyle yüzünü ovuşturuyor. “Sadece kim olduğunu öğrenmek istedim. Cüzdanı geri gönderirim.” Elindeki cüzdana bakıyor. Sağ tarafımızda bir ışık huzmesi parlıyor. Joe, “Buradan gitmemiz lazım” diyor. Buraya gelirken yürüdüğü patikanın olduğu yöne çeviriyor başını.

“Kadına ne oldu?” diye fısıldıyorum, ağaçların arasında peşinden giderken. “Kimin var olmadığını öğrendin?”

“Parkta Shakespeare tiyatro grubunun.”

Ağaçların arasından çıkarken, parkın görebildiğimiz kadarını gözleriyle tarıyor; banklar, ikiye ayrılan, bir ucu hastanenin ana girişine, diğeri spor salonunun çıkışına giden patika.

“Nasıl yani?”

Sırtıma dokunarak beni hızlandırıyor. “Parkta tiyatro gösterisi yapma izni olan dört tane topluluk var. Kontrol ettim. Dalhousie Oyuncuları. Bağımsız Kumpanya. Hol Sokağı Yapımları. Southgrove Tiyatrosu. Savannah Tiyatro Topluluğu diye bir şey yok.”

Yürümeye devam ederken endişeyle arkamı dönüyorum. “Neden...”

“Böyle halka açık bir yerde her gün, istediğin kadar durmak için harika bir bahane. Elinde broşürlerin olması.”

Bana ne söylemeye çalıştığını tam olarak anlayamıyorum. “Ama insanlar broşürleri alırsa...”

“Önemli mi? Asıl amacına ulaşmış oluyorsun. İnsanlar, uydurduğun bir tiyatroyu izlemeye gelirse ve bir tiyatro olmadığını görürlerse, gelen insanlardan başka kimsenin umurunda olmaz, onların da olayla ilgisi yok. Kadının kim olduğunu bilmiyorum. Ama adam...” Sokak lambasının beyaz ışığının altına geçiyor. Yanımızda devasa bir meşe var. Cüzdanı açıyor. “Daniel Johnson. Bu ismi biliyor musun?”

Başımı hayır anlamında sallıyorum.

“Lake Drive, 15 Numara, Hartford, Connecticut.”

Hartford. Daha önce hiç duymadım. “Gerçek amacına ulaşmış oluyor ne demek?”

Bana bakıyor. Gözlerinde metalik bir kıvılcım var.

“Kadın gerçekten seni izliyordu. Onu son seferinde gördüm, ondan önce de. O yüzden bugün onu takip ettim, otobüsle şehre kadar peşinden gittim. Ama sonra adamın nöbeti devraldığını fark ettim. Senin ağaçlığa girdiğini görmedim bile. Ama adamı gördüm.”

“...Daniel Johnson.”

“Onu tanımadığına emin misin?”

Kollarımı sıkıca kavuşturup başımı hayır anlamında sallıyorum.

Mümkün değilmiş gibi görünse de hayatımda hiç Daniel tanımadım. Bildiğim kadarıyla da Daniel Johnson ismini daha önce hiç duymadım. O adamı daha önce hiç görmedim. Elinde broşürleriyle parkta ortaya çıkana kadar o kadını da, her kimse, hiç görmedim. Ama beni izliyorlarsa biliyor olmalılar. Biri ya da ikisi birden, benim ne olduğumu biliyor olmalı.

Belki onlar da gazetecidir, biri onlara olanlardan bahsetmiştir. Birden o gölgeyi hatırlıyorum. Kadın, ağaçların arasında kaybolan biriyle beraberdi. O gölgeyi tanımıştım. Jane. Tanrısına hakaret olduğuma inanan Jane. Birilerine benden bahsetmiş midir? Belki de Dr. Monzales’i endişelendiren fotoğrafları çoktan çekmişlerdi bile.

Panik beynimi donduruyor. Ama nedense böyle diken üstünde hissetmek rahat geliyor, burada yedi uzun aydır tanıdığım her şeyden ayrı bir yerde. Sonra zihnimde başka bir düşünce çıkıyor. Joe o kadını fark etti. Parkı izliyordu. Benim için, benim arkamı kolluyordu. Ben paranoyak değilim. Dr. Monzales’e söylemeliyim. Ya da anneme. Ya da ikisine de.

“Onun kim olduğunu öğrenmem lazım” diye fısıldıyorum. “Beni takip ediyorsa.”

Joe, sanırım ismi aramak için telefonunu çıkarmış bile. Benimki odamda. Başını kaldırıyor. “Çekmiyor. Acildeki sinyal önlüyicilerdendir.” Endişeyle bana bakıyor. “Tanımadığın insanların neden seni izliyor olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Gökyüzünde yanıp sönen bir ışık dikkatimi çekiyor. Devasa bir uçak üzerimizden geçiyor. Ya uzaklık yanılsaması ya da liman, gürültüsünü tamamen emi-

yor. İzliyorum, bu yanıp sönen, var olup olmadığını bile bilmeden hissedilen inancın insan kadar kırılganlığını. Joe'ya gerçek bir şey söylemek istiyorum. Ama ne?

"Onları daha önceden tanıyıp unutmuş olabilir misin?" diye soruyor.

"Ben... sanmıyorum." Aklından geçeni söyle Rosa. En azından söyleyebildiğin kadar. "Ben beyin ameliyatı oldum. Belki her şey normal değildir. Hafıza kaybı falan yaşamadım ama. Bu..."

"Ne?" diye soruyor.

Ona bakıyorum, içimden geçen gerçek ağzımdan çıkıyor. "Sanki ben... büyülenmiş gibiydim. Hâlâ öyleymişim gibi hissediyorum."

Modern zamanlarda bir sohbette kullanmak için garip bir kelime, biliyorum. Ya da bir kelimenin eski anlamı. Ayrıca Joe'nun anlayabileceği bir açıklamaya en yakın kelime bu.

Esinti bir anda kuvvetleniyor. Arkamızdaki meşenin yaprakları titriyor, can çekişir gibi hırıldıyorlar. Birkaç damla yağmur, ikimizin de başına çiseliyor. Kirli su dudaklarımı ıslatıyor. Tükürmek istiyorum.

"Büyülenmiş" diye tekrarlıyor Joe, toprak yola kaşlarını çatarak bakarken. Solan yapraklarla dolu. Bakteri çürümesinin leş kokusu ve bozulmanın rezaletiyle. "Evet. Anlıyorum."

Gözlerindeki ifade gerçekten anladığını söylüyor, şaşıyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama sanki etrafımızdaki o görünmez ipe bir kez daha dolanıyor, bir düğüm daha atılıyor. O da bunu hissediyor mudur?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Hastaneye spor salonu girişinden hırsız gibi gizlice giriyorum. Son anda Joe'yu görme umuduyla arkama bakıyorum ama benim ışığım ve onun karanlığı yüzünden görünmüyor. Sadece kendimi, kapıdaki yansımamı görüyorum.

Dışarıda hiç telefonla konuşmaya çalışmamıştım. Ama acilde telefon sinyallerini engelleyen bir şey olması mantıklı, hassas ekipmanları etkileyeceği için cep telefonu kullanmamanızı söyleyen işaretlerin bir uygulaması olmalı.

Boş spor salonundan hızla çıkıyor, dinlenme odasından geçip doğrudan asansörlere gidiyorum. Odamda telefon çekiyor. Planım telefonumu almak. Daniel Johnson'ın adını internette aramak. Sonra Joe'yla kafede, Les Baguettes'de buluşacağım, orası ziyaretçilere açık.

Asansörü çağırırken birden üzerimde gözler olduğunu hissediyorum.

Jared.

Yosun yeşili duvara yaslanmış, elleri ceplerinde.

Biraz doğruluyor. "Dışarı mı çıktın?"

"Hı hı."

"Parkta mıydın?"

"Gece kulüplerinde içiyordum" diyorum.

Kaşlarını çatıyor.

"...Şaka yapıyorum" diyorum.

"Evet, biliyorum, felç zihinsel kapasiteme zarar vermedi."

Kendimi kötü hissederdim, ama beynimde yer yok. "Hayır, özür dilerim, ben..."

Asansör geliyor, kapılar açılıyor. Jared'ın filmlerdeki gibi

kapı tam kapanmak üzereyken içeri dalmasına yarı hazırlıklıyım. Ama dalmıyor.

Burası sıcak. Kazağımı çekip çıkarırken gözlerimi hafifçe kapanmaya zorluyorum ve zihnimde gördüğüm yüz Jared'inki değil Daniel Johnson'unki oluyor. Çökük yanakları. Doğal olmayan gözleri. Ben kim oluyorum da birinin doğallığına laf ediyorum? Hızlıca nefes alıyorum, sonra bir tane daha. Yedi al, on bir ver, diyorum kendime. Bir, iki, üç...

Daniel Johnson. Kim bu adam? Gazeteci mi?

Dört... Ameliyat masasındaki sıcak kalıntıları temizleyen bir hemşire mi? Bir morg görevlisi mi?

Beş... Dr. Monzales'in dosyalarına girmeyi başaran bir bilişim çalışanı mı? Benim kim olduğumu biliyorsa, Sylvia'yı da tanıyor mudur?

Altı... Polise söylemeli miyim? Ya da anneme?

Yedi... Ya da Dr. Monzales'e? Daha değil. Daha değil.

On bire kadar sayarak nefes verme kısmına gelemeden asansörün zili çalıyor. Kapıları kayarak açılıyor. Loş koridorda odama doğru hızlı adımlarla yürüyorum. Kapıyı kapadığımda otomatik olarak kilitleniyor. Ama sanki bu kilit yeterli gelmiyor. Zincir olsa onu da takardım. Sürgü olsa onu da çekerdim.

Telefonum nerede? Orada, masanın üzerinde. Yatağıma oturuyorum. "Daniel Johnson" yazarken parmaklarım titriyor. Başka bir kelime daha eklemenin bir yararı olup olmayacağını bilemeden öyle bırakıyorum.

283.000.000 sonuç çıkıyor.

Bir futbolcu. Bir ünlü kuaförü. BBC'de bir Formula 1 muhabiri. İskoç Parlamentosu'nun bir üyesi. Bir fotoğrafçı? Neden bu kadar yaygın bir ismi olmak zorundaydı ki? Adresini hatırlıyorum. Aramaya "Hartford"ı da ekliyorum. Ve... hiçbir şey çıkmıyor. Yani en azından işe yarar hiçbir şey. "Dixon Dudley Anıt Parkı" ekliyorum... hiçbir şey. "Gazeteci" ekliyorum... hiçbir şey.

Belki de bu düşündüğümden basit bir şeydir. Gerçekten de adam katildir. Ya da tecavüzcü. Ya da hırsız. O kadınla beraber çalışıyorlardır. Kadın parktaki savunmasız hastaları tespit ediyordur, adam da peşlerine takılıyordur. Olabilir mi?

Belki de bu benim şanssızlığımdır. Ama zaten şans hiçbir zaman pek karşıma çıkan bir şey olmadı.

“Sanırım iki yıl önce falandı, kuzenim ve onun grubuyla Prag’daydık, tramvaylar vardı. Kuzenim çok içmişti. O büyük bardaklardan. Almanların bira bardaklarından hani. Onlardan dört tane içti, litrelik olanlardan, belki de beş. Dışarı çıktı. Çarp-tı. Tramvay. Tak sesini duydum. Dört ay komada kaldı...”

Arka masadaki konuşmayı dinliyorum çünkü dikkatimi verebileceğim bir şeye ihtiyacım var. Joe’nun bana sorduğu soruyu cevaplamak istemiyorum: “Bunu hatırlıyor musun?” Telefonuna bir daha bakmak istemiyorum çünkü bakarsam kusacağım. Kendimi cevap vermeye hazırlıyorum.

Ben, Rosa, güçlü insan, yapması gereken her şeyi yapan ve hiçbir şeyden kaçmayan Rosa.

Joe karşımda oturuyor, kolları açık renk ahşap masada, telefonu kollarının arasında ve beni şüpheye çok yakın bir ifadeyle izliyor.

En azından ondan başka kimse bana bakmıyor. Les Baguettes çok büyük bir yer değil. Sekiz masa, bir meyve suyu dolabı, soğutucu dolaplar, mikrodalganın yanında kâğıda sarılı köfte ve peynirli sandviçler ve bir sıcak içecek makinesinden ibaret. Yeni çocuk ile sakallı ve beysbol şapkalı ziyaretçisi, kendi muhabbetlerine dalmışlar. Kasadaki kadın bir eliyle telefonuna bir şeyler yazarken diğer eliyle başındaki kâğıt şapkanın altını kaşıyor.

Bir de biz varız.

Oraya varır varmaz Joe’nun meyve suyu dolabının yanına oturduğunu fark ettim. Başını telefonuna doğru eğmişti. Alçak sesli, klasik asansör müziğinden, karşısındaki sandalyeyi çekene kadar başını kaldırmadı ve bir şeyler bildiğini o an anladım. Otomatik hareketlerle oturdum. Belli ki telefonu çekmeye başlamış. Belli ki bir şeyler keşfetmiş. Sormak istedim ama ağzım kuruydu.

Telefonunu masaya koydu. Sessizce, “Bunu hatırlıyor musun?” dedi. Telefonun ekranına bakıyordu.

Ben de baktım.

Yeni vücudumun bir fotoğrafına. Sylvia'nın... benim.

Fotoğrafta gülümsüyordu. Birkaç yaş daha gençti, kot şort ve beyaz, kısa kollu bir bluz giymişti, gür saçlarını at kuyruğu toplamıştı, elinde de asla aklıma gelmezdi ama, bir olta vardı. Güneşli bir gündü. Gözlerini kısmıştı. Mutlu görünüyordu.

Zihnimde yaratılmış hatıralar beliriyor. Hızla kafamın içine doluyorlar, belli ki beynim az önce gördüğüm şey ile görüşüm arasında mantıklı bir bağlantı kurmaya çalışıyor çünkü kahvaltıda yediğim krepleri hatırlıyor gibi hissediyorum, bunu biraz çözülmüş yabanmersininin dişlerimin arasında kısırdıyışımı, arabanın sıcakta küflü, plastik kokusunu ve giderken yüzüme vuran güneşi. Sudaki parıltıları. Kayaları. Killi yapraktaşlarını. Sığlarda yüzen küçük balıkları.

"Rosa?" Joe boğazını temizliyor. "Sylvia mı?"

Sylvia.

Telefonu alıp fotoğrafı yukarı kaydırıyorum, üstünde bir başlık var:

LEXINGTON'Lİ KIZ KOMADA

Sonra altını okuyorum.

Courtyard Place, Lexington'da yaşayan on sekiz yaşındaki Sylvia Johnson, Marret Road'daki buz tutan Old Reservoir Gölü'ne düştü ve komaya girdi. Lexington Lisesi öğrencisi, kaldırıldığı Massachusetts Hastanesi'nde tedavi görüyor, doktorlar bilincini tekrar kazanma ihtimalinin düşük olduğunu bildiriyor. Johnson'ın annesi, otuz dokuz yaşındaki Amy Johnson ve babası, elli iki yaşındaki Daniel Johnson, yatağının başından ayrılmıyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Donuyorum. Soğuk tenimi sımsıkı tutuyor. Düşüyorum. Batıyorum ve donuyorum, o kadar soğuk ki artık ısıyı hissedemiyorum, sadece acı var. Ve daha fazla acı. Ve korku. Sonra çok farklı bir şey: hayal kırıklığı. Her şeyi yiyip bitiriyor. Karanlık yükseliyor, dünyanın sonu gelmiş gibi...

Telefon, başka birinin elinden düşmüş gibi masaya çarpıp takırdıyor. Avuç içlerimle gözlerime bastırıyorum.

Boğulmak üzereydi... Buzda kayıp buz gibi suya düşmüştü. Başına gelen buydu. Sylvia.

Ve ben de hissettim... ama bu imkânsız. İmkânsız. Bir halüsinasyondur. Ya da kriz. Bu onun vücudu olabilir ama benim beynim. Benim beynim. Onunki gitti. Onun hayatı bitti, geriye sadece başka insanların hatıralarındaki izler kaldı.

Babası burada, parktaydı, hastanenin önünde. Onun babası, hepimizin imzaladığı yasal belgede yazdığı üzere aramızda hiçbir iletişim olmamasını kabul etmişti. Dr. Monzales bile, ölen kızının vücudunun dünyada yürüdüğünü görmek istemediğinden çok emindi.

Kadın kim? Annesi mi? Hayır. O akşamüstü parkta göz göze gelmiştik. Sylvia'nın annesi olsaydı bana o kadar duygusuzca bakamazdı.

Kadın her kimse, beni izliyordu. Ve doktorların haberi yoktu. Sylvia'nın babası neredeyse... ne yapacaktı? Beni kaçırarak mıydı? Niyetleri bu muydu? Ameliyata onay vermelerinin sebebi, kızlarının yaşaması ve onu geri almak mıydı?

Kızının vücudunun etrafta dolandığını bilip onu gördüğünü hayal et. Ya da kızının vücudunun etrafta dolandığını bilip onu göremediğini hayal et. Hangisi daha zor olurdu? Artık cevabımı aldım. Bunca ay-

dır babası dışarıda, benim parka tek başıma çıkmamı mı bekliyordu?

“Rosa? Beni duydun mu? Bu sensin, değil mi?”

Pencereye bakıyorum, sadece kafenin parçalanmış yansımalarını görüyorum. Babası şu anda dışarıda mı, eline bir şans daha geçmesini mi diliyor?

“Hayır” diye fısıldıyorum.

Telefonu Joe’ya geri itiyorum ve bir gerçek daha şimşek gibi çıkıyor. Bu seferki doğrudan içimden geçiyor.

Taburcu edildiğimde, Dr. Monzales dünyaya ameliyatımdan bahsedecek. Haberler yayıldığında, Joe öğrenecek.

Ne olacak? Dehşete mi düşecek? İğrenecek mi? Bir de o gazeteci. Kendini tutamayacak, benimle ilgili bir şeyler yazacak. Bu onu meşhur edebilirdi. Dünyanın her yerinden gazeteciler beni bulmaya kalkacaklar. Peşime düşecekler – ve annemin, babamın ve Elliot’ın.

Joe’nun gerçeği öğrenmesini istemiyorum. Biraz zaman kazanabilirsem belki bir kurtuluş yolu bulabilirim. Daha önce böyle şeyler olmuştu.

Fısıldayarak “Bu ben değilim” diyorum.

Joe’nun yüzünden inanmadığı belli oluyor. Onu suçlayamam.

“Bana benziyor. Ama ben o değilim. Ben İngiliz’im. Londralıyım. Ona benziyorum. Babası beni görmüş olmalı. Beni o sanmıştır.”

“Fotoğraf...”

“Beni dinle. Amerikalı gibi mi konuşuyorum? Ne bileyim, Parlamento’daki Glossop temsilcisini sor mesela bana.”

“Parlamento’nun Glossop üyesi kim?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama Glossop’u biliyorum.” Kelimeleri ağzımdan çıkarken duyuyorum. “Massachusetts Lexington’daki hangi on sekiz yaşındaki kızın Glossop’tan haberi vardır? Hartlepool’dan. Grimsby’den. Northallerton’dan. Herne Hill’den. Sen Hartlepool’u hiç duydun mu? Lewisham’ı? Rotherham’ı? Hangi on sekiz yaşındaki Amerikalı Rotherham’ın nerede olduğunu bilebilir? Ben. O. Değilim. İngiltere’nin sağlık

sisteminde bir doktorla görüşebilmek için kaç hafta beklemem gerektiğini sor. X Factor'deki jürilerin kim olduğunu sor. Jamie Oliver'ın çocuklarının isimlerini sor. Hayır, sorma, bilmiyorum. Sor..."

"Tamam-tamam..."

"Poppy. Çocuklarından birinin adı Poppy!" Sesimin zafer sarhoşluğuyla delirmiş gibi çıktığını fark ediyorum.

Gözlerindeki şüphe biraz azalıyor.

"İngilizliğin Turing testi" diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Zaten bu kız olsaydım, ağaçların arasında babamı gördüğümde 'Hey baba, seni gördüğüme sevindim. Neden burada sinsi sinsi dolanıyorsun? Odama gel de biraz Amerikan çikolata yiyip kola içelim' derdim, değil mi?"

"Belki kaçmışsındır. Hafızanı kaybetmediğini sanıyorsundur ama kaybetmiş olabilirsin. Amerikan aksanı taklidin berbattı bu arada."

"Başka bir hayatım olduğunu hatırlardım." Kollarımı kavuşturuyor, küt küt atan kalbimi hissediyorum. Onun kollarını, onun kalbini. Sylvia. Kendimi korumak istiyorum. İkimizi de. "Gerçekten evden kaçıp, İngiliz kızın biri gibi davranacağımı, bütün doktorları ve hemşireleri de ikna edeceğimi, hatta annem, babam ve kardeşim gibi davranacak insanlar bulduğumu mu düşünüyorsun? Herkese sor. Kasadaki şu kadına sor, beni burada ailemle gördü."

Sandalyesinde kayıyor. Dönüp arkasına, yeni gelen çocuğa ve Prag'daki tramvay hikâyesini anlatan arkadaşına, sonra da esneyip hâlâ başını kaşıyan kadına bakıyor.

"Polise gitmelisin" diyor sessizce, "eğer o kızın babası buradaysa, senin o olduğunu sanıyordur."

Ellerimi kucağımda kenetliyorum. Sonra açıyorum. Tekrar kenetliyorum. Garip... hissediyorum. Sıcaklamış ve uyuşmuş gibi.

Lexington'da yaşıyordu. Adı Sylvia Johnson'dı. Buz tutmuş bir göle düştü. Babası beni bulmaya geldi. Ne yapmalıyım? Birden hissettiğim üzüntü her şeyi ezip geçiyor. Buza düşmüş.

Joe'ya bakamıyorum çünkü gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Ve utanıyorum. Kafam karışık. Üzgünüm. Utanıyorum. Yorgunum. Üzgünüm... çoğunlukla Sylvia için.

Ama bir yandan da emin olduğum tek bir şey var: Sylvia hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek zorundayım. Nasıl bir hayat yaşadığını bilmem gerekiyor. Nasıl bir kız olduğunu.

Tekrar telefona bakıyorum, masada Joe'nun önünde duruyor.

"Neden o Shakespeare tiyatrosunu araştırdın?" diye soruyorum. "Neden buraya dönüp o kadını takip ettin?"

"Sana söyledim ya, seni izlediğini gördüm. Elinde o broşürlerle öylece dolandığını gördüm."

"Bu yüzden mi işten çıkıp ta buraya kadar geldin?"

"Neden bu kadar şüphecin?" diye soruyor. "İşte bile değildim. Bak, Bank'ı yazmaya bir blog olarak başladım. Ve fena değildi. Bostonstream, blogun bağlantılarını paylaşmak istedi ama ben onları Bank'a kendi sitelerinde yer vermeye ikna ettim. Haftada üç sabah gidiyorum, basit işler yapıyorum, deneyim kazanıyorum. O yüzden cuma akşamüstleri ofiste olmam gerekmiyor. Sana neden mi yardım ettim? Sanırım biraz yardıma ihtiyacı olan biri gibi görünüyordun."

Bir süre, söylediğini sindirmeye çalışıyorum. Yardıma ihtiyacı olan biri gibi görünmek istemiyorum. Ama sanırım gerçekten ihtiyacım var. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Özür dilirim."

"Kabul edildi. Merak ediyorsan söyleyeyim, insanları soyamak gibi bir huyum da yok. Cüzdanı yarın geri göndereceğim."

Başımı sallıyorum. "Sanırım gazetecilik işini beceremezsen bir işin olur en azından..."

"Evet profesyonel gascılık kesinlikle B planım. Eğer tuklanmazsam."

Tabii ki Sylvia'nın babasının polise gitmesi imkânsız. Bana yaklaşıp, yasal bağış anlaşmasını bozdu. Joe'ya söyleyebileceğim tek şey, "Benden başka şahit yoktu, ben de sadece kapüşonunu gördüm" diyorum. Kaşlarımı çatarak telefonu işaret edi-

yorum. “Ben o değilim. Ama onun eskiden nasıl biri olduğunu gerçekten bilmek istiyorum.”

“Eskiden mi?”

“Kazadan önce... nasıl biri olduğunu. Hayatının nasıl olduğunu.”

“Nedenini söyleyebilir misin?”

“Ben...” Derin bir nefes alıyorum. “Şu anda...” Şu anda mı? Asla... “Söyleyemem. Yaptıkların için sana gerçekten minnettarım. Ve şimdi kalkıp gidersen seni gerçekten anlarım.”

Kemanlar yavaşça usul bir kreşendoya yükseliyor.

Sonunda, “Sanırım yapmak istediğim bu değil” diyor.

Ne söyleyeceğimi düşünüyorum, buna çok sevindiğimi ama üzgün olduğumu nasıl söyleyebilirim? Yine konuşmaya başlıyor. “Bak, benim insanlar hakkında bir şeyler öğrenmek konusunda biraz deneyimim var. Eğer kızın ailesiyle konuşmak istemiyorsan, ki bana istemiyormuşsun gibi geldi, internette bir sürü bilgi bulabilirsin. Ama onunla ilgili kesin bir şeyler öğrenmek istersen ve sadece sosyal medya sahteliğini değil, neyin gerçek olduğunu da keşfetmek istiyorsan onu tanıyan insanlarla konuşman gerekiyor. Yani yapabileceğin en iyi şey muhtemelen Lexington’a gitmek olur.”

Oda dönmeye başlıyor. Cevap vermiyorum. Tabii ki Lexington’a gitmemin imkânı yok.

“O kadar uzak değil” diye devam ediyor. “En fazla kırk dakika. Taksiyle bile gidebilirsin... ya da seni ben götürebilirim.”

Baş dönmesi yoğunlaşarak zihinsel bir hortuma dönüşüyor.

Bunu kendime açıklayarak karşı koymaya çalışıyorum:

Joe az önce sana onunla beraber Lexington’a gitmek ister misin diye sordu.

Annem delirir. Dr. Bailey iyileşmemde gerileme görüp dengesiz olduğumu, burada altı ay daha kalmam gerektiğini söyler. Şu anda Elliot’la konuşabilsem kesinlikle beni vazgeçirmeye çalışır.

Ama kendi iradem de var değil mi? Ve Joe, onunla gitmem önünde engeller olup olmadığını sormadı. Sadece ister mi-

yim diye sordu.

Ben de yasal bir belge imzaladım. Ailesiyle asla tanışmam gerekiyor. Az önce olanlardan ve babasının gözlerindeki tekinsiz bakışlardan sonra tanışmak istediğimi de sanmıyorum. Bu Sylvia'ya yaklaşma şansım olabilir.

“Gerçekten ister misin?” diye soruyorum. “Beni götürmek yani?”

“Gitmen tıbbi açıdan güvenli olacaksa, evet.”

Kesinlikle güvenli olur. Buradaki son zamanlarım. Dr. Bailey bunu kendi söyledi. İlaçlarımı yanıma alabilirim. Başımı evet anlamında sallıyorum.

“Kaç yaşındasın?” diye soruyor.

“On sekiz.”

“İyi o zaman, karar senin. Bak, bugün cuma. Pazartesi sabahı işte olmam gerekiyor ama hafta sonunu boşaltabilirim. Düşünebilirsin, sana numaramı vereyim. Karar verdiğinde ararsın. Ya da şimdi gidebiliriz...”

Hemen cevap vermiyorum.

Teklifi aramızda asılı kalıyor.

Kendimi bir şeyin eşiğinde hissediyorum, doğru sıçrayışı yapmam gerekiyor. Bir uçurumun kenarında gibiyim. Sallanıyorum. Dikkatli olmazsam iki tarafa da düşebilirim. Bu gerginlik beni ayakta tutan tek şey.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Dört çeker bir araba. Hastanenin kapalı otoparkına park etmiş, kocaman arabaların arasında gölgeler içinde, kocaman, gümüş rengi bir araba.

Joe anahtarlığında bir düğmeye basıyor ve geleceğimin klik sesiyle açıldığını duyuyorum. Belki biraz korkuyor olabiliyim, çünkü çok uzun zamandır kendi hayatımdan endişe etmek hayatımın ana teması. Ama özellikle –sonunda– Dixon Dudley Memorial Hastanesi’nden ayrıldığıma inanamıyorum. Hiç beklemediğim bir şekilde ayrılıyor olsam da.

Üstüme bir ceket geçirip sarı küçük bavulumu topladım; Boston’dan buraya gelirken kabin bagajımdı; şimdiyse içine hızlıca ilaçlarımı, birkaç parça kıyafetimi ve kişisel temizlik malzemelerimi attım, arabanın arka koltuğuna koyuyorum, heybetli kapıyı kapatırken biraz zorlanıyorum, olanlara o kadar inanamıyorum ki içimdeki şaşkınlık, heyecana benzer duygular doğuruyor.

Motor çalışıyor. Park yerinden ayrılıp otoparkın çıkışına yöneliyoruz. Joe, bariyerin yanındaki tarayıcıya kartını okutuyor. Bariyer kalkarken, içimde hapsedilmiş gerilim dışarı akıyor. Bu rahatlama o kadar kıymetli ki hemen sonrasında kendimi çok daha hafif hissediyorum, bu hissi ancak içimden kötü bir ruhun çıkartılmasına benzetebilirim.

Dr. Bailey’le konuştuğumuz onca şey; vaka çalışmaları ve büyük ölçekli organ nakli hastalarında gözlemlenen davranışların değerlendirmeleri hakkında, annemle hastaneden sonraki hayatla ilgili ettiğimiz onca sohbet –hepsi teoriydi. Gerçek olan bu. Bu benim.

Özgür dünya hızla yanımdan geçiyor.

Düz, karanlık bir yoldayız. İki yanımızda da yeni görünüm-
lü depolar var. Sanırım konuta dönüştürülmüş eski liman bina-
ları. Köşede, kepenkleri indirilmiş bir kafe. Parlak pembe spor
ayakkabılı zayıf bir kadın, kesekâğıdında ağır bir şey taşıyor. Ta-
kım elbiseli bir adam sırt çantasıyla yürüyor.

İşten eve dönen bir adam. Sadece bir kutu süt almaya çık-
mış bir kadın. Normal insanlar. Ben de onların içindeyim.

Dışarıdayım, dışarıdayım. Sadece bu gerçeklik bile kalbime
adrenalin iğneleri saplar gibi beni tekrar tekrar heyecanlandı-
rıyor.

Uzun adımlarla, rahat rahat koşan bir oğlana bakıyorum.
Pencerelerden birinde bir kadın perdeleri kapatıyor. Kocaman
trafik ışıkları, aklıma Susam Sokağı'nı getiriyor. Büyük harflerle
yazılmış trafik işaretleri sanki ben televizyondaymışım da ken-
dimi izliyormuşum gibi hissettiriyor.

Normal, Amerikalı insanlar. Kendi normal dünyalarında.

Yol ikiye ayrılıyor. Biz limana paralel gidene dönüyoruz.

Su hareketsiz, parlak siyah. Üzerimizdeki gökyüzünde be-
nek benek yıldızlar ve uçak ışıkları yanıp sönüyor. Yanımızdan
bir arazi aracı geçiyor, pencereleri yarıya kadar açık, bangır ban-
gır pop müzik çalıyor, saçları örgülü üç genç kız, arka koltukta
dans edip şarkıya eşlik ediyorlar.

Kapıdaki bir düğmeye basıp camı biraz indiriyorum, tuz
ile çürüme kokusu alıyorum. İğrenç. Muhteşem.

Sonra, hastaneden birilerinin gittiğimi fark etmesi ne kadar süre-
cek? diye düşünüyorum.

Anneme haber vermeliyim ama ona mesaj atmak için bir
saat falan bekleyeceğim. Hastaneden yeterince uzaklaşmamız
için bize zaman vermek istiyorum.

Joe düşüncelerimi bölüyor: "Bir yerde durmam lazım. Cüz-
danı ofise bırakırsam kuryeyle geri gönderebilirim. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum. "Evet."

"Muhtemelen yemeğin şu anda zihninde ilk sıralarda ol-
madığını biliyorum. Ama ben bütün gün bir şey yemedim. Bir
şey yesem sorun olur mu?"

Başımı iki yana sallıyorum. “Tabii ki olmaz.”

“Bostonstream’in on doların altında en iyi hamburgerci seçtiği restoran, ofisin hemen yanında. Bu kadar yakın olup yemezsek suç işlemiş sayılırız...”

Ona bakıyorum. “Bugünkü listene bir suç daha eklemene izin veremem.”

Başını sallıyor. Sanırım, alınmış gibi yapıyor.

Sonra bir sorun fark ediyorum. Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum. “Ben... benim hiç param yok. Ya da kartım. Hastanedeki her şey hesabıma yazılıyordu...”

“Bende var.”

“Senin paranı kullanmak istemiyorum.”

“Sanırım başka şansın yok.”

“Çok özür dilerim...”

“Rosa, gerçekten, hiç önemli değil.”

“Döner dönmez para alabilirim...”

“Söyledim ya” diye araya giriyor, bana o kadar uzun süre bakıyor ki yol konusunda endişelenmeye başlıyorum. “Önemli değil.”

Bir köşeyi dönüyoruz. Takım elbiseli bir grup kadın ve erkek sendeleyerek bir bardan çıkıyorlar. Joe bir yaya geçidinde arabayı yavaşlatıyor.

Yukarı bakıyorum. Birden, yüksek binalar etrafımızı sarıyor. Dışarıya, heybetli ve eski bir otel binasına bakıyorum; sarı ışıktan oluşan pencereleri insan mutluluğu, insan sıcaklığı sızdıran tuğladan gözenekler gibi. O odalardaki insanlar kucaklaşıyor, bir şeyler kutluyor, yıkanıyor, sevişiyor. Fizik tedaviye katlanmıyor, Eksoskeleton’da ter dökmüyor, endişeyle tahlil sonuçlarını beklemiyor.

Bir üniversite tabelasının önünden geçiyoruz. Sonra bir tiyatronun. Mavi-sarı flamalar klasik binanın ön cephesini kaplıyor. Rüzgârdan ya da belki şehrin hareketi yüzünden titriyorlar, onca araba ve insan kaldırımlara doluşuyor, konuşuyor, kesekâğıtlarından bir şeyler yiyor, telefonlarına bağırıyorlar.

Sylvia’nın babası beni görmeye geldi. Hastaneden çıktım. Dışarıdayım.

Joe'nun arabasından dışarıdaki dünyayı izliyorum, gör-
düklerim yüz elli kilometre çapındaki alandaki kimse için dik-
kate değer değil.

Yola devam ettikçe yolun diğer tarafında bir park fark edi-
yorum. Gölgelemin beni çekmesine engel olamıyorum. Ağaç, da-
ha fazla pasaklı ağaç, daha fazla ağaç ve mezar taşı mı? Onlar me-
zar taşı mı? Burası Boston'ın kimsesizler mezarlığı olmalı.

Trafik yine yavaşlıyor. Önümüzdeki kamyonun fren lam-
baları neredeyse gözlerimi acıtıyor. Joe, "Bu olanlardan hâlâ
memnun musun?" diye soruyor.

"Olanlardan mı?" kelimeyi tekrar ediyorum çünkü ne sor-
duğundan pek emin değilim. Olanlar; arabada ikimiz. Olanlar;
baş başa olmamız. Olanlar; akşam olması.

"Hastaneden ayrılmaktan" diyor.

"Ah. Tuhaf bir arabayla kaçmamdan."

"Neredeyse hiç tanımadığın tuhaf bir adamla."

Ona bakıyorum, gözlerimin yola bakan yüzünde, omuzla-
rında ve direksiyonu tutan kıvrık kolunda gezmesine izin veri-
yorum. "Ben sormadan, beni izleyen bir kadını takip eden, hır-
sız taklidi yapıp peşimdeki adamın kendini babam sandığını
öğrenen bir adamla."

"Evet, o adam kulağa bayağı tuhaf geliyor."

Bana bakıp gülümsüyor. Ama neredeyse anında yüzü dü-
şüyor.

Geriliyorum. "Ne oldu?"

Tepesinde kırmızı bir tente olan dar bir kapı aralığına doğ-
ru bakıyor, insanların oluşturduğu sıra kıvrılarak kaldırıma ka-
dar taşmış. Tentede HAMBURGERİ BART yazıyor.

"Hiç" diyor. "Su sıraya baksana."

Sokağa park ediyoruz.

Ceketimi alıyorum, arabadan iniyorum ve ayaklarımın öz-
gür toprağa basarken çıkardığı pat sesini duyuyorum... evet,
belki de bu benim Neil Armstrong anım olabilir.

Ama hastaneden ayrılmamın ciddiyetini o kadar düşün-
mek istemiyorum, zaten düşünemiyorum da çünkü bombala-

nıyor gibiyim. Sesler. Sesler. Kornalar. Motorlar. Taksinin birinin camından gelen radyo sesi, bağıra bağıra birilerini kınıyor. Bir yerlerde patlak bir hoparlörden hip hop çalıyor. Bir köpek havlıyor. Boynundaki ipek şalı çıkaran bir kadının tatlı parfümü burnuma geliyor, sonra rastalı bir kız kaykayıyla yanımdan geçerken elindeki patates kızartması kutusunun yağlı kokusunu alıyorum.

Joe yanımda. Koluma dokunuyor. Kapıyı işaret ediyor. “Cüzdanı bırakıp hemen geleceğim. Sen oturacak yer var mı diye bak. Ben sipariş veririm. Hamburger ve patates, değil mi?”

Başımı evet anlamında sallıyorum. “Teşekkürler.”

Şimdi bir görevim var. Odaklanabilirim.

Hamburgerciye giriyorum, birilerine çarpmamak için kapıdan geçerken kendimi çerçevesine bastırıyorum.

Belki de şansım gerçekten değişiyordur, çünkü cam kenarındaki bir masaya ulaşır ulaşmaz orada oturan çift kalkıyor. Adam çok uzun boylu ve sarışın. Kızın saçları kobalt mavisi. Onlara dik dik baktığımın farkındayım. Ama elimde değil. Onlar da bana bakıyor. Onlar gider gitmez cama dönük olan ikili koltuğa oturuyorum. Kızın kalktığı yerdeki sahte deri döşeme hâlâ sıcak.

Burası da gürültülü. Hatta belki daha da gürültülü. Birkaç kız, belki on bir on iki yaşlarında, arkamdaki masada kıkır kıkır gülüyorlar. Müşteriler kasada siparişlerini veriyor. Bardakların içinde takırdayan buzların sesini duyuyorum. Uzun, bordo tırnaklı bir kadının taşıdığı tabaktaki soslisli sandviğin kokusunu alıyorum. O tırnakların ve dudağının kırmızısı, görsel sirenler gibi bağıyor: Hatırla, hatırla! Londra’da yaşıyordum. Buradan çok da farklı değildi. Neredeyse her perşembe akşamı annem, babam ve Elliot’la Brixton Çarşısı’ndaki labirent gibi sıralanmış restoranlara giderdik. Ama çok uzun zamandır hastanede tecritteydim. Burada olmak, saatlerce oturduktan sonra ayağa kalktığınızda uyuşmuş uzuvlarınıza kanın hücum etmesi gibi.

Dışarıdaki hareketlenme gözüme takılıyor. Uzun adımlarla yürüyen bir adam telefonuna bağıyor.

Arkasında, sokağın karşısında ağaçlar neredeyse tamamen

yapraksız. Kırılğan, kahverengi meşe yaprakları hâlâ dallara tutunuyor, son kalan yapraklar ölümü kabul edip de düşmeye niyetli değil gibi.

Doğanın kanununa göre, benim de ölmem gerekirdi. Ama ben Boston'da bir hamburgercideyim. Sylvia Johnson'ın bedeninde. Onun ülkesinde. Onun dünyasında.

Babası benim hastaneden çıktığımı görmüş müdür? Bizi takip etmiş olabilir mi? Otoparka giderken dikkatli davranmıştım. Onu görmedim. Ama belki de beni izlemesi için başkasını bırakmıştı.

Ceketimin fermuarlı cebinden telefonumu çıkarıyorum. Anneme nasıl bir mesaj atmam gerektiğine odaklanmaya çalışıyorum. Kendimi etrafımda olanları, kıkırdayan kızları da duymamaya zorluyorum ve bir şeyler yazıp siliyorum, yazıp siliyorum.

Mesajı nasıl yazarsam yazayım ya çok yavan ya çok bencil ya da tuhaf görünüyor.

Sonra aklıma bir şey geliyor, mesaj atarsam kaçırıldığımı ve mesajı atanın ben olmadığımı sanır mı?

Sonra gerçekten ben olduğumu kanıtlayacak bir cümle yazmayı düşünüyorum.

Sadece benim bilebileceğim bir şey. Hemstırımın ismi gibi; Peynirtopu.

Ama bunu da garip bulabilir. O yüzden saçma sapan mesaj taslağımı silip Elliot'ı arıyorum. O telefona cevap veremeden ben kapatıyorum.

Sylvia'nın babası ne zamandır beni görmeyi bekliyordu? O kadın kimdi? Onu gerçekten Jane'le birlikte gördüm mü?

Anneme başka bir mesaj yazmaya çalışıyorum.

Sonunda şuna razı geliyorum:

Ben çok iyiyim, lütfen endişelenme. Sadece biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Güvendeyim. İlaçlarım yanımda. Gerçekten, korkma. Uzun sürmeyecek. Seni seviyorum.

Ve bir tane daha atıyorum:

Elliot'a karanlık bir eve ihtiyacımız olmadığını söyle.

Ve son bir tane:

Birkaç gün telefonumu kapatacağım. Cevap vermezsem korkma.

Ve gerçekten de kapatacağım çünkü The Wire'ı ve CSI'ı izledim, hatta bir keresinde kanal değiştirmeye halim olmadığında Hawaii Five-O'yu bile. İzimi sürme ihtimaline karşın bilekliğimi odamda bıraktım ama polisin, yerimi telefon sinyallerinden bulabileceğini biliyorum. Ve annem polisi ararsa şaşırmam. Ama telefonumu kapatmadan önce hâlâ kapının dışına kadar uzanan sırada Joe'yu görmek için yerimden hafifçe kalkıyorum. Sanırım kafasını görüyorum. Buraya gelmeden önce, Les Baguettes'teyken bana telefonundan gösterdiği gazete haberini bulmak istiyorum.

Bu sefer ne aradığımı bildiğim için uzun sürmüyor.

Beş paragraf buluyorum. Fotoğrafı da. Fotoğrafın altında da daha fazla detay.

Arkadaşları, kaza gecesini Marrett Yolu'nda bir ev partisine katıldıklarını bildirdi. Gece yarısı sularında, Johnson'ın da dahil olduğu bir grup Old Reservoir'a gitmek için partiden ayrıldı. Ayrılık sebebiyle üzgün olan bir gencin buzda yürüdüğu söyleniyor. Johnson onu teselli etmek için peşinden gitti. Buz çatladığında Johnson içine düştü. Diğer kız kurtulmayı başardı.

Acil servis çağırılrsa da itfaiye görevlileri Johnson'a ulaştıklarında 42 dakikadır suyun altındaydı.

Haberin söylediğine göre soğuk suyla birlikte zihninin işleme biçimi kış uykusu kadar yavaşlamıştı. Beyni ölüyordu. Ama bedeni, hâlâ canlıydı.

Bir arkadaşına yardım etmeye çalışmak için buza çıkmıştı...

"Siparişiniz hanımefendi." Joe, sesiyle beni hayalimden uyandırıyor.

Çabucak telefonu ceketimin cebine atıyorum.

Joe önüme bir tabak ve bir şişe diyet kola koyuyor. Açık renk peynir, eriyerek hamburgerin dışına sızıyor. Patates kızartmalarının üstündeki tuzlar parlıyor. Joe ceketini çıkarıp bir kola, hamburger ve patates kızartmasıyla karşıma, sırtını pencereye vererek oturuyor.

Tek gözünün üzerine düşen siyah saçlarını ilk defa görü-

yormuş gibi inceliyorum. Boynundaki kasların gerilimini. Göğsünün kıvrımından beline kadar.

Tıbbi açıdan düşünüldüğünde, evet, belki, muhtemelen, burada olmamalıyım. Ama şu an içime akan bütün bu doğal ilaçlar, ameliyattan beri hâlâ anestezi etkisinde olan yerlerimi uyandırıyor. Belki de daha önce hiç uyanmamış yerleri.

Sylvia'nın başına gelenlere dair düşüncelerimin kafamda sakinleşmesine izin veriyorum. Dışarıdayım ve onu bulacağım, o ve Joe – ihtiyacım olan bu işte.

“Brioche ekmek” diyor. “Seksene yirmi, dana ve domuz. İki kere kızartılmış patates. Bostonstream'in bu akşam yemeğine notu on üzerinden ön.”

Gözlerim onunkilere dönüyor. “Teşekkür ederim.”

Başını sallıyor. Metal peçetelikten birkaç tane peçete alıyor.

Derin bir nefes. “Yani kapüşonlu eşofman üstün için. Ve Daniel Johnson'ın ehliyeti için. Ve beni hastaneden kurtardığın için... bir de hamburger için.”

Şimdi onun gözleri de benimkilere ulaşıyor. Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle, “Bir şey değil” diyor.

Beni son endişelerime kadar aklımdaki bütün düşüncelerden koparıp alıyor.

Bambaşka bir yere çakılıyorum.

Başka bir kız olsaydım, Sylvia Johnson olsaydım, buz gibi suda ölmenden önce yani... Belki masanın üstünden uzanıp onu öperdim.

Sylvia bunu yapmamı ister miydi? Peki Joe?

Hamburgerimi elime alıp ısıriyorum.

Arada sırada aşırılmış ikramlarla desteklense de uzun zamandır tek yediğim şey, hastane yemeği. O yüzden hamburgerin tadının inanılmaz olması çok şaşırtıcı değil. Sonra bir patates kızartması alıyorum. Dışı çıtır çıtır ve altın rengi, içi de pofuduk ve yumuşacık. İnternette okuduğum, Fransa'nın Irak Savası'na girmeyi reddetmesinden sonra Amerika'nın Fransız patateslerinin adını “özgürlük patatesi” olarak değiştirmesine dair tarih makalesini hatırlıyorum.

“Benim özgürlük patateslerim” diyorum.

Joe diyet kola şişesini benimkine vuruyor. “Özgürlüğüne.”
“İlk yemeğime.”

Bir peçete alıp dudaklarımdaki ketçabı siliyorum. “İdam cezasından kurtulup hapisten çıkmış ve istediğin her şeyi yapabilecek olsan, ne yapardın?”

Bir süre düşündükten sonra, “Küçükken annem bana kreplerden güneş sistemi yapardı. Akçaağaç şurubundan güneş. Çilek reçelinden Merkür. Baldan Venüs. Frambuaz reçelinden Mars. Yabanmersini reçeli ile elma dilimlerinden de Dünya” diyor.

“Epey özel bir şeymiş” diyorum. “Ne kadar uğraşıyormuş.”

“Uzayla ilgili şeylere bayılırdı” diyor sonunda.

Dövmesine bakıyorum. Kelimelere, *ad astra* – yıldızlara.
“Burada, Boston’da değil mi? Annen?”

Başını iki yana sallıyor.

Dövmesiyle ilgili bir şeyler daha sormak istiyorum ama sormuyorum. “San Francisco’yu özlüyor musun?”

“...Bazı şeyleri.”

Daha üstü kapalı konuşabilir miydi?

O şehirle ilgili okuduğum ya da duyduğum bir şey bulmak için hafızamı tarıyorum. “İnsanların çok rahat olması, şaman havuz partileri ve ayahuska içmek gibi mi?”

Şüpheyle bana bakıyor. “Ayahuska mı?”

“Halüsinojen bir madde.”

“Ne olduğunu biliyorum. Bunu nereden duydun?”

“Bilmiyorum.” Ama biliyordum. “Muhtemelen New Yorker’dan.”

“Gerçekten mi?” Başını sallıyor, sanırım onaylayarak sallıyor.

Hamburgerini bırakıp parmaklarını peçeteye siliyor.

“Benim yaşadığım yerde herkes Google, Facebook ya da benzer girişim sermayeli gruplarda çalışır ya da oralarda çalışmak ister ya da büyük ilaç şirketlerinden birinde” diyor. “İnsanlar kahvaltıda çalışır, yolda çalışır, akşam yemeği masasında çalışır ve çocuklarının da aynısını yapmasını ister. Dışarı çıkıp işe

yarar bir şey yaptıkları zamanlar dışında. Mesela Çince öğrenmek için özel öğretmene gitmek gibi.”

“Senin ailen de öyle insanlar mı?”

Tereddüt ediyor. Nedenini düşünmeden edemiyorum. “Biraz. Ee, Sylvia Johnson. Onunla ilgili tam olarak ne öğrenmek istiyorsun?”

Bunu düşünüyorum.

“Nerede yaşadığını görmek istiyorum. Gölü görmek istiyorum. Onu gerçekten tanımış bir arkadaşını bulmak istiyorum. İçinden geçen gerçekleri öğrenmek istiyorum. Sevdiği şeyleri. Nefret ettiği şeyleri. Hayallerini.”

“Nedenini söylersen belki sana daha çok yardımım dokunurdu” diyor.

Karşıma oturduğundan beri içime yayılan hafiflik biraz soluyor.

“Rosa, söyleyeceğin hiçbir şeyle beni şaşırtamazsın.”

Gözlerine bakıyorum, sonra gözlerimi kaçırıp sıra bekleyen kilolu bir kadına bakıyorum; kıvrılmış Boston Globe gazetesıyla yüzünü yelpazeliyor. Al yanaklı kasiyere para sayıyor. Onları tanımıyorum. Onlar da beni tanımıyor. Belirsizlik beni sarsmaya başlıyor.

“Herkesin birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardır” diyor Joe.

Konuşma yetimi geri kazanıyorum. “Bunu söyleyen bir gazeteci.”

“Muhabir olarak konuşmuyorum. Ben zaten gerçek bir muhabir bile değilim. Vasat –hatta bayağı boktan– bir internet sitesinde stajyerim o kadar, ayrıca...” Duraksıyor. “O kız senin neyin? Sen kimsin?”

Yarısı yenmiş hamburgerime bakıyorum. Erimiş peynirin üzerinde kabuk oluşmuş. Tabaktaki yağlar damlacık şeklinde donmuş.

“Sana söylersem” diyorum sessizce, “arabana binip gidebileğin kadar uzağa gidersin.”

Masanın üzerinden bana doğru eğiliyor. “Sanmıyorum.”

“Gördüğün en korkunç şey olduğumu anlarsın.”

Etrafımdaki her şeyin hareketi duruyor.

“Birini mi öldürdün?” diye soruyor.

Sylvia’nın canını aldım, nefes alan bedenini. Hâlâ nefes alıyordu. Gözlerim, kucağımda kenetlenmiş duran ellerimde, başımı iki yana sallıyorum.

“Birinin hayatını mı mahvettin?”

“...Sanmıyorum.”

“Suç mu işledin?”

“Amerika Birleşik Devletleri kanunlarına göre hayır.”

“O zaman nasıl korkunç olabilirsin?”

Cevap vermem imkânsız. Öylesine kaskatı kesiliyorum ki bir şey yapmazsam, yemin ederim çatlayacağım.

Ceketimi alıp masadan kalkıyorum. İnsanları iterek kapıya ilerliyorum, Boston Globe’lu kadını “Pardon!” diye bağırıp dışarı çıkıyorum, nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yok. Sadece hareket etmem gerekiyor.

Şimdi yabancılarla dolu bir kalabalığın içindeyim. Yüzleri parçalara ayrılıyor, birbirlerine uymuyor. Hızla yürürken yanımdan geçen suratlar bütün değil, parçalar halinde; altın halka küpeler, yanakta bir piercing, hafif bir koku, bir çift parlak siyah ayakkabı.

“Rosa! Rosa!”

Duruyorum.

Kaskatı kesildiğim için tuhaf görünen bir hareketle arkama dönüyorum.

Sokakta epey uzaklaştığımı fark ediyorum. Joe bana yetişmek için koşuyor. Yakınlaşıyor. Ne kadar yakınımda olduğunun son derece farkındayım ve onu ne kadar uzağımda tutmam gerektiğinin de.

“Sana söyleyemem” diyorum. “Yasal olarak bağlayıcı bir şey imzaladım. Yapamam...”

Yavaşça, “Tamam” diyor.

Sanırım dünya dönmeye devam ediyor ama ben farkında değilim.

Sonra bir siren çığlığıyla bir tütün dükkânının önünde olduğumuzu fark ediyorum. Vitrindeki süslü ilanda Şükran Günü harmanının reklamı var. Arkamı dönerken bambaşka bir şey

fark ediyorum: Arkamdaki kaldırımda duran heykeli.

Bronz, bir adam, benden kısa, eski moda ceketinin etekleri uçuşarak uzun bir adım atmış. Elindeki çantadan devasa bir kuş çıkıyor. Paltosunun hareketini ve kuzgunun açık gagasını içime çekiyorum.

Sıcıyorum. Sağ kolumun üst kısmında birinin eli var. Joe'nun. Dokunduğu yerler yanıyor. Hayat gibi – ya da tam tersi.

Belki de şimdi, hastaneden ayrıldığım için bu hipnotik büyü bozulmuştur ve çürümeye başlamışımıdır. Dokunuşuyla çürüyordumdur, dışarıdan içeriye doğru. Ben de burada, sokağın ortasında, Edgar Allan Poe'nun önünde iğrenç, çürük, sıvı bir kütleye dönüşürüm. Boston mezarlığının yakınlarında bir heykeli olduğunu biliyordum. İşte karşımda.

“Rosa?” diyor Joe. “O kızı tanıyan insanları bulmana yardım edeceğim. Öğrenebileceğimiz her şeyi öğreneceğiz.”

Ona bakıyorum.

Çürümüyorum.

“Bunları neden yapıyorsun?” diye soruyorum.

“Söyledim ya... yardım etmek için.”

“Ama neden...”

Bir adım daha yaklaşıyor. “Çünkü sana yardım etmek istiyorum. Çünkü sürekli insanların hikâyelerini dinliyorum ve hiçbir zaman elimden bir şey gelmiyor. Belki bu sefer bir şeyler yapabilirim.”

Sanırım duygularım nükleer sıcaklığa ulaşıyor. Göğsüm sıkışıyor. Ağlamak üzereyim ama istemiyorum. Bana yardım etse bile sonunda, yakında, gerçeği öğrenecek. Ben bu güzel kız değilim. Sylvia Johnson değilim. Benim vücudum bir harabeydi. Gördüğü her şey yalan. Kurtuluş yolu mu? Kimi kandırıyorum ki?

“Benim hikâyeme mutlu bir son yazabileceğini sanmıyorum” diyorum.

Gerçek olamayacak kadar kararlı gözleriyle benimkilere bakıyor. “Deneyebilirim.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

I -95 otoyolunun karanlığında arabayla gidiyoruz, yol iki yöne de dört şeritli ve iki tarafında da ağaçlar var. Radyo açık. Country çalıyor. Camdan dışarı bakıp yansımamdan ötesini görmeye çalışıyorum. Tek görebildiğim pürüzlü gölgeler ve kamyonların yanındaki reklamlar. Bir tanesi 1-800-KÖTÜ-İLAÇ'ı diğeri, 888-ACI'yı aramamı söylüyor. Acı ve ölüm tehlikesi. Nereye gitsem peşimden geliyorlar sanki.

Sadece acı ve ölüm tehlikesi de değil...

Joe'nun dirseği camın kenarında. Direksiyonu tek eliyle tutuyor. Benim için bu kadar yüklü olan bu yolculuğa çok sıradan yaklaşıyor.

Sylvia'nın ambulansı da bu yolu gitmiş olmalı ama ters yöne. Ailesi yanındaydı. O fotoğrafta gülümsüyordu.

"Ve şimdi, sevgili dinleyiciler, telefonlarımız açık. Stüdyoda yanımda Bayan Connie Britton var, henüz haberi almamış nadir insanlardan-sanız. Bayan Britton country müziği kraliçesi Rayna Jaymes'i canlandıracak."

Radyoyu kapatıyorum. Müziği şu an kaldırabilirim. Ama sohbeti değil.

Siyah ağaçlar yanımızdan geçtikçe geçiyor.

Bu karanlığa minnettarım. Etrafımdaki çürümeyi hissetsem de en azından göremiyorum. Ve her saniye Sylvia'ya daha da yaklaştığımı hissediyorum.

Mutlu Liman Moteli, Lexington'ın dışında.

Şehre yaklaşmadan önce Joe bana telefonunu verdi, ben de seçeneklerimize baktım. Beş üzerinden ortalama üç yıldız alan

bu otel son sıralardaydı. Ama zaten sadece beş tane motel vardı. Ve diğerleri saçmalık derecesinde pahalıydı.

“287 yorum var. İki yıldız: ‘İğrenç. Yorganımızda sigara yanığı vardı.’ Beş yıldız: ‘Oda yenilenmişti; yatak battal boydu.’ ‘Kahvaltı güzeldi. Özellikle iki çeşit patates kızartması olması...”

“Anlatılmaya değer patates kızartmaları mı?” dedi Joe. “Aradığımız yeri bulduk.”

Şimdi resepsiyondaki masanın arkasında asılı, çerçevesizmiş dergi sayfasını okuyorum. İkinci sütunun ortasında Mutlu Liman Moteli pembeyle işaretlenmiş. Joe oda soruyor. Arkamızdaki tuğlalı duvarda, heybetli ve belli ki sahte, koyu renkli, ahşap bir şömine var. Sanırım burada olmadığı bir şey gibi davranan tek kişi ben değilim.

Dergi sayfasını okumaya devam ediyorum:

Büyük Boston bölgesindeki Lexington, 1642’de kurulmuştur, Birleşmiş Devletler’deki en zengin altıncı küçük şehirdir. Amerikan Bağımsızlık Savaşı’nın ilk kurşununun burada atılmasıyla ünlüdür.

Lexington’ın adını daha önce hayal meyal duyduğumu hatırlıyorum. Sanırım sebebi bu olmalı. Okumaya ya da en azından metne göz gezdirmeye devam ediyorum. Çünkü Joe resepsiyondaki siyah dar bluzlu, kızıl, dalgalı saçları omuzlarına dökülen kadınla konuşurken ilgimi çekmiş gibi yapabileceğim bir şey.

“Tek kişilik yataklı oda mı?” diyor. “Evet... kaç gecelik?”

Joe’nun gözlerini üzerimde hissediyorum.

“İki?” diyorum.

“Gece başına yetmiş dolar artı vergiler. Lütfen bu formu doldurun.” Ona form ile Mutlu Liman kalemi veriyor. “Dosya koymak için bir kart gerekiyor.”

Göz ucuyla cüzdanını cebinden çıkarıp içinden bir kredi kartı çektiğini görüyorum. Masanın arkasındaki kadın kartla bir şey yapıyor, sonra iki anahtarla birlikte geri veriyor.

“Oda numaranız on bir. Arabanızı öne park ettiyseniz oradan devam edin, sağınızda göreceksiniz. Kahvaltı sabah altı buçuktan dokuz buçuğa kadar. Gece yarısından sonra ana girişi kullanmak için bir karta ihtiyacınız olacak. Gece boyunca şuradan içecek ve buz alabilirsiniz.” Koridorun ilerisini işaret edi-

yor. “İyi tatiller.”

“Teşekkürler” diyor Joe. “Diş fırçası satıyor musunuz?”

“Makinemiz var.” Şöminenin arkasını işaret ediyor. Bir dakika sonra Joe diş fırçası ve diş macunuyla geri dönüyor.

Ne hissettiğini bilmiyorum ama dışarı çıkarken karnımdaki titreme tenime yayılıyor.

Arabayı dışarıda bırakmıştı. Arkasında parlak spot ışıkları, odaların olduğu tarafa giden yolu aydınlatıyor. Yol boyunca devam eden beton bir kaldırım da var.

“Ben yürüyeceğim” diyorum.

Başını sallıyor. Bunu istememin tuhaf olduğunu düşünüyorsa da belli etmiyor. Arabanın kilidi tıkırdayarak açılıyor. “Tamam.”

Joe hiç endişeli görünmüyordu ama serin karanlığın içinde odamıza doğru yürürken vücudumdaki sinir ağs yay gibi geriliyor. Hissedebiliyorum; yumak halindeki biyoelektrik telleri her adımda sıkışıyor, sonunda akciğerlerimi ya da kalbimi patlatacak gibi.

Kimseye söylemeden hastaneden çıktım, resmen taburcu olmadan. Şimdi bir moteldeyim. Tanımadığım bir şehirde.

Başımı kaldırıp alev gibi yanan ışıklardan birinin etrafında cinnnet halinde umutsuzca uçuşan pervanelere bakıyorum ve “Ne yaptım ben?” diye düşünüyorum.

Ama Dr. Bailey’le terapilerimizden birini hatırlayıp kendime, sorun yok diyorum. Kendini rahatlık alanının dışına çıkar-dın, böyle hissetmen normal. Korku her zaman geri çekilmene sebep olmamalı.

Gri betondan odaların kapıları beyaza boyanmış, üstlerinde çelik numaralar var. Bazı pencerelerden televizyonların ışıkları görünüyor. Beş numarada bir adam dans ediyor. Altı karanlık. Yedi de öyle. Sekizde ışıklar loş. Sadece başucu lambası açık olmalı. Orada kim olabilir diye düşünüyorum. Ne yapıyorlar?

Kapı numaraları arttıkça nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Dokuz.

On.

On bir.

Joe arabayı yamuk park yerine döndürmüş bile. Birden yanımdaya bitiyor; diş fırçası, benim çantam, benim ceketim ve odanın anahtarıyla. Odanın anahtarını metal yarığa sokarken hiç tereddüt etmiyor.

Ben tekrar titriyorum. Ve bu titremenin tamamen endişeden kaynaklanmadığını anlıyorum. Hissettiğim şey, sanırım her şeyden çok heyecan.

Hastalık, felç, daha fazla felç sonra yavaş yavaş bugüne gelmek için harcadığım onca çaba. Hastaneden ayrılmak. Yürümek, konuşmak, herkes gibi hamburger yemek. Çok hoşlandığım bir çocukla bir motel odasının önünde durmak. Belki sadece bu an için bile olsa, hepsine değmiştir.

Kapı içeri doğru açılıyor.

Joe bir düğmeye basıyor ve yatağın yanındaki lamba yanıyor. Vücudumun içindeki aşırılıklara değil de gördüklerime odaklanmaya çalışıyorum.

Oda, internetteki fotoğraflardan sonra, beklediğimden daha iyi. Koyu renk ahşap bir televizyon ünitesi, televizyon, çekmeceler, mini bar ve bir de masa var. Yatakların üstüne yaprak döşeli, parlak ekru yorganlar serilmiş. İçerisi gül kokuyor, oda kokusu.

Joe çantamı pencereden uzaktaki yatağa koyuyor, muhtemelen banyoya açılan kapıya yakın olana.

Duvarda asılı resmi inceliyor: Sonbaharda dökülmüş bir yığın yaprağın çerçevelenmiş fotoğrafı. "Massachusetts: Ülkenin Ruhu" diye okuyor plastik çerçevede yazanı. "Plakalarda yazan slogan bu. Kaldığım son motelin sahibi Bob Marley'i acayip seviyordu. Odada Bob Marley'in, omuzlarından aslanlar atlayan, kulaklarından da kenevir yaprakları çıkan bir posteriydi."

Oraya kiminle gittiğini sormak istemiyordum ama aklımdaki tek şey bu. Böyle boş konuşmasından memnun olmam dışında. Çünkü sessizliğe dayanamıyorum. Ama cevap olarak söyleyecek hiçbir şey de düşünemiyordum.

Sanırım buradayken biraz daha iyi hissetmem gerek. Sessiz odalar en alışık olduğum şey. Ama Boston'a çıktıktan, yolda

özgürce geçirdiğimiz saatlerden sonra biraz klostrofobik geliyor. Dünyadayım. Ve Joe'yla beraber olmak istiyorum. Ama bu çok fazla.

Sağ bacağım normalden de yavaş ve kaskatı, etrafından dolanıp dışarı çıkıyorum.

Sırtımı duvara yaslayarak duruyorum, kalbim küt küt atıyor.

Yolun ve otoparkın arkasında ağaçlardan başka hiçbir şey yok. Sanırım şehrin ışıkları yüzünden bulutların ve gökyüzünün rengi, gecedен çok yaklaşan bir fırtınayı andırıyor. Çoğunlukla çıplak dallar, ölmüş yıldırımlara benziyor.

Kesik bir nefes alıyorum.

Odadan bir anda çıkmam garip miydi?

“Rosa? İyi misin?”

Başım yana çevriliyor. Joe da kapıya çıkmış. Başımı sallıyorum.

Gelip yanımda duruyor. Yıkık dökük bir tuğlanın birkaç santimi aramızdaki tek şey. Keşke kendimi bu kadar gergin hissetmesem.

“Kızın nerede yaşadığını öğrenmek için bugün turlamamızı ister misin yoksa sabaha kadar bekleyelim mi?” diye soruyor.

“Belki sabah daha iyi olur” diyorum. “Sanırım gece pek bir şey göremem zaten.”

Gözlerim hâlâ gökyüzünde; kasvetli, karanlık ağaçlarda.

“Pek bir manzara yok” diyor.

“Sorun değil.” Sesim o kadar gergin değil.

“Bu kadar bulutlu olmasa şurada Büyükayı’yı görürdün.” Uzun ağaçlardan birinin üstünü işaret ediyor. “Ve sağdaki iki yıldızı takip edince Kuzey Yıldızı’na ulaşırdın.”

Ona, bunları annesinin mi öğrettiğini soracakken devam ediyor:

“Batı yakasında bu isimde bir de bar var, Bostonstream’e göre üniversitelerin futbol maçlarını izleyebileceğin en iyi yer. Üniversite futbol ligini seviyorsan nerede izlesem diye düşünüyorsundur belki...”

Bostonstream'in oyladığı yerlerden bahsedince aklıma hamburgerci geliyor, arkamızdaki odayı hatırlatması içinse hiçbir şeye ihtiyacım yok. "Odanın da parasını ödettiğim için özür dilerim" diyorum. "Aklıma yazdım..."

"Öyle mi?"

Bunu hiç umursamıyormuş gibi söylüyor. Bu yüzden konuşurken sesimde bir sertlik oluyor: "Ne yani, para umurunda değil mi?"

Omuz silkiyor, gözleri hâlâ gökyüzünde. "Umurumda tabii. Sadece diğer şeyler kadar değil."

"...Mesela?"

"Muhtemelen tahmin edebilirsin. O kadar orijinal değilim."

Biraz gülümsüyor. Onu hayal kırıklığına uğratmamışım.

Duvara yaslı omurgamın biraz olsun rahatlamasına izin veriyorum. Sesimdeki sertlikten zorla kurtuluyorum çünkü gergin olmam kesinlikle onun suçu değil, "Ünlü bir muhabir olmak mı?" diyorum.

"Ünlü mü? Televizyonda falan mı? Hayır."

"Dünyanın seni sevmesi mi?"

"Dünyadan biraz fazla şey beklemek olabilir bu."

"O zaman kız arkadaşının seni sevmesi mi?" diyorum, bu kelimelerin ağzımdan çıktığına zar zor inanarak.

"Kız arkadaşım olsaydı belki" diyor, gözleri benimkilere dikili.

Nefes almayı neredeyse unutuyorum. Ama vücudum izin vermiyor, başına gelen onca şeyden sonra ben de onu suçlamıyorum.

Sanırım teorik olarak neden bir kız arkadaşın onu sevmesini istemeyeceğini sorabilirim. Ama sorsam bile bana söylemeyeceğini hissediyorum. Konuyu değiştir, diye düşünüyorum.

"Haftada üç gün sadece sabahları çalışıyorsan nasıl geçiniyorsun?"

Derin bir nefes alıyor. Yine gökyüzüne dönüyor. "Babam bu sene bana destek olmayı kabul etti. Önümüzdeki yıl iyi bir üniversiteye girebilmek için deneyimimi artırmam lazım." Bu-

nu bir öğretmenin ya da kariyer danışmanının tonlamasıyla söylüyor.

“San Francisco’da mı üniversiteye gideceksin?”

“Muhtemelen Boston’da.”

“Boston’u sevdiğin için mi?” diyorum ağzından laf almaya çalışır gibi.

Kaşlarını çatıyor. “Bir şehri sevemezsin, değil mi? Bir şehre ya âşık olursun ya da oradan kurtulmak için kendi elini bile kesip atmaya razı olursun – kaçsan bile aynı yere geri çekileceğini bilsen de.”

“...Diğer elini kesip atmak için mi?”

Hafifçe gülümsüyor. “Kesinlikle. Boston’un güzel yanlarından biri, buradan çabucak kaçabiliyor olman. O yüzden burada keyfim yerinde.” Gökyüzünü işaret ediyor.

“Doğanın içinde” diyorum.

Ses tonum yüzünden, “Ne, sen doğayı sevmez misin?” diye soruyor.

“Pek değil.”

“Herkesin doğadan en azından hoşlandığını sanırdım” diyor. “Beynimizin doğduğu yer orası. Evrimimizin başladığı yer.”

Ama ben doğal değilim. Ve doğa benim için ne yaptı ki ya da Sylvia için? Bu melezin var olabilmesi için gereken süreyi bize insan ustalığı kazandırdı, bizi insan hayatta tuttu. Bununla ilgili hiçbir şey doğal değil. En azından iyi kısımları.

“Ormanlarda evrimleştiğimizi sanmıyorum” diyorum.

“Şehirlerde evrimleşmediğimize eminim.”

Yine gülümsüyor. Belli belirsiz de olsa, epey bulaşıcı. Ya da ben oldukça duyarlıyım.

“Ben dünyanın en sıkkın mağara kızı olurdum herhalde” diyorum.

Gülümsemesi biraz değişiyor, önce anlayamıyorum sonra, “Ben yan mağarada kalan oğlan olsam belki seni eğlendirdim” diyor.

Bunu gerçekten söyledi mi? Kalbim hızlanıyor. Ama bu sefer geri çekilmeyeceğim. “Bunu nasıl yapardın acaba?”

“...Sanırım kütükten bir bank yapıp köydeki herkesin hikâ-

yelerini toplardım. Sonra da ilk sana söyledim, başkasının yeni kürk kıyafetiyle ilgili kimin dedikodu yaptığını ilk duyan sen olurdun.”

Başımı sallıyorum. “Böyle eğlenebileceğimi sanmıyorum.”

Gülümsemesi büyüyor. Biraz bana doğru dönüyor. “Tamam... belki de kılıç dişli kaplanlarla kavgalarım ve mamutları dize getirdiğim kahramanlıklarımınla keyfini yerine getirirdim.”

Suratımı buruşturuyorum. “Yetmez.”

“Bir mağara kızına göre seni memnun etmek inanılmaz zor.”

“Belki de sadece hikâyelerle yetinmeyen biriyimdir.”

“Verebileceğim tek şey bu.”

“Öyle mi?”

Gülümsemesi yine değişiyor. “Tahmin edilmesi zor bir kızsın.”

“Ben mi?”

Dönüyor; sol omzu duvara yaslı, benimle tamamen yüz yüze geliyor.

“Senin hikâyeni anlatmaya kalksam” diyor, “nereden başlayacağımı bilemem. Ya da ortasına ne koyacağıma. Aslında herhangi bir yerine.”

“Ben de senin için aynısını söyleyebilirim.”

Bunu düşünüyor muş gibi görünüyor. Sonra, “Sen en azından nereden başlayacağını biliyorsun” diyor.

“Yıldızlardan mı?” diye soruyorum, kolundaki ad astra kelimelerine bakarken. “Anlamı ne? Ne yapmak istiyorsun, yıldızlara ulaşmak mı?”

Çok alçak bir sesle, “Benim için anlamı o değil.”

Gözlerini kaçırıyor. Bulutlar biraz aralanıyor. Çatlaklarından gökyüzünün karanlığı görülüyor. Yıldızlar da.

İsimlerini biliyorsa bile söylemiyor.

Burada, Joe’yla kalmak istiyorum. Yine mağaralardan konuşmak istiyorum. Ayrıca Sylvia ve gazetedeki haber de aklımda. Lexington’ı görmek için sabaha kadar beklemenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Ama her halükârda, gerçekten yapmam gereken bir şey var.

“İçeri giriyorum” diyorum. “Telefonunu ödünç alabilir miyim?”

“iPhone şarj aletim var...”

“Ondan değil... telefonumu kullanmak istemiyorum çünkü kimsenin beni bulmasını istemiyorum. Annem ile babamın peşime düşmesini istemiyorum.”

Kaşlarını çatıyor. “Onlara kendi isteğiyle hastaneden ayrıldığı ve iyi olduğunu söyledin değil mi?”

Başımı sallıyorum.

Birden, aklından ne geçtiğini hiç bilmiyorum ya da normalden de daha az fikrim var. Aramızdaki enerji kaybolmuyor ama kesinlikle sönüyor.

Ona bir şey vermek istiyorum. Ama ne verebileceğimi bilmiyorum. Şimdi arkasını dönüyor, kot pantolonundan telefonunu çıkarıyor ve odamıza bir adım atıyor.

Joe’nun telefonunu yatağıma koyduktan sonra bir şişe su alıp çantamdaki metal ilaç kutularımı çıkarıyorum. Hızlıca bir antiepileptik ve bir tane de immunsupresif alıyorum.

Joe mini barın orada. Kapağını açıyor. “Boş.”

İlaç kutularını çantama geri tıkıyorum. Yatağa oturduğumda sıkışan yaylar hafifçe iniyor. Bu yatak, hastanede alışık olduğumdan daha yumuşak, daha gevşek. Sıkıca sokuşturulmuş çarşafın altındaki iki sert yastığı alıp duvara dayıyorum. Sırtımı yaslamak için rahat bir destek. “Lobide bütün gece içecek varmış” diyorum.

“Kahve ve çay vardır, muhtemelen. İkisinden birini ister misin?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Şimdi kahve içersen uyuyamam.”

“Uyumayı mı düşünüyorsun?”

Kalbim duruyor.

“Buradasın ya” diyor, belli ki zihnimi okuyor. “Sylvia Johnson’a bu kadar yakınsın. Ya da onu tanıyan insanlara. Nasıl başlamak istediğini biliyor musun?”

Boston’dan ayrılmadan önce TripAdvisor’a girdim, sosyal

medya sitelerinde onun adını aradım ama hiçbir şey bulamadım. Sanırım hesapları silinmiş. Ama arkadaşlarının hesaplarında ondan bahsedilmemesinin nedenini anlayamadım.

“Bilmem. Facebook’tan başlarım. Onunla aynı sınıfta olan kızları bulabilir miyim diye bakarım. Belki de onunla birlikte o partiye giden birilerini bulurum. Ya da gölde yanında olan birilerini. Oradan devam ederim.”

Başını sallıyor. “Sen çalışırken uzanıp televizyon seyrederek manevi destek olabilir miyim?”

Hafifçe gülümsüyorum. “Manevi destek süper olur.”

“Tamam.”

Ayakkabılarını çıkarıyor, uzaktan kumandayı buluyor. Ya tağa yerleşirken ona bakmamaya çalışıyorum ve telefonunda bir arama sayfası açıyorum.

Boston’un, hamburgercinin ve sokakların duyularına saldırisından, buraya, bu odaya gelmenin stresinden ve dışarıdaki konuşmamızın bile gerginliğinden sonra, şimdi, sonunda rahatlamaya başladığımı hissediyorum.

Joe birkaç kanal değiştiriyor. Duruyor.

Köşede Arapça bir logo var. Al Jazeera.

Kız arkadaşı var mı diye sordum.

Odaklan.

Rosa.

Odaklan.

Joe, sözde İslam Devleti’nden kadın köleleri geri satın alan Iraklı bir işadamlıyla ilgili bir habere odaklanırken, arkadan gelen çığlık ve kurşun sesleri içinde onun telefonunda Lexington Lisesi’ni arıyorum.

Okulun internet sitesinde öğrenci meclisinden birkaç kişinin ismini buluyorum. Sonra Facebook’a girip “Dinah Kennedy”yi arıyorum, Sylvia’nın sınıfından biri.

Sayfasını buluyorum. Herkese açık olan tek şey üç tane fotoğraf, hepsinde üzerinde uzun gece mavisini bir elbise var ve saçları özenle yapılmış. Fotoğrafların altına arkadaşları birkaç yorum bırakmış:

ÇOK GÜZELSİN! SENİ SEVİYORUM!

Her zamanki gibi göz kamaştırıyorsun!!!

Komodininin üstündeki küçük Mutlu Liman not defterini ve kalemını alıyorum. Dinah Kennedy'nin sayfasına yorum bırakan dokuz arkadaşının isimlerini not alıyorum. Sonra o isimleri aramaya başlıyorum.

Çok hızlı olduğum söylenemez. Dinah gibi onlar da sayfalarının içeriğinin çoğunu, sadece arkadaşlarının görmesine izin vermişler. Ama çoğu, birkaç fotoğrafı açık bırakmış; yine o fotoğraflara yorum yapanların da isimlerini not alıp onları araştırıyorum. Ve sonunda Althea Fernando diye bir kız buluyorum.

895 tane fotoğrafı var ve gizlilik ayarları tamamen açık.

En son fotoğraflarda kız mutfakta. Fotoğraflar profesyonel görünüyor. Althea olduğunu düşündüğüm kız, simsiyah saçları, bronz teni, kocaman gözleri ve üstündeki tulumla biraz yorgun görünüyor. **KIZ İZCİ ELÇİLERİNİN MEZUNİYETİ** diye isimlendirilmiş başka bir grup fotoğraf var. Yine Althea, omzunda rozetlerle süslenmiş parlak bir kuşakla, manikürlü elinde mavi ve altın rengi bir flama tutuyor.

Zamanda geri gittikçe elmas işlemeli tasması olan, beyaz, pufidik bir köpeğin fotoğraflarını buluyorum.

Althea, gümüşrengi spor mayosuyla; boynunda kırmızı, beyaz ve mavi kurdeleye asılmış bir altın madalya var.

Pembe kremalı, peri masalı şatolu bir doğum günü pastası ve yüzlerinin benzerliğinden anladığım kadarıyla Althea'nın kardeşi.

Ev partisine benzeyen bir yerde çekilmiş, bulanık fotoğraflar.

Sonra kalbim duruyor.

Bu o.

Althea ve Sylvia.

Althea'nın kolu Sylvia'nın omzunda.

Ormanda bir yerlerde, ikisi de kot şort giymiş, güneş gözlüğü takmış, ellerinde su şişeleri var. Fotoğrafın tarihi on üç ay önce.

Göğsüm sıkışıyor, bütün fotoğrafları inceliyorum ve bir tane daha buluyorum; Sylvia, bu sefer tek başına, koyu gri, yünlü bir elbise ve yüzünde bir sürü makyajla, bu sefer küçük beyaz köpek kucağında. Sonra bir tane de arkadan fotoğrafı var, aynadan yansıması görünüyor. Mutlu, komik bir surat ifadesi yapmış. Fotoğrafın altında bir yorum var: Teşekkürler!! Ve yorumu yapan kişinin adı:

Sylvia Johnson.

Aralarda alakasız fotoğraflar olsa da daha fazla fotoğraf buluyorum: Sylvia ve Althea mavi bir kanoda, Sylvia ile Althea ve başka bir kız, sokakta, altın renkli bir dondurmayı dudaklarına götürmüş, dillerini çıkarmış. Sylvia ile Althea mutfakta, önlüklerini giymiş, bir tabak profiterolün arkasında duruyorlar. Yeşil Starbucks önlüklü uzun saçlı, sarışın bir çocuk Sylvia'yı öpüyor. Çocuk, Adam Sagan olarak etiketlenmiş. Sylvia bir partide, teni bronz, siyah pantolon ile yeşil batık bir yelek giymiş, elinde parlak kırmızı bir içecek surata asıyor, aynı çocuk beline sarılmış. O'Neill's Restoran & Bar diye etiketlenen bir yerde, o koyu gri yünlü elbiseyle elinde bir mikrofon tutuyor. Harika konserdi Sylvia! Seninle gurur duyuyorum xxx, yorumların ilk başında Adam Sagan böyle yazmış.

Sonra da bunu görüyorum:

Bir kitabın sayfasının fotoğrafı. El yazısıyla bir şeyler yazılmış. Belli ki farklı insanlar tarafından. Başta ne olduğunu anlamıyorum sonra yazılanlara hızlıca göz gezdirince rastgele birkaç kelimeyi yakalıyorum; trajik, sevgi, sonsuza kadar, kalp, Sylvia, hatırla – bunun bir hatıra defteri olduğunu fark ediyorum. Yer etiketlenmiş: Cary Anıt Kütüphanesi. Şunu okuyorum: Yıkıldım, Sylvia – ama seni tanıdığıma şükrediyorum. Seni tüm kalbimle seviyorum. Adam.

Ve birkaç şiirin arasından şu satırlar gözümü çarpıyor:

Yumuşak sesler kesildiğinde, müzik

Hatıralarda titrer...

Tatlı menekşeler hastalandığında, koku,

Hızlanan duyuyla devam eder hayatına.

Gül yaprakları, gül öldüğünde,

Serilir sevgilinin yatağına;
O yüzden, sen gittiğinde düşüncelerin ve varlığıyla,
Sevgi devam edecek uykusuna.

Bu satırları biliyorum. Daha önce okumuştum. Elliot'ın bir antolojisinde. Mary Shelley, Frankenstein'in canavarını yarattı. Kocasını da yaşamaya sessiz sedasız devam etmenin yollarını tarif etmiş.

Televizyonda bir kadın çığlık atınca titrediğimi fark ediyorum.

"Rosa?"

Joe'yu duyuyorum ama cevap veremiyorum.

"Rosa?"

Televizyonun sesini kısıyor. Sesi kısılan cihazçılar, tüfeklerini havada sallamaya devam ediyor. "Ne oldu?"

Gözyaşları yanaklarıma dökülüyor. Onları siliyorum. "Sadece onun bazı fotoğraflarını buldum."

"Nasıl fotoğraflar?"

Derin nefes. "Mutlu fotoğraflar. Süslenmiş. Partide. Köpeğine sarılırken. Erkek arkadaşıyla. Bir barda şarkı söylerken." Telefonu o kadar sıkı tutuyorum ki parmaklarım zonkluyor.

Joe'yu görmüyorum ama yatağından kalktığını duyuyorum. Yanıma oturuyor. Hareket etmiyorum. Edemiyorum. Yavaşça telefonu alıyor ve fotoğraflar arasında geziyor.

"Ölmüş" diyor sessizce.

Başımı sallıyorum.

Uzaniyor, koluma hafifçe dokunduğu anda çarpışmayı hissediyorum. Sıçıyorum. Ama beni bırakmak yerine kolunu dik katlice bana doluyor.

Gözlerimi sıkı sıkı kapatıyorum. Yavaşça beni kendine çekiyor, bana dönüyor ve sonunda kendimi bıraktığımda yavaşça göğsüne doğru kayıyorum.

Başım göğsünde, kolum göğsünde. Vücudunun sıcaklığını tenimde hissediyorum. Kolu omzumda. Belki bu Sylvia için normal bir şeydi. Benim için derin denizlere dalmak ya da roketle uzaya çıkmak gibi. Birden, her şey farklı, hem korkunç hem inanılmaz ama dünyama bir daha asla aynı gözlerle bak-

mayacağı mı biliyorum.

Joe'nun dokunuşu yetmezmiş gibi bir de Sylvia'nınki var.

Zihnimde, o hâlâ burada, gülümsüyor. Gözyaşlarımın akmasına engel oluyorum çünkü başlarlarsa asla durmayacaklar-
mış gibi hissediyorum. Konuşmak, beni bırakma demek istiyorum ama yapamıyorum, o da bırakmıyor.

25 Ekim: Bir erkekle beraber geçirdiğim ilk gece.

Evet, tamamen giyiniğiz. Ve evet, elleri sırtımdan, omuzlarımdan, kolumdan daha hassas bir yere dokunmuyor... ama dokunuşu sırtımda, omzumda, kolumda ve kalbimde iz bırakıyor. Çok özür dilerim Sylvia, diye düşünürken yakalıyorum kendimi. O fotoğraflarda çok mutlu görünüyordu. Vücudu burada Lexington'da bir motel odasında, Joe'nun yanında ama o bir daha asla bunun kadar canlı, bu kadar mükemmel bir şey hissedemeyecek.

Gün doğmadan uyanıyorum. Perdeler kalın, pencereler filmli, yani bir saat ya da biyolojik saatin olmadan öğlen mi, yoksa karanlık kıyamet gecesi mi olduğu asla anlaşılmaz. Saati göremiyorum ama nedense güne başlamam gerektiğini biliyorum. Burada yatabilirim, hareket etmezsem Joe uyanmaz, kendimi buna bırakabilirim, yüzümdeki kolunun çıplak tenine, nefesinin düzenli sesine, kokusuna. Tamamen değişmiş hissediyorum. Elektrik çarpmış gibi uyanık ve en basit anlamıyla sakin. Hayatımda hiç şu anda hissettiğim kadar iyi hissetmemiştim.

Sonra Althea Fernando'nun Facebook sayfasındaki fotoğrafları hatırlıyorum. Sylvia, poz vermiş, rahat. Güvende. Özgüvenli. Ama artık yok. İçinde bulunduğum an, daha acı bir şeye dönüşüyor.

Yavaşça, Joe'yu uyandırmadan, ondan sessizce uzaklaşıp ayaklarımı yataktan yere, halıya indiriyorum. Çantamı banyoya götürüyorum. Sade, beyaz lavabonun yanındaki rafta ağızları kâğıtla kapalı iki su bardağı var. Birinin kapağını çıkarıp yarısına kadar suyla dolduruyorum. Sonra makyaj çantamı buluyorum, ilaçlarımı çıkarıyorum ve sabah dozlarımı yutuyorum: küçük pembe bir antiepileptik, arkasından da büyük beyaz kocaman bir immunsupresif hâpı.

Dr. Monzales bütün ilaçlarımın olası yan etkilerinin hepsini anlatmıştı. Amerikan televizyon kanallarına denk gelmişseniz, o reklamlarda nasıl yaptıklarını biliyorsunuzdur. Pastel renkli, kaşmir kazaklı kır saçlı güleryüzlü bir adam vardır, ya bir yata dümenindeyken ya da gülen torunlarıyla turuncu ışıklı kırlarda uçurtma uçururken ciddi bir ses prostat ilacının ya da yüksek kolesterol haplarının cehennem gibi yan etkilerini sayar; hafif deri döküntüsünden, ölüme ve daha da beter şeylere kadar.

Kriz geçirmemem için aldığım antiepileptik ilacımın olası yan etkilerinden biri, derinin tamamen dökülmesi. Evet. Bunu yaşayıp hayatta kalan insanlar var yani. Nasıl olduğunu sormayın.

İlaçlarımın risklerini anlatırken odaklanabileceğim tek şey Dr. Monzales'in herkesçe kabul edilecek kadar yakışıklı suratıydı. Gerçeküstü sayılacak kadar yakışıklı bir çocuğun yanında yatan bir kızın görüntüleri daha iyi olabilirmiş... Sanırım reklam şirketleri bu çekici görsellerin, binlerce çirkin kelimenin üstüne çıkmasını bekliyordu. Ama sonunda akılda kalan kelimeler olmuyor mu?

İnsanların nasıl görüldüğünü unutuyorum –yüzleri gide rek soluklaşıyor– ama söyledikleri bazı şeyleri hatırlıyorum, asla solmayacak kadar berrak. Kötü sözler. Sevgi dolu sözler. Zihinlerinden gelen şeyler, vücutlarından değil.

Banyodaki aynanın içinde bir ampul var. Aydınlık yansı mama bakarken o Facebook fotoğraflarını düşünüyorum.

Gülümsüyorum.

Sonra elimi kaldırıyorum, önce tereddütle. Kalçalarımı biraz döndürüp Sylvia'nın parti fotoğrafındaki gülüşünü taklit ediyorum.

Ne yaptığımın farkındayım. Onun pozlarını çalışıyorum. Ama tuhaf bir şey oluyor. Birden yansımamın gözlerindeki ifade benim değilmiş gibi görünüyor.

Nabzım hızlanıyor.

Bu ben miyim?

“Rosa? İyi misin?”

Joe. Sesi yüksek, banyonun kapısında olmalı. Tekrar aynaya bakıyorum. Bana ait olmayan bakış kaybolmuş.

Yavaşça nefes alıyorum. Kapıyı açıyorum.

Şaşırmamalıyım ama yine de şaşıyorum; tam karşımda duruyor. Üstünde hâlâ tişörtü ve kot pantolonu var. Gülümsüyorum, biraz gülümsemem gerektiğini bildiğim için. O da biraz yamuk gülümsüyor.

“İyi misin?” diye tekrar soruyor.

Bunu bir kelime veya cümleyle cevaplayamam ya da uygun bir ses, vurgu ya da sürede. O yüzden sadece başımı sallıyorum.

“Daha çok erken” diyor.

“Evet.” Keşke sesim bu kadar endişeli çıkmasa.

“Kahvaltıya bir saat var.”

Arkasında, dağınık yatağı görüyorum.

“Joe...” Bekliyor. Evet, dün geceden bahsedecektim ama şu an çok akıllıca olmaz. Yakalanana kadar, ailem ya da Sylvia’nın babası ya da herhangi biri beni bulana kadar zorlamalıyım. “Gidip yaşadığı yeri bulabilir miyiz?”

“Şimdi mi?”

Başımı sallıyorum.

“...Tamam.”

Hızlıca giyiniyorum, kot pantolon, tişört ve pastel mavi bir hırka geçiriyorum üstüme. Sanırım bu hırka Elliot’ın hediyesi olduğu için düğmelerini bağlarken ellerim titriyor. Ama şu anda ailemi düşünmeyeceğim.

Odadan çıkmadan hemen önce yine Joe’nun telefonunu alıyorum. Althea Fernando’ya dün gece mesaj atmalıydım ama dikkatim dağıldı. Bunun sebebi Joe’ydu.

Ne yazacağımdan, ne kadar detay vereceğimden emin değilim. Sonunda basit bir şey yazıyorum:

Selam, Sylvia Johnson’ı eskiden tanırdım. Çok uzun zaman önceydi. Fazla bir şey kurcalamak istemiyorum ama bir arkadaşıyla tanışıp onunla ilgili bir şeyler sormak istiyorum. Rosa.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Joe'nun arabasının ön paneline göre saat sabah 6.04. Althea'nın mesajıma cevap verip vermediğini düşünmek için –pek mümkün olmadığını bilsem de– dikiz aynasının önündeki ışığı açıp, arka koltukta bulduğum bir ay öncesinin USA Today'ini okuyorum.

Sürmanşetteki ekonomi skandalı haberi ilgimi çekmiyor. Ön sayfanın sol alt köşesindeki kutuda basit bir grafik var, altında da şunlar yazıyor:

Biliyor muydunuz? Her yıl yaklaşık 16.000 ton mısır şekeri üretiliyor. Yetişkinlerin mısır şekerlerini yeme dağılımı şöyle: Yüzde 43'ü önce ince beyaz tarafını yiyor, yüzde kırk yedisi hepsini bir kerede ve yüzde onu sarı, geniş taraftan başlayarak...

Bir klik sesi ve ardından ani soğuk geliyor. Joe lobiden aldığı iki kocaman kahve bardağıyla arabaya giriyor. Birini bana uzatıyor. Başının arkasında, otoparkın ötesindeki ağaçların üstünde sabah bulutları dağılarak parlak ışık huzmelerini ortaya çıkarıyor.

Lexington'da gün doğumu. Joe'nun arabasındayım, Sylvia'nın yaşadığı şehirde. Bunun gerçek olduğuna inanmak zor.

"Teşekkürler" diyorum kahvemi alırken.

"Düşündüm de" derken, bana sarılmasının, yanında uyunmanın nasıl bir his olduğuna odaklanmamak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Ya Sylvia'nın annesi ile babası seni arıyorsa? Belki de kılık değiştirmen falan gerekir. Sence de öyle değil mi?"

Kılık değiştirmek mi?

Tanınmamayı nasıl becerebileceğimi düşünmüştüm. Belki bir şapka uygun olurdu. Ve Jackie O stili güneş gözlüklerim.

Sylvia'nın babası bizi hastaneden buraya takip etmediyse şimdi karşımıza çıkma riskinin olduğunu sanmıyorum.

Kahveden bir yudum alıyorum. Yumuşak. Ama alabileceğim her damla kafeine razıyım. "Ehliyetteki adres Connecticut'taydı."

"Belki Sylvia'ya olanlardan sonra taşınmışlardır. Ama babası eskiden nerede oturduklarını öğrendiğini düşünebilir."

"Eğer beni hâlâ hastanenin oralarda arıyorsa, beni göremeyince saklandığımı düşünmez mi? Buraya döndüğümü düşünür mü bilmiyorum."

"Buraya döndüğünü mü?" İfadesi değişmiyor. Sadece sesi.

"Buraya geldiğimi."

"Sadece o da değil" diye devam edip, belli ki dil sürçmemi duymazdan gelmeye karar veriyor. "Biri seni görüp tanıdığını düşünürse onları arayabilir. Kılık değiştirmen iyi olur."

Şüpheli görünmüş olmalıyım çünkü kaşlarını çatıyor.

Biliyorum: Lexington'da Sylvia'yı tanıyabilecek onlarca, hatta yüzlerce insan vardır. Kılık değiştirmek mantıklıysa, ki öyle, neden bu fikre bu kadar direniyorum? Bana eşek şakalarını ve zevzekliği hatırlattığı için herhalde. Burada olmamın nedeni çok ciddi.

Ama eğer onu bulmak konusunda ciddiysem Joe tabii ki haklı.

"Tamam" diyorum. "Evet, kılık değiştirmek... Mısır şekeri nedir?"

Kaşları daha da çatılıyor. Sanırım neden sorduğumu anlamaya çalışıyor.

Gazeteyi kaldırıp grafiği gösteriyorum. "Yetişkinlerin yüzde kırk üçü dar, beyaz tarafından yemeye başlıyormuş. Ben daha mısır şekerinin ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Gerçekten mi? Sanırım bir gazetenin ilk sayfasında olduğu gerçeğinden Amerikalılar için aşırı derecede önemli olduğunu anlayabilirsin." Sesinde alaycılık var. Gülümsüyor. "Mısır şekeri, işte..."

Ama pek dinlemiyorum. Çünkü aklım bir soruya takılıyor.

Althea'ya tam olarak ne soracağım?

Birkaç fikrim var.

1. Sylvia nasıl biriydi, iyi kalpli mi kötü kalpli mi? (İyi kalpliymi sanırım, ama bunu anlayabileceğim sadece tek bir olay biliyorum – belki de arkadaşının ayrılığına o sebep olduğu için buz tutmuş göle peşinden gitmiştir.)

2. Neleri severdi?

3. Nelerden nefret ederdi?

4. Mutlu muydu, mutsuz mu?

5. Hayali neydi?

Ama kılık değiştirsem bile, Althea'nın ödünü koparmamayı nasıl başaracağım? Zihnim bir anda motel odasının banyosundaki o ana dönüyor. Kendimin bile ödünü koparıyorum.

Yavaşça nefes al.

Daha yavaşça ver.

Joe kahvesini bardak tutucuya koyuyor. Telefonundan haritayı açıyor. Bej ve sarı çizgilerin arasında Courtyard Place'in üzerindeki kırmızı raptiyeyi görüyorum. Gazetedeki habere göre Sylvia'nın yaşadığı yer burasıydı. Ve orayı görmek istiyorum. Ama ilk oraya gitmek?

Sanırım biraz güçsüzlük gibi geliyor.

Joe arabayı çalıştırıyor.

"Göle gidebilir miyiz?" diye soruyorum.

"Şimdi mi?"

Başımı sallıyorum.

"Emin misin? Yaşadığı sokaktan başlamak gölden daha kolay olabilir."

Mısır şekerlerini düşünerek, "Önce geniş kısım" diyorum. "Ben öyle biriyim."

Camdan dışarı, yanımızdan geçen evlere ve ağaçlara bakıyorum.

Güneş doğduğu için meşeleri ve son, kocaman yapraklarını görebiliyorum. Londra'ya alışık gözlerime göre kocaman, müstakil evleri de; hepsi ahşap iskeletli ve dingin renklere boyanmış, bazılarının bahçesinde salıncak, bazılarında basketbol potası, bazılarında ikisi birden var. Neredeyse her ev Cadı

lar Bayramı için süslenmiş. Kumaştan gulyabaniler bahçedeki sııklara asılmış, dallardan plastik iskeletler sallanıyor, ön basamaklardaki balkabakları küçükten büyüğe sıralanmış.

Korku filmlerinde gördüğüm Amerika'ya benziyor. Duygularını sadece korkarak dışa vuran o "kusursuz" kasabalara.

Bütün bunları izlerken birden aklıma geliyor; Joe'nun, Sylvia'yı neden aradığıma ve neden burada olduğumuza dair bir teorisi olmalı.

Sanırım birbirinden ayrılmış tek yumurta ikizleri olduğumuzu düşünüyordur. En olası açıklama bu olurdu. Bu da, "en olası" açıklamanın dünyanın düz olması kadar yanlış olabileceğinin bir kanıtı.

Kendimi kötü hissediyorum çünkü onu kandırıyorum ve bu sırada onu tamamen kendi yararına kullanıyorum.

Sylvia'yı düşünüyorum ve kendimi kötü hissediyorum çünkü onu da kendi yararına kullanıyorum.

Kırk iki dakika suyun altında kalan biri nasıl hayatta kalabilir?

Dr. Monzales'in ameliyat sırasında ve sonrasında beynimi 16 dereceye kadar soğuttuğunu biliyorum, çünkü düşük dereceler oksijen eksikliğine direnci artırıyor. Demek ki gölün soğuk suyu Sylvia'yı kurtaracak kadar koruyamasa da beni kurtarmaya yetti.

Uzun süre acı çekmedi.

Ama tabii ki, göle düşerken bilinci tamamen yerindeydi ve her şeyin farkındaydı. Çok korkmuş olmalı. Umutsuzca yaşama tutunmaya çalışırken.

Güzeldi, iyi kalpliydi; belli ki onu seven iyi arkadaşları vardı. Ben... güzel değildim. Aslında iyi kalpli olduğumdan bile emin değilim. İnternetteki arkadaşlarım gerçek arkadaştan sayılır mı? Aralarından hangisi benimle ilgili gerçeği biliyordu ki -asıl gerçeğim hastalığımsa? Cevap: Hiçbiri.

Aslında Sylvia ile beni düşündüğümde tek ortak noktamızın şu olduğuna eminim: İkimiz de umutsuzca hayata tutunmaya çalışıyorduk.

O yüzden, onunla ilgili çok az şey bildiğimi kabul etsem

de kendimi onunla karşılaştırdığımda gerçek şu ki, endişeleniyorum.

Araba yavaşlıyor. Geniş bir sokaktayız. Yolun her yerinde balyalar halinde elektrik kabloları var. Joe frene daha da hızlı basıyor ve duruyoruz. Kırmızı ışıktayız. Yanımızda bir pastane, önüne de park etmiş konteynir tırı var. Konteynirin yanında bir reklam fark ediyorum. Afişte kır saçlı bir adam ve kozmetik yollarla güzelleştirilmiş, ölümün eşiğinde gibi görünen bir kadın var (bunları söylerken tehlikeli sularda yüzüyorum, farkındayım). Yeşil ışık yanmadan hemen önce muhtemelen yan etkilerden ilkinin okuyabiliyorum: Exantra uykusuzluğa sebep olabilir...

Joe da fark etmiş olmalı ki arabadaki sessizliği bozup, “Sessizce kendini dinlemenin, tekrarlanan derin düşüncenin verdiği halsizlik, endişe ve pişmanlık da dahil olmak üzere birçok yan etkisi vardır” diyor.

Sylvia’nın ölümle burun buruna geldiği yere doğru giderken kendimi onunla karşılaştırıp her açıdan yetersiz buluyorum. Ama yine de bu kadar kolaylıkla, Joe’nun sözleriyle, zehirli düşüncelerimle dolu havuz, o zihnimin tıpasını çekmiş gibi boşalıyor. Dünyada bunu yapabilen iki kişi olduğunu fark ediyorum: Elliot ve Joe.

“Sessizce kendini dinlemek normaldir” diyor, gözlerini tekrar yola çevirirken. “Sadece yan etkilerinden bahsetmek istedim.”

Parmaklarımı kucağımda kenetliyorum.

“Yan etkilerin hep kötü şeyler olması büyük haksızlık” diyorum ellerime bakarken. “Hiçbir zaman, ‘Aşırı mutluluk, yüksek enerji ve Bizans sanatı ile şiirine duyulan ani tutku da dahil olmak üzere birçok yan etkisi bulunur’ olmuyor.”

Artık cevap vermeyeceğini düşündürecek kadar zaman geçtikten sonra, “Seninle takılmanın, iyimserliğin yeniden dirilmesi, hayatta anlamlı şeyler de yapılabileceğine, hatta zevk bile alınabileceğine dair inancın yenilenmesi de dahil olmak üzere birçok yan etkisi vardır” diyor.

O gözlerini yoldan ayırmıyor. Benim kalbim ağzımda. Ne demem gerek? Ne diyebilirim?

“Ben...” Dilim kupkuru.

“Sorun değil” diyor.

Konuşamıyorum.

“Gerçekten sorun yok” diyor.

Ama var.

Ağzımı çalıştırmak istiyorum, ona bir şey vermek istiyorum ama parmaklıkları görüyorum. Ağaçları. Küçük bir otoparka giden dar yolu. Suyun parıltısını.

Geldik.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Arabanın motoru kapanırken Joe, “Seninle gelmemi ister misin?” diye soruyor.

Derin bir nefes alıyorum. “Bence, bu yalnız başıma yapmam gereken bir şey olabilir. Ama teşekkürler. Beni burada bekler misin?”

“Hiçbir yere gitmiyorum” diyor.

Sanırım bu durumdaki bir vücuda, dünyanın en güven verici sözlerinin bile yapabilecekleri sınırlı. Ve şimdi burada göldeyken benim vücudum dümeni tamamen paniğe kırıyor. Arabadan inip hızlı yürürsem en azından kalbimin böyle çarpmasının fiziksel bir sebebi olur.

Arka koltuktan ceketimi alıp arabadan çıkıyorum.

Birkaç adım sonra arkama, güçlenmeye başlayan gün ışığına bakıyorum. Soluk altın rengi, yolun ardındaki evlerin üstünde yükseliyor.

Başka kimseden eser yok. Otoparkta başka araba yok, etrafta kimse yok. Erken saatlerde köpeğini gezdiren biri bile yok. Sadece biz ve görünmez kuşların tiz cıvıltısı.

Joe beni ön camdan izliyor. Onu yanımda istiyorum ama göle gitmek gerçekten yalnız yapmam gereken bir şeymiş gibi geliyor, iyimserliğin yeniden dirilmesi ve anlamlı şeyler yapmaktan bahsetmiş olsa da. Bunları şimdi düşünmeyeceğim. Biraz da nasıl düşüneceğimi bilmediğimden.

Odaklan.

Ne görebilirim?

Otoparkın diğer ucunda minik, eğimli bir çatısı olan ahşap bir ilan panosu var. Yanında da taşlık bir yol başlıyor.

İlan panosuna doğru yürürken ayağımın altında solmuş yapraklar çatırdıyor. Ceketimin fermuarını çeneme kadar çekiyorum. Soğuk havanın kokusu hafiften kanımı donduruyor. Burada meşelerin yanında çam ağaçlarının da yetiştiğini fark ediyorum.

Panoya yaklaşıncı asılı olan sarı ilanı okuyorum:

OLD RESERVOIR GÖLÜ MEVSİM SEBEBİYLE KAPALI. YAZ BOYU YAPTIĞINIZ ZİYARETLER İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ.

Bir ilan daha var, Somerville Tiyatrosu'nda Orson Welles Show duyurusu, tarihi geçtiğimiz ay.

Kapalı mı? Ama Sylvia buraya biraz daha ileri tarihte gelmişti.

Arkama bakıyorum. Joe hâlâ beni izliyor. İyimserliğin yenisinden dirilmesi mi? Benim sayemde mi?

Taş yolda yürümeye başlıyorum.

Işıklı ve gölgeli yerleri geçerek devam ediyorum. Ağaç kökleri yerden boğum boğum halkalar halinde fırlamış. Üzerlerinden geçerken dikkatli olmalıyım, yürürken yere bakarak yürüdüğüm için çite neredeyse çarpıyordum.

Çit telden. Bir kapısı var. Asma kilitle kapatılmış. Diğer tarafında çürüyen meşe palamutları ve yapraklarla kaplı, yer yer kahverengi çimenlerin olduğu küçük bir kumsal var. Onu geçince titreyen suyu ve suyun diğer tarafını görebiliyorum...

Ağaç. Ve daha fazla ağaç. Buradan bakılınca sanki sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyorlar.

Yolu takip ediyorum, onunla birlikte sola dönüyorum. Yürümek gitgide zorlaşıyor; yolum, birbirine dolanmış sallar ve körpe fidanlarla kapanıyor. Hâlâ kimseyi görmüyorum, kimseyi duymuyorum; sadece görünmez kuşlar ve arada sırada ana yoldan geçen arabaların motor sesleri.

Devam ettikçe o çıplak, gri dalların insan kemiklerine benzediğini düşünmemeye çalışıyorum. O dal, mezardan çıkıp beni yakalamaya çalışan bir kol, diye düşünmemeye çalışıyorum.

Bir kuş, çalılıkların arasından fırlayarak kendini gösteriyor. Ürkerek onun uçtuğu yolu takip ediyorum ve çitin az ileride

bittiğini fark ediyorum. Birkaç adım sonra. Birkaç adım daha...

Çitin yanından geçiyorum.

Artık suya ulaşabilirim.

Sert zeminde üç uzun adım...

Çömeliyorum. Çürümenin kokusunu alıyorum. Sığ sular meşe yaprakları ve sararan çam iğneleriyle gür bir orman gibi. Suya yansıyan ağaçlar kahverengi ve yanık altın rengi. Bir meşe yaprağının havadaki tek yolculuğunu yapışını, iki yana salınarak, titreyerek, çırpınarak suya inişini izliyorum.

Gölün ilerisinde suda titreşimler oluşup bana doğru geliyor. Donmuş olsaydı biri bir ucundan diğerine ne kadar zamanda yürürdü – beş dakika mı? On mu?

Sylvia göle sahil tarafından çıkmış olamaz çünkü yılın o zamanında kapalıydı, şimdiki gibi kapı kilitli olmalıydı. O da burada durup mu arkadaşına seslendi? O da bu rüzgârı mı hissetti? Buradan mı buzun üzerine ilk adımını attı?

Kalbim hızlanıyor.

Buz çatlayıp Sylvia suya battığında, vücudundaki her hücre ayaklanmış olmalıydı. Kalbi deli gibi atmış, yüzeye çıkmak için suyu tırmalamış, umutsuzca bir aralık arayarak hayatı için savaşmıştı, kaybetti.

Bir elimi alnıma götürüyorum. Bir vızıltı – elektrik yanığı gibi beni şakaklarımın arasından yakalıyor. Kafatasıma bir darbe iniyor. Birdenbire hiçbir şey göremiyorum. Sadece karanlık, sonra beyazlık. Düşüyorum, donuyorum, kollarım kontrolsüzce sallanıyor. Çürüyen yaprakları avuçladığımı fark ediyorum. Ağaç köklerine tutunuyorum. Bilincimi kaybetmemek için savaşmam gerektiğini biliyorum.

Karanlığı aşmak için hızlı hızlı gözlerimi kırptıştırıyorum. Sırtımın üstüne, yere yığılıyorum. Doğrulmam gerek. Yapamıyorum. Yine de kaslarımı sıkıyorum, gerçek olduğunu bildiğim herhangi bir şeye tutunmaya kararlıyım.

Baş dönmesi içimde dalga gibi kabarıyor. Sonra bir daha.

Nefesimi tutuyorum.

...Bitti.

Çok yavaşça kendimi oturtana kadar yukarı çekiyorum,

kamburum çıkık, avuçlarımda çürük yaprak parçaları var. Pantolonuma silerek temizlemeye çalışıyorum.

Bir ses duyuyorum. “Rosa?”

Joe. Fidanları önünden çekerek yolun olduğu taraftan geliyor. “Hey!”

Onu görüyorum, sesini idrak ediyorum ama sanki kesinlikle ona ait değilmiş gibi. Artık başım dönmüyor ama havada süzülüyorum. Kendimi bir hayalet kadar soyut hissediyorum.

Joe yanıma çömeliyor. Koluma dokunduğunda sinir uçlarım patlıyor. Kalbim göğüs kafesimi yumruklamaya başlıyor. Nefes alabileceğimden emin değilim ama yaşadığımı biliyorum.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyor. “Seni merak ettim.”

“Ne oldu sandın?” demeyi başarıyorum.

“Ne oldu? Neden yerdesin?”

Cevap vermiyorum.

Sanırım sırtımdaki yaprakları ve çam iğnelerini temizliyor. Elini pantolonuna siliyor. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey.”

“Düştün mü?”

Cevap vermeyince çenesi kasılıyor. Arkama, göle bakıyor. Ayağa kalkıp ona arkasını dönüyor.

“Hadi.” Sağ elime uzanıyor. Elimi ona vermiyorum. Kısa bir süre bekleyip sol elimi tutuyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Sağ tarafımın güçsüzlüğünü fark etmiş olmalı. Utanarak elimi ceketimin içine saklıyorum. Bu vücut henüz benim değil.

Belki bir dakika boyunca orada öylece duruyoruz, suyun üzerinde ve ağaçların arasında esen rüzgârın boş hışırtısını dinliyoruz. Başım ağrıyor, sanırım bayıldığım için, tabii eğer o bayılmazsa. Yavaşça beynimdeki kısıkaç gevşiyor.

“Dönmeye hazır mısın?” diye soruyor ve ben cevap vermeden, “Değilsen sorun yok. Yanında kalabilirim... ya da gidip başka bir yerde bekleyebilirim.”

“Beni görebileceğin bir yerde mi?” Sesim burada çok kısık çıkıyor.

“Belki de burası hiç kimsenin yalnız kalmaması gereken bir yerdir.”

“Sadece bir göl” diyorum. “İnsanlar yazları burada yüzüyordur.”

Gözlerimi kapadığımda onları duyabiliyorum; gülen insanları, piknik yapanları, açılan bira şişelerini, flört edişlerini. Sonra yüzümde rüzgârı hissediyorum. Kış geliyor.

“Gidebiliriz” diyorum.

“Emin misin?”

Başımı sallıyorum.

“Tamam.”

Yine elini uzatıyor. Tereddüt ediyorum ama elini tutmak istemediğim için değil. Sonunda, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Parmaklarını benimkilerin etrafına sarmasına izin veriyorum. Beraber boğum boğum halka köklerin, ağaçların çıplak uzuvlarının üzerinden geri dönüyoruz. Otoparka kadar. Elini tutuyorum.

Şimdi arabanın yanında, evlere ve sıradan hayata daha yakınız, doğal görünen her şey nedense garip geliyor. Elini bırakmak için elimi kendime çekiyorum ama o bırakmıyor.

Gözlerini yüzümden ayırmıyor, beni göz göze gelmeye zorluyor.

Gözlerinde bir çelişki var. Bir şeyi düşünüp, sonra reddedip fikrini değiştirmişini izliyorum. “Birbirinize çok benziyorsunuz” diyor sessizce. “Ama sizi ayırabiliyorum.”

Fısıldayarak, “Nasıl?” diye sorduğumu duyuyorum.

“O hoşmuş. Ama sen deneyimlediğim en güzel şeylerden birisin. Şeylerden biri değil.”

Şişip daralıyorum, şişip daralıyorum.

Kendimden çıkıp havada süzülüyorum, sonra tekrar dönüyorum. Ne söyleyebileceğime dair hiçbir fikrim yok. Kim böyle bir şey söyler ki? Hem de bana. Bana.

Belki de sabahın ilk ışıklarından ya da gölün kenarında beynimde olanlar yüzündendir ama Joe parlıyor. O kadar yakın ki boynunda atan nabzını hissediyorum, boynu ile omzundaki kasların arasındaki gerilimi. Parmakları yanağıma dokunuyor.

Vücudum çınılıyor. Başımı kaldırıyorum ve onu öpüyorum.

Tanrıya inanacak olsam, şu anda inanırdım. Vücudumun her bir hücresi yanıyor. Dudaklarımda elektrik var.

Sonra düşünüyorum: Düşüyordum, donuyordum ve aynada birini gördüm ama ben değildi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oöpücük. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum çünkü zaman duruyor. Tek bildiğim ağzının yumuşaklığı ve vücudunun sağlamlığı.

Kendime dair tanıdık şüphelerim, bu anı elimden almakla tehdit ediyor. Ama hepsini çalamıyor. Arabaya binerken o sevinçle dolu gerginliği hâlâ hissediyorum.

Yan yana oturuyoruz, dışarıdan görünmese de hâlâ yakınız. Joe arabayı çalıştırıyor. Ben radyoyu açıyorum.

“Daha önce kimse bana güzel olduğumu söylememiştii” diyorum sessizce. “En azından annem ile babam dışında kimse.”

Sessizlik. Sonra, “Nedenini anlamıyorum” diyor.

“Sylvia güzeldi” diyorum neredeyse fısıldayarak.

“Hoşmuş” diyor. “Sanırım sadece bir fotoğraftan birinin güzel olup olmadığını anlamak zor.”

“Neden?” diye soruyorum.

“Daha önce hiçbir erkeği hoş bulduğun sonra adamın ağzını açıp salakça kendini beğenmiş bir şey söylediği olmadı mı? Ya da salak bir çocuk gibi konuştuğu? Ya da sadece çok salak olduğu? Yine de beğenmeye devam ettin mi?”

Başımı sallıyorum. Haklı.

Sonra aklıma geçen hafta Dmitri’yle dinlenme odasında izlediğimiz bir belgesel geliyor. Londra’nın multimilyarderlerine yemek hizmeti sağlayan lüks yemek endüstrisiyle ilgiliydi. Havyar tatma toplantıları, on sekiz karatlık altınlarla bezenmiş tatlılar, bir bardağı beş bin dolar olan antika likörler ve bir restoran sahibinin Mozart dinlettiği biftekler, çünkü tadını değiştirdiği konusunda ısrar ediyordu.

Dmitri bayılmıştı. Abraham Lincoln hayattayken damıtılmış viskinin birkaç yudumuna beş bin dolar veren o adam olmak istiyordu.

Benimse midem bulanmıştı. Bir sürü sahtekâr. Çok fazla açgözlülük. Sanırım o yüzden şu anda aklıma geldi. Kendimi bir sahtekâr gibi hissediyorum. Ve benim –eski halimin– asla sahip olamayacağı bir şeyi açgözlülükle istiyorum.

Joe’nun söylediği şeyi bütün kalbimle anlamak istiyorum. Ama bu bir serap. Yani, en azından şimdilik, bunu yapamam.

Derin bir nefes alıp gülümsüyorum.

“Althea cevap vermiş mi?” diye soruyorum.

Yüzündeki ifade neden konuyu değiştirdiğimi merak ettiğini gösteriyor ama bir süre sonra telefonunu ceketinin cebinden çıkarıyor. Kontrol ediyor. “Cumartesi sabahı. Muhtemelen hâlâ uyuyordur... Şimdi ne yapalım?”

“Belki de başka birini daha bulup onunla buluşmaya çalışmalıyım.”

“Evet. Belki.”

“Eskiden yaşadığı yeri bulabilir miyiz? Ve onun anısına yazılan defteri? Şeyde görünüyordu...”

“Cary Anıt Kütüphanesi’nde. Hatırlıyorum.

“Ama muhtemelen kılık değiştirmeliyim.”

Başını sallıyor. Telefonuna bir şey yazıyor. Bir harita çıkıyor. “Yakınlarda bir yer var” diyor.

Otoparktan çıkıyoruz, anormal hayatım devam ediyor, depremden sonra filizlenen bitki örtüsü gibi.

Kasabanın dışında, bir sıra mağazanın içinde bir dişçinin yanındaki büyük bir parti malzemesi dükkânına gidiyoruz. Naylon yarasalar, hayalet desenli tabaklar, plastik şeytan çatal-ları, Cadılar Bayramı kostümleriyle dolu, aralarında Frankenstein’in yeşil kafalı canavarı da var, dağınık askıları geçince bir peruk buluyorum. Sarı, uzun.

Peruğu takıp kendi saçlarımı altına sokuşturuyorum ve Courtyard Place’e doğru gidiyoruz.

Artık kasaba daha az ıssız görünüyor. Spor kıyafetli bir ane, yanında skuterli birkaç çocuk, yaprak üfleyicisiyle tulumlu

bir adam, kapısının önünde diz çökmüş kara tahtaya tebeşirle bir şey yazan bir kadın; *Cesaretiniz varsa girin...*

“Burası” diyor Joe.

Ben de büyük harflerle yazılmış tabelayı görüyorum:
COURTYARD PL.

Demek Sylvia’nın yaşadığı yer burasıydı.

Hangi evin ona ait olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama arabayla gitmeye devam ederken bütün evlerin küçük değişikliklerle birbirinin aynısı olduğunu fark ediyorum. Hepsi modern. Müstakil. Birleşik garajları ve parlak beyaza boyanmış verandalarıyla kolonyal stilde tasarlanmış. Dik, eğimli çatılarında yarım daire şeklinde pencereler var, emlakçılar buraları satarken kesinlikle “karakterli rahat yatak odaları” diye tarif ediyor olmalı. Sylvia’nın odası da bunlardan biri miydi? Benim yukarı baktığım yerden o da aşağı bakmış mıydı?

Bu evler benim büyüdüğüm evden çok farklı. Bizim evimizin Edward döneminde inşa edilmiş kırmızı tuğlalı terasını düşünüyorum, esintili ön pencerelerini ve derme çatma basamaklı bahçemizi. Zaman geçtikçe bir bungalovda yaşamak bile daha kolay olabilirdi ama annem ile babam benim sandalyeme uyması için evi tekrar düzenlediler çünkü hastalığımın beni kendi evimden atmasına izin vermemeye kararlıydım. Eski evimiz ve Sylvia’nınki birbirinden çok farklı olsa da tek ortak özellikleri; ikisinin de sokaktaki diğer evlerle neredeyse aynı görünmüyordu.

Joe arabayı kaldırımın yanından yavaşça sürerken, kapısı açık bir garajın önünden geçiyoruz. Işık açık, iyi organize edilmiş alet rafları, çocuk bisikletleri, skuterler görünüyor ve prize takılı gibi görünen siyah bir araba var.

Bana göre bunlar gerçek olamayacak kadar güzel. İsteyebileceğin her şeyle dolu bir dünya. Yine de televizyonda bir şey izliyormuşum gibi geliyor.

“Senin geldiğin yerde de böyle mi?” diye soruyorum Joe’ya, soruyu elimden geldiğince normal tonlamaya çalışarak.

“Sanırım Lexington ile Burlingame birbirlerine epey benziyor” diyor dışarıya bakarken. “Bir komşumuzun Tesla’sı vardı.

Diğerinin de Prius'u."

"Sizin de mi elektrikli arabanız var?"

"Aslında babamın bir arazi bisikleti vardı. Annemin de Honda VTX1300S'si."

"Motosiklet mi?"

Başını sallıyor.

"Bir yerlere nasıl gidiyorsunuz?"

"Ben okula yürürdüm. Arabaya ihtiyacımız olduğu zaman kullandıkları çok eski bir Ford vardı. Annem beni bazen motosikletiyle götürürdü."

"Benim de eskiden bisikletim vardı" diyorum.

Sonra düşünüyorum: Var mıydı?

O kadar çok şey uydurdum ki.

Ama vardı. Eminim vardı.

Hatıraları bulabilmek için zihnimi eşeliyorum; ördekli gölün yanındaki yolda son sürat gittiğimi hatırlıyorum; Elliot arkamdan, "Yeter ki düşme!" diye bağıırıyordu. Sonra, belime kadar gelen, pis köpüklü suyun içinde yarıya kadar suya batmış bisikletimle durmaktan çok, kontrolü kaybetmiş olmaktan nefret ettiğimi hatırlıyorum. Beş yaşındaydım. Öğrendiğim çok fazla şeyi unutmam gerekiyordu.

Şimdi bu mahalleye baktığımda Sylvia'nın kesinlikle bisikleti olmuştur diye düşünüyorum. Arkadaşlarıyla beraber binip her yere gitmiştir.

Her Cadılar Bayramı'nda, kostüm giyip, Courtyard Place'te kapı kapı dolaşarak şeker toplamıştır. Belki şeker kovağını çatı katındaki odasına çıkarmıştır. Belki, bir keresinde benim gibi şekerlerini yastığının altına saklamıştır ve uyandığında annesinin söylediklerinin aksine hiçbirinin ezilmediğini görmüştür.

Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor.

Joe'nun görmemesini umarak siliyorum.

Buradayım, onun yaşadığı yerde. İnsanların onu sevdiği yerde...

Bir anda aklıma geliyor; belki yerimi belli etme ihtimali olmadan anneme hâlâ iyi olduğumu söylemenin bir yolu vardır.

“Yolun sonu” diyor Joe. “Bir tur daha atmak ister misin yoksa kütüphaneye mi gidelim?”

Derin nefes. “Kütüphane, sanırım. Teşekkürler. Telefonunu ödünç alabilir miyim? Sanırım anneme e-posta gönderebilirim.”

“Tabii” diyor. Şifresini giriyor. Telefonu bana veriyor. Courtyard Place’ten ayrılırken e-posta hesabıma giriş yapıyorum.

Gelen kutum açılıyor.

Üyeliğinden çıkmaya uğraşmadığım e-posta listelerinden gelen her zamanki şeyler var ve bir de şu:

Gönderen: Elliot Marchant

Saat: 01.45

Konu: HEMEN OKU!!

Elliot’ın e-postasının üzerine basmayı başarabilmek için birkaç kez denemem gerekiyor ama sonunda parmağımı doğru düzgün çalıştırmayı başarıyorum. Ve okuyorum:

ÖNCELİKLE, haberin olsun: Annem hastanedeki bütün güvenlik kamerası görüntülerine baktırdı ve sizin binadaki herkesle konuştular. Görüntülerde seni kafede bir çocukla gördüler, JARED onun parkta takılan bir gazeteci olduğunu söyledi. ONUNLA mısın? Annem polisle konuşuyor. Peşinden gelecekler Rosa.

Devamı da var ama okumuyorum. Sanırım telefon dizime düşüyor.

“Rosa?”

Annemin endişeleneceğini biliyordum. Güvenlik kameraları aklıma bile gelmemişti.

Jared, Joe’yu nereden tanıyor?

Sonra Jared’ı parktaki yoga derslerinde gördüğümü hatırlıyorum. Joe çoğunlukla oralarda oluyordu. Belki Joe onunla röportaj yapmıştı. Yine de Jared’ın anneme söylediğine inanamıyorum.

“Rosa?”

Kendimi zorla Joe’ya bakmaya zorluyorum. Bunu ondan saklayamam. “Annem hastane güvenliğine bütün kamera görüntülerine baktırmış. Kafede seninle olduğumu biliyorlar.”

Bunu önceden düşünmüş gibi bakıyor. Sonra, “Tamam... sonra?” diyor.

“Sonra polise gidip plakana baktıracaktır ve otoparktaki kamera arabanın oradan çıktığını gösterecektir. Belki de uydu görüntüleriyle bizi buraya kadar izlerler ve...”

Sözümü kesiyor: “Ailenin hastaneden ayrıldığını bildiğini ve on sekiz yaşında olduğunu söylemiştin, değil mi?”

“Evet.”

“Boston’da her yıl kaç tane saldırı oluyor biliyor musun? Neredeyse üç bin. Yani neredeyse günde sekiz tane. Bu ülkede otuz bin çete var Rosa. Üç milyon yasadışı silah. Polisin, yirmi dört saatten az süre önce hastaneden kendi kendine yürüyerek çıkacak kadar iyi olan bir yetişkinin peşine düşmekten çok daha önemli işleri var. Bence uydu görüntüleri konusunda endişelenme.”

“Hastaneden biri seni tanımış. Annem Bostonstream’i arayabilir...”

“Onlar da benimle ilgili detayları vermezler. En azından polisin izni olmadan. Ve söylediğim gibi polis bu işle uğraşmaz. En azından şimdilik.”

Koltuğuma yaslanıyorum.

Ameliyattan önce imzaladığım sözleşmedeki bütün satır aralarını okumamıştım. O işi annem ile babama bıraktım. Ama doktorlar söyleyene kadar hastaneden ayrılamayacağıma dair bir madde olabilir. Hastane tedavime servet harcamış olmalı.

Nihayetinde evet, on sekiz yaşındayım ve Joe’yla kendi isteğimle gittim. Onun başının belaya girmesi için bir neden olduğunu sanmıyorum. Ama benim için durum farklı olabilir.

“Beni bulurlarsa” diyorum, “onlarla dönmem gerekebilir.”

Bana bakıyor. “O zaman ne kadar zamanımız varsa iyi değerlendiririm.” Frene basıyor, yolun kenarına yanaşiyor.

“Belki de Sylvia’nın erkek arkadaşıyla iletişime geçmeliyim.”

“Erkek arkadaş konusunda emin değilim” diyor. “Ama Althea’ya bir mesaj daha at.”

“Yola devam ederken yapabilirim.”

Camdan dışarıyı gösteriyor, dar kemerli pencereleri olan, sarmaşık kaplı taş binayı.

Öne eğilince tabelayı görüyorum; CARY ANIT KÜTÜPHANESİ.

Kucağımdan Joe'nun telefonunu alıyorum. O kilidini açtıktan sonra Althea'ya bir mesaj daha atıyorum:

Yine ben, Rosa. Senden haber almak benim için o kadar önemli ki anlatamam. Lütfen.

Biliyorum, ne kadar muhtaç olduğumu belli ediyorum. Ama bu riski almam gerek.

İyi kalpli mi, kötü kalpli mi?

Sevdikleri ve nefret ettikleri?

Mutlu mu, mutsuz mu?

Umutları ve hayalleri?

Benden daha mı iyi?

Bu soruları yalnızca yakın bir arkadaş cevaplayabilir. Ve ben cevapları almadan Boston'a dönemem.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Joe'nun arabasından iniyorum, kalbim bir Ferrari'nin otobanda gidişini başarıyla taklit ediyor.

Kaldırımda tökezlememek için ne yaptığıma çok iyi odaklanman gerekiyor.

Peruğum başımda. Güneş gözlüğüm kulaklarımın üzerinde ağırlık yapıyor. Kendimi makul bir şekilde gizlediğimi düşünüyorum. Ama eğer polis Joe'nun arabasına arama emri çıkardıysa –bunun anlamını bilmiyorum ama televizyonda hep böyle diyorlar– o her şeyiyle gözler önünde.

Joe kütüphanenin önünden caddenin sonuna doğru ilerleyen banklara bakıyor. Buranın ana cadde olduğunu fark ediyorum. İki tarafında da bankalar, ucuz dükkânlar ve önlerindeki kaldırımda da tek tük ağaçlar var. Bir ayakkabı mağazasının, bir restoranın ve ev eşyası ile sanat malzemesi satan bir iki dükkânın tabelalarını görüyorum.

"Hepsinin aynı dandik metal takıları sattığına iddiaya girer misin?" diye soruyor Joe. "Annen seni bulursa onu işlemeli bir peynir tabağı hediye ederek yatıştırabilirsin."

Ona ters bakmış olmalıyım çünkü ellerini kaldırıyor. "Sadece fazla endişelendiğini düşünüyorum."

Basamaklardan çıkmak üzereyken banklardan birinin üstündeki ithafı fark ediyorum.

Francis Judd Coke, 1910-1995. Cömertçe paylaşılmış, müzik dolu bir hayat.

Sylvia'nın erkek arkadaşının yaptığı yorumu hatırlıyorum: Harika konserdi.

O şarkı söylüyordu. Belki fırsatı olsaydı onun hayatı da

müzik dolu olurdu.

“Rosa, hadi.”

Basamakları çıkmaya başlıyorum. Sonra bir şey, bir inleme, bilincime sızıyor.

O kadar acılı ve ısrarcı ki beni durduruyor.

Kaldırımda kendini kütüphaneye doğru çekiştiren, bal rengi, pembe tasmalı bir kaniş. Patileri betonu tırmalıyor. Onu gezdiren kadın da tasmaını çekiyor. “Sadie, hayır!”

Köpek hiç umursamıyor. Yakınlaştıkça daha da sert çekiyor. Kadın bana merakla bakıyor. Sadie’nin onu sürüklemesine izin veriyor.

Köpek zıplıyor, ön patileri dizlerimde, ağzı mutlulukla açık, kuyruğunu hızla sallıyor.

“Çok özür dilerim!” diyor kadın. “Sadie, hayır!”

Onu yavaşça itmek için eğiliyorum, köpeğin kaygan pembe dili elimi durmadan yalıyor.

“Sanki sizi tanıyor gibi!” diyor kadın.

Evet, diye düşünüyorum. Sanki beni tanıyor gibi.

Joe’nun gözlerinin bizim üzerimizde olduğunu hissediyorum ama dönüp ona bakmıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanırım bayılabilirim.

“Köpek Bakımevi’nde mi çalışıyorsunuz?” diye soruyor kadın.

Onu inceliyorum; koyu renk saçları atkuyruğu, fuşya tayt ve pembe spor ayakkabılar giymiş, pilot modeli gözlük takmış, kaslı, otuzlarında. Başımı hayır anlamında sallıyorum. Köpek, gözü dönmüş gibi hâlâ beni yalamaya çalışıyor. Başındaki kıvrıcık tüyleri severken kadının ellerimin titrediğini fark etmemesini umuyorum. Ona ne söyleyeceğimden emin değilim.

“Ah” diyor. “Pazartesi akşamları parktaki eğitime mi geliyorsunuz?”

Başımı yine hayır anlamında sallıyorum.

“Bir dakika... ah.”

Daha önce bir “ah”ın benim için bu kadar yük taşımadığına eminim.

Güneş gözlüğünü çıkarıyor, yüzümün görebildiği kadarı-

na dikkatle bakıyor. "Ona çok benziyorsun."

Kalbim çok hızlı; kesinlikle bayılacağım. Joe gelip yanımda duruyor. Destek almak için onun kolunu tutuyorum, ifadesiz kalmaya çabalıyorum.

"Anne!"

Belki on iki yaşında bir kız, uzun bacaklı, beyaz kot pantolonlu, spor ayakkabılı bir kız, elinde yine pembe tasmalı başka bir köpek bize doğru koşuyor.

O köpek de yaklaştıkça benim yanıma gelmek için tasma-sını çekiştiriyor. Ama bu seferki delirmiş gibi. Kuyruğu saniye-de yüz defa sallanıyor. Beyaz. Pofuduk. Gerçek dank ediyor.

Bu, Althea Fernando'nun fotoğraflarındaki beyaz köpek.

Annenin yaşı otuz üç ya da otuz dörtten daha ileri olamaz. Althea'nın annesi olmak için fazla genç, değil mi?

Kız, köpeğin çekişiyle geriye doğru eğilmiş, patinaj yaparak yanımda duruyorlar. "Lexie, aşağı in!"

"Sorun değil" diyorum.

Söyle, diyorum kendime. Söyle. "Kime benziyorum?" diye soruyorum anneye.

Güneş gözlüklerini yarıya kadar indirmiş. Takmadan önce tereddüt ediyor. "Yeğenimin bir arkadaşına. Bu onun, yeğenimin köpeği. Lexie. Bazen birbirimizin köpeğini gezdiririz."

"Lexie, yeğeninizin arkadaşını çok seviyor olmalı" demeyi başarıyorum.

"Evet. O... vefat etti."

Başka bir kız, sessiz sokağın ilerisinden sesleniyor: "Hannah!"

Köpekli kız diğer kıza el sallıyor, onun da üzerinde kot pantolon ve spor ayakkabı var. Köpeği çekiştirerek gidiyor. "Hadi ama Lexie!"

Köpeğin ağlaması artıyor sonra mesafeyle birlikte gitgide azalıyor.

Beynim bağıriyor, Sorsana ona, sor! "Üzgünüm," diyorum. "Onu iyi tanıy mıydınız?"

Gözleri, uzaklaşan kızının üzerinde, "Aslında annesini tanırdım" diyor. "O, Althea'nın, yeğenimin, en yakın arkadaşıydı.

On yedi yaşında, yetenekli, akıllıydı, her şeyi vardı. Elle King gibi şarkı söylerdi.” İç geçiriyor. Düşen bir tutam saçını kulağının arkasına itiyor. “Ona çok benziyorsun. Saç rengin farklı. Ama sanırım köpekler için fark etmiyor.”

Kız, “Anne biz Ranc’s’e gidiyoruz!” diye sesleniyor.

Kadın tasmayı bileğine sarıyor. “Her şey için özür dilerim. İyi günler.”

Lexie’ye kıyasla gitmeye biraz daha az gönülsüz olan Sadie’yi sürükleyerek uzaklaşıyor.

Orada duruyorum, Joe’ya nasıl bakacağımdan emin değilim. Tek yumurta ikizleri aynı kokuyor olmalı... İki yapmacık sorudan daha fazlasını sormalıyım. Evet, tedirgindim. Bu karşılaşma bir sürprizdi. Ama belki de kadının peşinden gitmeliyim.

Parmaklarımı birbirlerine doladığımı fark ediyorum. Kanları çekilmiş, parlıyorlar. Sylvia’nın en yakın arkadaşının köpeğinin salyasının ıslaklığı. On yedi yaşında, yetenekli, akıllıydı, her şeyi vardı.

Kadın artık seçemeyeceğim kadar uzaklaşmışken şimdi peşinden koşsam ne düşünür?

Gözyaşlarımı tutarak, hızla basamakları çıkıyorum.

“Rosa?”

Onu duymazdan geliyorum. Arkama bile bakmıyorum. Bana hiçbir şey sormasını istemiyorum. Şimdi değil.

İkinci kapıdan geçtikten sonra kendimi halk kütüphanesinin ferah, ıdıklı avlusunda buluyorum. Kitaplıklar, bez çantalı insanlar, plastik ışın kılıklı iki çocuk, dosyalar taşıyan birkaç kız var. Etrafa bakıp tuvalet tabelasını arıyorum.

İşte.

Tuvaletin kapısını hızla açıyorum, neredeyse lavabonun üzerine düşüyorum.

İçeride başka kimse yok. Yani kimse gözyaşlarımı göremez. Ceketimi arabada bıraktım, o yüzden güneş gözlüğümü çıkarınca kot pantolonumun arka cebine koyuyorum.

Ellerimi güröl güröl akan suyun altına tutuyorum. Sonra avucuma biraz sabun sıkıyorum ve su ısınırken ellerimi ovu-

yorum. Ayna buğulanıyor. Ama yansıma baktığımda onu yine görüyorum: Benim olmayan o ifadeyi. İçimden gelen arkamı dönmek. Ama öyle yapmıyorum.

Titreyerek, gözlerimi kendimden ayırmıyorum.

Ve tuhaf bir şekilde sinir bozucu olmayan bir duyguyla Sylvia'ya bakıyormuşum gibi hissediyorum. Onun bakışında, kendi yansımamda asla görmediğim bir özgüven var.

On yedi yaşında, yetenekli, akıllıydı, her şeyi vardı. Elle King gibi şarkı söylardı.

Ben yetenekli değildim. Kimseye yardım etmedim. Kesinlikle kimsenin hayatını kurtarmadım. Kimseye bir şey vermedim. Kendimle ilgili hikâyeler uydurdum. Eğer dünyaya sorabilseydim, cevabının ne olacağını biliyorum: Sen ölsen daha iyiydi.

Biraz kayarak, biraz düşerek yere iniyorum. Sırtım fayanslı duvara dayalı, iki yanımdan da sıkışmış gibi hissediyorum. Buna dayanabileceğimden emin değilim... ama onun yansımasını gördüm. Ve içime yayılan garip bir his onun hâlâ buralarda, benim içimde olduğunu söylüyor.

“Rosa?”

Etrafımızdaki kabuk çatlıyor ama tam olarak kırılmıyor.

Joe yeniden sesleniyor: “Rosa. İçeride misin?”

Ama konuşamıyorum.

“Rosa?” diye sesleniyor. “Althea Fernando’dan cevap geldi.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kendimi yerden kaldırıp tuvaletten çıkarıyorum. Joe orada, kapının önünde elinde telefonuyla bekliyor. “İyi misin?” diye soruyor şüpheyle.

Hızlıca başımı sallayıp gözlerimi ovuşturuyorum. “Özür dilerim, ben...” Derin bir nefes alıyorum. “Ne yazmış?”

Tereddüt ediyor. Bu hissi daha önce yüzlerce kez deneyimledim, genellikle doktorlar tahlil sonuçlarımı vermeden önceki o boşlukta. Çünkü o boşlukta bütün olasılıklar hâlâ mümkün olur.

Bana telefonunu veriyor, ben de mesajı okuyorum; Bu akşam O’Neill’s’te olacağım. Vardiyam 9’da bitiyor. O zaman konuşabiliriz. Mutfakta.

Az önce sokakta olanların yarattığı stres, sel gibi akıp gidiyor. Kendimi biraz dengesiz hissediyorum. Ama sadece bir iki saniye.

“O’Neill’s mi?” Tanıdık geliyor. Ve nedenini hatırlamam çok da uzun sürmüyor; Althea’nın Facebook sayfasındaki Sylvia’nın şarkı söylediği fotoğrafın yeri O’Neill’s Restoran & Bar diye etiketlemişti.

“Ver bakalım.” Elini uzatıp telefonunu geri alıyor. Parmakları klavyede hızlıca hareket ediyor. “İrlanda temalı bir bar, restoran. Şehrin dışına doğru. Bir hava kuvvetleri üssünün yakınında.”

“Gidebilir miyiz?”

“Tabii ki gidebiliriz... Sen iyi misin?”

Başımı sallıyorum. “Sadece o kadın...” Cümlem yarım kalıyor. Derin bir nefes alıyorum. “Beni tanıdığını sandı.”

Başını sallıyor. “Evet.” Kalçamdan tuhaf bir şekilde sarkan

güneş gözlüğüme bakıyor. “Belki de şunları buradayken takmasan daha iyi olur, daha fazla dikkat çekebilirsin. Ama öyle taşırsan kaybedersin.” Elini uzatıyor.

Gözlüğü ona veriyorum, ceketinin cebine koyuyor.

O kadınla ilgili daha fazla soru soracak diye endişeleniyorum ama başka bir şey söylüyor: “Şuradaki tabelada Lexington Lisesi’nin yıllıklarının Lexington Salonu’na taşındığı yazıyor. Belki o hatıra defteri de oradadır, salon her neredeyse...”

Arkasına bakıyor, avluya, giriş salonuna ve küllü sarı saçlı kütüphanecinin oturduğu masaya.

“Sorsak daha iyi olabilir” diyor.

Konuşma işini Joe hallediyor. Ben arkasında, ona yakın duruyorum, peruğumu yüzüme iyice indirip kimsenin bana bakmamasını umuyorum.

Kütüphaneci, Lexington Lisesi’nden iki öğrencinin hatıra defterlerinin burada olduğunu söylüyor.

“Biraz olağandışı, değil mi?” diye soruyor Joe. “Halk kütüphanesinde hatıra defterlerinin olması. Ve okul yıllıklarının. Cary isminin liseyle bir ilgisi mi var?”

“Hayır” diyor kadın kibarca. “İsim, kütüphanenin kurucusu Bayan Maria Hastings Cary’ye ithafen verilmiş, kütüphanenin ilk kaynaklarını 1867’de kendisi sağlamış. Ama kütüphane ile okulun yakın ilişkisi vardır. Öğrenciler burada çalışır. Genç yetişkin bölümünde okulla ilgili her türlü kaynağa ulaşabilirsiniz.” Tereddüt ediyor. “Sizin sorduğunuz kızın anne babasının, defterin eski, yeni bütün öğrencilere her zaman açık olmasını istediğini biliyorum. Böylece istedikleri zaman bir şeyler eklemeye devam edebilecekler. Buraya gelip, bir sandalye seçip o defterle avunabilecek, özlemlerini giderebilecekler. Bir ekrana bakmaktansa elinizde somut bir şey tutmak daha farklı olsa gerek, değil mi?” İşaret ediyor. “Şurada. Koridorun sonunda. Pencerelerin önündeki raflarda, birkaç dosyanın yanında.”

“Teşekkürler” diyor Joe.

“Rica ederim” Kadın bana bakacak gibi oluyor ama ben arkamı döndüm bile.

Gösterdiği tarafa yürüyoruz. Bir dizi kitaplığın arkasında-

ki birkaç uzun ahşap masanın yanından geçiyoruz; çocuklar, sanırım lise öğrencileri, ödev yapıyor gibi görünüyorlar. Bir kız hararetle diğerine, “Belki şimdiki zamanın edilgen çatısıdır?” diye fısıldıyor.

Onlara dik dik bakmamaya çalışıyorum, çünkü hiçbirinin bana bakmasını istemiyorum, ama zorlanıyorum. İstisnasız her kız uzun saçlı ve hepsi saçlarını tel tokalarla tutturmuş. Erkekler genelde pamuklu pantolon ve tişört giymiş. Sylvia, renkli kıyafetleri ve dar elbiseleriyle uyum sağlayabiliyor muydu?

“Rosa.”

Etrafıma bakıyorum. Joe, dar, kemerli pencerelerden birinin önündeki kitaplığın yanında duruyor. Her pencerenin yanında rahat bir koltuk olduğunu fark ediyorum.

Kütüphanecinin bahsettiği sandalyeler bunlar olmalı.

Raf da şu olmalı.

Joe, koyu bordo, deri ciltli bir defter alıyor. Bana uzatıyor.

Alıyorum. Kapağına altın rengiyle Sylvia Johnson ismi işlenmiş. Adının altında doğum tarihi ve benim ameliyat tarihim yazıyor – onun ölüm tarihi.

Defterin dışında hiçbir şeyi fark edemeyerek alıp sandalyelerden birine oturuyorum. Kapağını açıyorum. İlk sayfasında tek bir paragraf var:

Sevgili kızımız Sylvia Lauren Johnson’ın değerli anısına. Lütfen zamanınızın birazını ayırıp paylaşabileceğinizi düşündüğünüz anılarınızı yazın. Her şeyi; sevginizi, öfkenizi, acınızı, yasınızı ve beraber yaşadığınız mutlulukların her türlüünü. Ayrıca lütfen istediğiniz her şeyi yapıştırın; konser biletleri, notlar, Sylvia’yla beraber geçirdiğiniz vakti anımsatan her şey. Onun yokluğunun bıraktığı boşluk ne zaman ağırlaşsa bu anılara bakıp onun çok büyük bir parçasının yaşamaya devam ettiğini ve artık bizim parçamız olduğunu görebiliriz.

Orada, kucağımda defterle ne kadar oturduğumu bilmiyorum.

Her yazı, beynime elektrik şoku gibi çarpıyor.

New York’un en büyük yıldızı olabilirdin Sylvia. Ne kadar büyük bir yetenek. Daha da büyük bir kalp. Hepimiz seninle birlikte çok fazla şey kaybettik. C.

Yumuşak sesler kesildiğinde, müzik...

Yıkıldım, Sylvia ama seni tanıdığımı şükrediyorum. Tüm kalbimle seni seviyorum. Adam.

Bütün anıların içinde, aklımdan hiç çıkaramayacaklarımdan bir tanesi şu: Aidan B, Sydnie'yi eskrim takımındaki o kızla aldattığında, kantinde ayağa kalkıp onun yanına gitmiş ve Alanis Morissette'in şarkısının sözlerini değiştirerek söylemişin, "He's a bitch, he's a liar, he's a sinner, he's a cheat¹." Hem yaptığını yüzüne vurdun hem de onu rezil ettin. Bunu kimse ASLA unutmayacak... Seni asla unutmayacağım. Althea.

Ve daha fazlası. Çok daha fazlası.

Sayfalar dolusu yorum, bazıları muhtemelen gözyaşlarıyla lekelenmiş, bir sürü şey yapıştırılmış; bileklikler, mönüler, sertifikalar, tiyatro programları.

Bir noktada sandalyeden kalkıyorum. Sylvia'nın defterini rafa geri koymuş bile olabilirim. Ya da belki Joe koymuştur. Çünkü bilincim tamamen yerine geldiğinde kütüphanenin ana girişindeki sahanlıkta duruyorum, az önce her yerime yüzlerce kez vurulmuş gibi hissediyorum.

Joe da orada, hemen yanımda. "İyi misin?"

"...Evet." Sesim tuhaf geliyor. Sanki benim değilmiş gibi. Ya da Sylvia'nın. En azından alıştığım hali değil.

"Gitmeye hazır olduğuna emin misin?" diye soruyor Joe.

Dudaklarımı gevşetmek için ısılatıyorum. "Evet."

"Tamam. Bak, yola çıkmadan önce tuvalete uğramam gerekiyor. Benimle içeri girip girişteki masanın orada bekler misin?"

"Burada bekleyebilirim" diyorum. Burası serin ve karanlık. Başka kimse de yok. Sadece bir çöp sepeti, bir şemsiye ve üzerinde broşürler olan bir masa var.

"İçeri gelersen..."

"Burada bekleyebilirim" diyorum.

"Belki ben de bekleyebilirim..."

"Ciddi misin?" Derin nefes alıyorum. "Tualete gitmen ge-

¹ O bir kahpe, o bir yalancı, bir günahkâr, hilekâr. (yay.n.)

rek. Ben iyiyim. Burada bekleyeceğim.”

“Tamam.”

Çok emin görünmese de kütüphaneye giriyor.

Ben de sahanlıkta duruyorum, aklım az önce okuduğum her şeyin içinde yüzüyor – gitmiş ama aynı zamanda da burada duran bir insanın onca anısı. Birkaç dakika önce kendi hakkın-da yazılmış anı defterini okuyan insanın.

Titriyorum. Dar, taş sahanlık mahzen gibi soğuk. Kapı aralık. Dışarı çıkıyorum, gün ışığına.

Basamaklarda tökezliyorum, güneş gözlüğümün hâlâ Joe’da olduğunu fark ediyorum ama durmuyorum.

Sendeleyerek bankların yanından geçip, kaldırımda yürüyorum. Burada beklerim, ılık güneşin altında. Parlak ışık biraz gözlerimi acıtıyor. Başımı çeviriyorum ve sokağın ilerisindeki dükkânların arasında tanıdık bir tabela gözüme çarpıyor.

Starbucks.

Dikkatimi çekiyor. Bir an için nedenini düşünüyorum.

Sonra hatırlıyorum.

Althea Fernando muhtemelen liseden mezun olmuş ama hâlâ burada, Lexington’da. Ya Adam Sagan da burada çalışıyorsa?

Joe’ya haber vermemin imkânı yok. Ama gittiğimi fark ederse, kesinlikle bekleyecektir. Ben de uzun kalmayacağım zaten.

Sylvia’nın erkek arkadaşı. Sadece fotoğrafını gördüm. Yakışıklıydı, biraz pasaklı olsa da. Bu vücut onunla sevişmiş miydi? Onu görürsem ne hissederim?

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Ana caddede yürüyorum, tek başıma. Belki de hayatımda ilk defa, gerçek dünyada tek başımayım. Ama o kadar da tek başıma değilim. Çünkü artık sadece ben olmadığımı biliyorum.

Starbucks küçük. Dar. Kalabalık. Pencerenin kenarında ağır makyajlı, eşofmanlı birkaç kadın hararetle bir şeyler konuşuyorlar. Rahat giyimli bir baba, on dört yaşlarında görünen çocuğuyla oturuyor, aralarındaki masada ders kitapları açık ve adam başını sallıyor. “Bu çok daha kolay olabilirdi” diyor çocuğa yüksek sesle, “bu kadar çok şeker yemeseydin.”

Tezgâh sol tarafta. Beş altı kişi sırada bekliyor. Bir –hayır, iki– yeşil önlüklü garson görüyorum.

İkisi de kadın.

Sıranın etrafında dolanıp onlara daha yakından bakmaya çalışacakken omzumun üzerinden gelen bir erkek sesiyle hızla dönüyorum. “Hindiler bizim arkadaşımız. Değil mi?”

Benim yaşlarımda. Belki biraz daha genç. Gözüme çarpanlar beyaz dişleri, sıradan yüz hatları ve dar tişörtünün sardığı kol kasları oluyor. Yanlış duydum herhalde diye düşünüyorum ama sonra çocuk gülümsüyor, her zaman olumlu tepki almaya alışık özgüvenli bir tavırla, elindeki tomardan bana bir broşür uzatıyor.

Önünde yazanı okuyorum: Bir Hindi Evlat Edinin Projesi. Yeni bir Şükran Günü geleneği başlatın ve bir hayat kurtarın!

“Her yıl üç yüz milyon hindi katlediliyor” diyor. “Kâbus gibi koşullarda, iç içe yaşıyorlar. Gagalari anestezisiz kesiliyor.”

“Ben... ben hindi yemem” diyorum.

“Vejetaryen misin?”

“Aslında, sadece hindiyi sevmiyorum.”

Broşürü geri alması için ona uzatıyorum.

Aşırı derecede yeşil gözleri kısılıyır. “Sen frizbi takımında mısın?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır.”

“İngiliz’sin. Tabii ki. Lisede misin?”

Nabzım biraz hızlanıyor. Yine başımı iki yana sallıyorum.

“Ne o zaman, buraya yeni mi taşındın?”

“Birini ziyarete geldim” demeyi başarıyorum.

“Kimi, aileni mi?”

“Sayılır.”

Biliyorum; bir robot bile daha iyi insan taklidi yapardı. Daha itici olabilir miyim bilmiyorum. Ama çocuk gülümsüyor ve, “Gizemli... hoşuma gitti” diyor.

Arkasına, tezgâha doğru bakıyorum. Hâlâ makineler ve mikserlerle uğraşan iki kadından başkasını görmüyorum.

“Bir kız ile kahvesinin arasına girmek istemem. Şehrimizde misafirsin. Kahveni ısmarlayayım. Ben Brandon.”

Gözlerimi kırpıştıtarak ona bakıyorum. “Teşekkürler gerçekten, ama...”

Cümlemi bitiremiyorum çünkü bir el omzumu sıkıyor ve kulağıma Joe’nun sesi geliyor. “Rosa, gidelim.”

Brandon bana sorgular gibi bakıyor, sanırım “Her şey yolunda mı yoksa araya girmemi ister misin?” anlamına geliyor.

Kendimi döndürerek kurtuluyorum.

“Hadi gidelim” diyor Joe yine, sessizce.

Starbucks’ta olay çıkarmak istemiyorum. O yüzden Brandon’a, “Hindilerle iyi şanslar” diyorum. Joe’nun etrafından dolanıp dışarı, kaldırıma çıkıyorum. Penceredeki kadınlar ve Brandon göremesin diye biraz ilerliyorum.

Joe güneş gözlüğümü uzatıyor. “Bunları hâlâ istiyor musun?” diyor. “Ya da belki artık birinin seni tanıyıp Sylvia’nın anesi ile babasını aramasını umursamıyorsundur.”

“Sanırım bunun kararı bana ait” diyorum, ne kadar katı bir tavırla konuştuğumu biliyorum ama gözlüğümü de alıyorum.

“Beni bekleyecektin. Nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.”

“Bu yüzden mi sinirlisin?”

Kaşlarını çatıyor. “Sinirli değilim. Aklıma neler geldi – ya kızın babası seni bulduysa? Ya da o defterde okuduğun bir şey seni üzdüyse, ya da o köpekli kadından sonra hâlâ şoktaysan ve bir yerlere gidip göldeki gibi düştüysen?”

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum.

Ona doğru bir adım atıyorum. Sonra bir tane daha. Ona dokunacak kadar yakınım ama dokunmuyorum.

Gerçekten endişelendiyse, etkilendim. Ama belki de mutsuz olmasının başka bir nedeni vardır.

“Sanırım seni her zaman düşüncelerimin dışında bırakıyormuşum gibi geliyor” diyorum.

“Öyle gelmiyor” diyor biraz başını sallayarak. “Öyle yapıyorsun.”

“Yasal bir belge imzaladığımı söyledim” diyorum. “Ama işin yasal kısmını düşünmüyorum bile.” Gözlerinin içine bakıyorum. “Biri benim için çok büyük –büyükten de büyük– bir iyilik yaptı ve kabul ederken bunu sır olarak saklayacağıma söz verdim. Kütüphaneden çıkıp gittiğim için özür dilerim. Sana gerçeği söyleyemediğim için de özür dilerim. Boston’a dönmek istiyorsan dönmelisin ve bana biraz borç verirsen abimden alır almaz sana veririm. Yaptığın her şeye gerçekten minnettaram.” Gözyaşlarını durdurabilseydim, durdururdum. Yanaklarımı siliyorum. “Ağladığım için de özür dilerim.”

“Sanırım gidersem, arabamı arayan birileri varsa onları senden uzaklaştırmış olurum” diyor.

“Hayır! Bu aklımın ucundan bile geçmedi!”

“Aklından neler geçtiğini anlamak çoğunlukla çok zor.”

“...Biliyorum.”

Uzanıp kollarımı, onun kollarının altına sarıyorum. Kollarımı sıkıca bastırıyorum. Onun kollarının da bana sarıldığını hissederken içimdeki darmadağınık duygular çözünerek rahatlamaya dönüşüyor.

Burada duruyoruz, beraber. Çok büyük bir kısmım burada

böyle kalmayı diliyor, bir daha hiç hareket etmemeyi.

Saçlarımı yavaşça kulağımın arkasına itip sessizce, “Gitmemi istiyor musun?” diyor.

“Hayır.”

Bir süre sonra, “Starbucks nereden çıktı? Kahve mi içmek istedin?” diyor.

Başımı hayır anlamında sallıyorum. Yüzümü omzuna daha da bastırıyorum.

“Kahvenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum zaten” diyor. “Hâlâ biraz titriyorsun.”

O babayı ve oğlunu düşünüyorum. “Belki de şekere ihtiyacım vardır” diyorum ona doğru mırıldanarak.

Bana biraz daha sıkı sarılıyor. “Sonunda” diyor.

Dün akşamdan beri yemek yemediğimizi fark ediyorum. “Çok mu acıktın? Özür dilerim...”

“Hayır” diyor. “Sonunda kolaylıkla çözebileceğim bir problemin var demek istedim.”

Joe’yu sonunda, gönülsüzce bıraktıktan sonra yolun karşısında bir dükkân görüyorum. Önce ismini değil, camındaki saklıları, içindeki süs lahanalarını ve mor maydanozları fark ediyorum. Onları Althea Fernando’nun Facebook sayfasından tanıyorum. Sylvia, Althea ve başka bir kız dillerini çıkarmış, ellerinde dondurmalarla bu dükkânın önünde duruyorlardı.

Burası Rancatore’s.

İçeride, zincir olmayan restoranlara özgü bir uyumsuzluk var. Buzdolapları ve dondurucuların hepsi farklı boylarda. Duvarlarda bir ilan panosu var, üzerinde yoga derslerinden çocuklar için matematik öğretmenlerine ve gitar kurslarına kadar her türlü ilan var.

Gözlüğüm gözümde, camlı tezgâha bakan Joe’nun yanına gidiyorum. Tezgâh dondurmalarla dolu; çikolata parçalı, fıstıklı, siyah ahududulu, muzlu cevizli, Hint dondurması kulfî, balı bademli ve karamelli... Aklınıza gelen herhangi bir lezzetli karışım varsa, muhtemelen burada dondurması vardır.

“Küçük boy bir çikolatalı, yoğurtlu dondurma alabilir mi-

yim?” diyorum tezgâhın arkasındaki önlüklü çocuğa.

Joe da kapta karamelli istiyor. “İstersen otur” diyor. “Ben getiririm.”

Aslında, oturmak istiyorum. Çünkü hâlâ biraz titrediğimi hissediyorum.

Yuvarlak, ahşap bir masaya oturuyorum. Yanımdaki masada bir grup çocuk neşeyle, yumuşacık bir spanyel yavrusunu seviyor.

Mor eşofman üstlü bir kız, “Köpeği ben istiyorum!” diye bağırıyor. “Köpeği ben istiyorum!”

Diğeri telefondaki bir şeye o kadar gülüyor ki dondurmalı salyaları ekrana akıyor. Arkadaşının kolunu tutuyor. “Biz, herhalde, en kötü sınıf falanız!”

Hannah, Althea’nın kuzeni, burada değil. Ve buna çok memnunum. Rancatore’s’e onu bulmaya gelmedim.

Birilerinin beni tanıyıp Sylvia’nın anne babasını arama riski ile buraya gelmemin asıl nedeninin yararlarını dengelemeliyim. Sylvia’yı tanımalıyım.

Yaşadığı yeri gördüm, buza düştüğü yeri de. Elle King gibi şarkı söyleyebildiğini biliyorum. Belki kendimi yeterince cesur hissettiğimde ve yalnız olduğumda, şarkı söylemeyi deneyebilirim. Odamdaki müziklere eşlik etmekten başka, ameliyattan beri şarkı söylemeyi denemedim. Hangisi daha önemli diye düşünüyorum, onun ses telleri ve akciğerleri mi yoksa benim benim mi?

Buraya geldiğimden beri başardığım diğer şeyler, eğer öyle denebilirse, hatıra defterinde okuduğum onca şeydi. Ve en önemli hedefim de Sylvia’nın yakın bir arkadaşıyla konuşmak ve o da olmak üzere.

Joe geliyor. Benim yoğurtlu dondurmamı küçük bir kaşıkla beraber önüme koyuyor.

“Teşekkürler.”

“Rica ederim” diyor.

“Hesabıma yaz.”

“Nasıl istersen.”

Parlak altın rengi kremayla dolu daha büyük bir kapla kar-

şıma oturuyor, dondurmasının üzerinde minik mor toplar var.

“Şunlar ne?” diye soruyorum.

“Nerds. Daha önce hiç Nerds şekeri görmediğini söyleme.”

“Nerds mü? Senin böyle bir dondurma yiyeceğini asla tahmin etmezdim.”

“Nasıl bir dondurma?”

“Vanilyalı, çilekli ya da çikolatalı beklerdim. Böyle sahte aromalar olmayan, sossuz, malzemesiz.”

Yüzünü buruşturuyor. “Karamel sahte değil ki. Sos da sevmem.”

“Peki Nerds?”

“Şeker sevmez misin?”

“Pek değil.”

Kaşığımı, erimiş çikolatanın pürüzsüz üst tabakasına daldırıyorum. Yoğurt ağzıma kayıyor. Şoke edecek kadar soğuk değil. Çok tatlı da değil. Joe beni izliyor.

Kendimi zorlayarak bir kaşık dolusu alıp yutuyorum. Sonra bir tane daha.

Kabın yarısını boşalttığımda kaşığı bırakıyorum. Kalbim hâlâ çok hızlı atıyor. Belki biraz şekerden. Ama aklımda Sylvia’nın anı defteri var.

Sayfalardan birine, üzerinde GOVERNERS BALL yazan yeşil bir bileklik bantlanmıştı, altında da bir not vardı; Çok güzel zamanlardı Sylvia. Çok büyük sevgiler.

“Governors Ball’un nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?” diye soruyorum Joe’ya. “Normal balo gibi mi? Uzun elbiseler falan mı giyiliyor?”

Gülümsemesini tutmaya çalışmasını izliyorum. “New York’ta bir müzik festivali.”

“Ah. Sen hiç gittin mi?”

Başını hayır anlamında sallıyor.

“Frizbi takımı nasıl oluyor?”

“Normal frizbi oynayan takımlar birbirlerini yenmeye çalışıyor. Spor işte.”

“Spor mu?”

“Neden olmasın?” diye soruyor.

“Frizbinin anne babaların tatillerde çocuklarıyla oynadıkları bir şey olduğunu sanıyordum. Spor olması tuhaf geldi.”

“Minik toplara vurup deliklere sokma oyununu icat eden adadan gelen kız mı söylüyor bunu?”

“Golf spor mu?”

“Yanı” diyor, gülümsemesi hâlâ suratında, “sporla pek alakan yok.”

Elime bakışını izliyorum. Sağ elime. Bunu, o tarafımdaki güçsüzlüğü fark ettiğinin onayı olarak kabul ediyorum. Elimde olmadan elimi yanmış gibi, masanın altına çekiyorum.

“Sporla benim de pek ilgim yok” diyor sessizce.

Ama Sylvia’nın vardı.

En azından, anı defterinde bulduğum üç sene önce kazandıkları Massachusetts frizbi şampiyonasının gümüş madalya sertifikasına göre vardı.

Elimi masaya dönmeye zorluyorum. Kurşun kaldırıyor muşum gibi ağır.

“Ne oldu?” diye soruyorum, çünkü dondurmayı yemeyi bırakıyor. “Nerds’lerin mi bitti?”

Biraz rahatlamış görünüyor. “Nerds’lerimi sorguladın. Onlar yüzünden ciddiyetsiz bir insan olduğumu söyledin. Artık yalnızca sade vanilya, çilek ve çikolata yiyeceğim.”

Sonra uzanıyor. Elimı tutuyor. Sağ elimi. Kendininkinin içinde tutuyor.

Parmakları, dondurma kabını tuttuğu için soğuk. Belki de o yüzden içime serinlik yayılıyor. Bana dikkatle bakıyor. Ama sonra köpek yavrusu bağırıyor, ben de o tarafa bakıyorum. Birden mor eşofmanlı kızın ellerinden kurtulmak için umutsuzca çırpınmaya başlıyor. Kızın arkasındaki duvarda New Yorker’ın çerçevelenmiş bir kapağı olduğunu fark ediyorum.

Üzerindeki illüstrasyonda basit bir elma, portakal ve armut var. Elliot’la ilgili düşüncelerimi tetikliyor ve tabii ki şu anda Elliot’ı düşünmek istemiyorum.

Anın büyüğü kaçıyor. Bakmamam gereken bir anda gözlerimi çevirdiğim için görmek istemediğim bir şey görüyorum.

Sokakta durmuş, kendini Joe’ya dolayan o kız olmak isti-

yorum, dokunduđu yerlerdeki ürpertiýi hâlâ hissedebilen kız. O insan olmaya odaklanmak istiyorum.

Deneyimlediği en güzel şey olmak.

Joe'nun gördüğü kız olmak.

Sokaktan gelen ani bir feryat düşüncelerimi durduruyor. Siren sesi. Duruyor. Sonra yine başlıyor. Daha yüksek. Daha yakında.

Joe gözlerimin içine bakıyor. Başını iki yana sallıyor.

“Arabanı buldularsa...” diye fısıldıyorum.

Pencerenin hemen önünden, muhtemelen polis arabasına ait siren sesleri geliyor.

“Senin peşinde değiller” diyor Joe ciddiyetle.

Belki de “en olası” ihtimali düşünmeliyim.

Ama, çok iyi biliyorum ki en olası olan her zaman doğru değildir.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

O polis arabası ya beni arıyordu ve bulamadı ya da başkasının peşindeydi.

Sanırım Joe haklıydı. Ama o sireni duymak beni daha da gerdi. Güneş gözlüğüm olmadan Starbucks'a gitmek akıllıca değildi. Rancatore's'ta gözlüğüm ve peruğumla Joe'yla birlikte oturmak bile beni "faýdalardan" uzaklaştırıp "risklere" yaklaştırıyor olabilir. Hiçbir şeyin Althea'yla görüşmemi tehlikeye atmasına izin veremem.

Rancatore's'tan ayrıldıktan sonra Joe'ya arabayı arka sokağa park etmesini söylüyorum. Sonra Sylvia için bir anlamı olabilecek yerlere doğru yürüyoruz.

Mesela okuluna.

Bugün cumartesi, o yüzden kimse yok.

Hem de rüzgârlı, binaların arasındaki orta avluda solmuş yapraklar uçuşuyor.

"Boş okullar bana boş yüzme havuzlarının hissettirdiği şeyleri hatırlatıyor" diyorum.

"Huzur gibi mi?" diye soruyor Joe.

"Tam olarak değil."

Duvarlardaki küçük hoparlörleri fark ettiğimde uğursuz hava daha da yoğunlaşıyor. Muhtemelen anonslar için kullanılıyorlardır ama bence burası terk edilmiş bir hapisane veya kampa benziyor.

Liseden sonra, yakınlardaki Bridge İlkokulu'nun oyun alanına uğruyoruz, çünkü Joe'nun araştırmasına göre frizbi takım antrenmanlarını burada yapıyormuş.

Boş bir okul daha. Hatta bu seferkinin sessiz bir de oyun

parkı var, bu da kıyamet sonrası duygusunu pek azaltmıyor.

Sonra, arabayla Burlington yakınlarında bir alışveriş merkezine gidiyoruz. Lexington'ın içinde pek kıyafet mağazası yok. Sanırım Sylvia da alışverişe buraya geliyordu. Joe düz siyah bir tişört ile iç çamaşırını alıyor. Onu çok dikkatle izlemiyorum; arkadaşlarıyla, anneleriyle, erkek arkadaşlarıyla alışveriş yapan kızları izlemekle meşgulüm. Ben de onlardan biriyim, bu dünyanın bir parçasıyım.

Sonra motele dönüyoruz.

Lexington, Massachusetts'te gece dışarı çıkılırken ne giyilmesi gerektiğini bilmiyorum ama en azından duş aldıktan sonra giyebileceğim temiz bir dar pantolon ile yakası açık, tebeşir rengi bir bluzum var. Hazırlanırken Joe'nun telefonundan Elle King dinliyorum. "America's Sweetheart." "Ex's & Oh's." Defalarca.

Şimdi de yoldayız.

Saat akşam 8.12.

Joe direksiyonu döndürerek bizi dört şeritli otoyola çıkarıyor. İleride yeşil bir ışığın ağaçları aydınlatıldığını görüyorum.

Otoparka giriyoruz. Ağzına kadar dolu. Sonunda eski bir sedan ile bir kamyonetin arasında yer buluyoruz, kamyonetin kasasının üstüne ağzı kanlı bir hayalet bağlanmış.

Joe bana bakıyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum.

Otoparkın sonunda, arkasında ağaçlar olan kolonyal dönem stilinde bir bina var. Duvarları ve ışıkları zümrüt yeşili, verandanın sundurmasına Gal alfabesiyle yazılmış O'Neill's Restoran & Bar yazısı, burayı lunaparktan fırlamış gibi gösteriyor.

Joe girişteki merdivenlere yöneliyor. Ben de onu takip ediyorum.

Althea'yla tanıştığımda, ona muhtemelen Joe'nun da düşündüğü şeyi söyleyeceğim: Ben Sylvia'nın hiç tanımadığı ikiziyim. O'Neill's'ten ayrılana kadar ihtiyacım olan her şeyi öğrenmiş olurum.

Bu düşünce içimi haklı gururla doldurmaya başlıyor.

Düşünüyorum da:

İkimiz de yaşarken gömüldük, şimdi ben, ikimizi de toprağın altından çıkarıyorum.

Girişten bar ve restoran bölümüne yürürken hislerim devreye giriyor.

Müzik. İlk fark ettiğim bu oluyor, şarkıyı biliyorum. “Mumford & Sons” şarkısı.

Sonra koku alma duyum da bize katılıyor. Parfüm kokusu alıyorum. İnsanlar. Bira. Pizza. Cumartesi gecesi rahatlığı, tabii eğer bu kokusu alınabilecek bir şeyse.

O’Neill’s’te her şey koyu renk ahşap ile pirinçten ve içeri si kalabalık. Sol taraftaki asmakatta askeri üniformalı birkaç kadın ile erkek dart oynuyor. Sağımda restoran müşterileri hamburgerlerine ve salatalarına yumulurken müzik yapan grubu dinliyor. Bilindik şarkıları çalan bir grup.

Kare şeklindeki barın uzak köşesinde çalışıyorlar. Küçük sahneyi zar zor görüyorum, dans eden insanlar da var. Sylvia şarkı söylediğinde de herkes dans etmiş miydi? Althea da burada mıydı, ona destek olmuş muydu?

Barın etrafında çoğunlukla erkekler oturmuş, içiyor, konuşuyor, televizyondaki spor kanallarını izliyorlar. Erkekler genelde pamuklu pantolonlar, deri pilot ceketleri ve soluk tişörtler giymiş, çoğu sakallı.

Uzun masalardan birindeki yeşil renginin fazlalığı gözümü çarpıyor. Yaklaşık on kadar kız, saçlarına küçük yeşil tül den duvaklar takmış. Bekârlığa veda partisi olsa gerek.

Etrafa bakarken temkinliyim. Peruğum kafamda tabii ki ama burada, gece saati güneş gözlüğü takmak ancak daha fazla dikkat çekmeye yarar. Sylvia’nın gerçekten nasıl görüldüğünü bilen herkes onu görecektir ve benim yapabileceğim pek bir şey yok, başımı önüme eğmekten başka.

Gözlerim surattan surata atlıyor...

Herkes iyi vakit geçiriyormuş gibi görünüyor.

Odaya bakıp, herkesi analiz edip tahminlerde bulunurken kendimi biraz uzaylı gibi hissediyorum. Ama annem ve babamla dışarı çıktığım seferleri saymazsanız, ki ben saymıyorum, bu

benim ilk defa bara gelişim.

“Şu tarafta” diyor Joe.

Bizi bar sandalyeli, yüksek bir masaya yönlendiriyor. Burası içerideki tek boş masa olabilir.

Joe ceketini çıkarıyor, sandalyesinin arkasına asıyor. Karşısına oturuyorum, karşımdaki duvarda İrlanda’nın bölgelerinin hanedan armaları var. Siyahlı bir garson kız bizi fark edip yanımıza geliyor.

“Selam arkadaşlar, bu akşam bizimle yemek yiyecek misiniz?”

Joe, “Tabii ki” diyor.

“Tamam, ben yemek münülerini getireyim. Önden içecek bir şey ister misiniz?”

“Diyet kola, teşekkürler” diyor.

“Aynısından lütfen” diyorum.

Yanımızdan ayrılırken gülümsüyor.

Joe, “Ee, ne düşünüyorsun?” diyor etrafına bakınarak.

“Epey hoşuma gitti.” Gerçekten. Dışarıdan biraz avam görünüyordu. Ama içerisi çeşit çeşit insanla dolu. Ve neşeli.

Garson ağır, siyah münülerle dönüyor.

“Buyurun bakalım” diyor. Yine gülümsüyor.

Joe münüyü açıyor. Sanırım aperiatiflere bakıyor. Ama ben onun mermer Yunan heykellerine benzeyen kol kaslarına bakıyorum. Sonra göğsüne doğru devam ediyorum.

Althea’yla buluşmama yarım saat var.

“Eğer diğer mağara kızı arkadaşlarıma senden bahsedeceksem, biraz daha fazla şey bilmem gerekiyor” diyorum.

Başını kaldırıyor. “Nasıl şeyler?”

“Merak ediyorum: Seninle ilgili en az havalı şey nedir?”

Onu şaşırttım. Görebiliyorum.

“En az havalı şey mi?”

Başımı sallıyorum.

Düşünceli görünerek münüyü kapatıyor. “Hikâyelerle tatmin olmayacağını sanıyordum.”

“Sadece hikâyelerle.”

“...Yani Nerds gibi şekerler yemem ve park banklarındaki

bütün yazıları bilmem dışında mı?”

Gülüyorum. “Evet, onların dışında.”

“Tamam.” Başını sallıyor. “Altı yaşındayken, Noel Baba’dan metal detektörü istemiştim. Ve aldım. Metal dönemim öyle başladı. Her yere götürüyordum. Süpermarkete. Parka. Otobüs duraklarına.”

“Metal dönemin.”

“Evet.”

“Bir şey buldun mu?”

“Bir avuç bozuk parayı ve paslı çivileri sayarsan.”

Ama cevap vermeden önce duraksadığı için, “Bir şey buldun, değil mi?” diyorum.

“Buyurun çocuklar.” Garson kız, üzerinde Guinness birasının logosu olan bardak altlıklarını ve içinde limon ile buz olan iki uzun bardak diyet kolayı masaya bırakıyor.

Joe ona bakmadan teşekkür ediyor.

“Bunu daha önce kimseye söylemedim” diyor.

Bekliyorum.

“Anneme söylemedim çünkü onu benden alacağını biliyordum. Cebime koyup eve götürdüm; sonra mavi, küçük, plastik hazine sandığıma koydum. Sonra gizli çekmeceme saklayıp kimseye söylemedim.”

“Neydi?”

“Bir altın diş.”

Yüzümü buruşturuyorum. Buruşturduğumu biliyorum. Hissedebiliyorum.

“Evimizin yakınındaki parkın ağaçlarının arasında buldum.”

“Birinin dişi miydi?”

Kolasından bir yudum alıyor. “Sonra o akşam uyanıp düşündüm, ya bir kafatasından geldiyse? Ya orada öldürülmüş, gömülmüş bir insan varsa ve kimsenin haberi yoksa? Ama kimsenin dişi almasını istemiyordum o yüzden öldüyse, artık hiçbir şey değiştirmeyeceğini düşündüm. O yüzden ağzımı açmadım.”

“Hâlâ sende mi?”

“On iki yaşındayken, Antik Roma’yla ilgili bir dersimiz vardı ve öğretmenimiz tıslımlardan bahsetti. Bu altından tıslımların onları büyülerden ya da hastalıktan koruyacağını düşünüyorlardı. Arkeologlar Antik Roma hamamlarında bulmuşlardı. Romalılar onları muhtemelen suya atıyorlardı. Düşündüm ki bu dış ölü bir insandan geliyorsa belki de tıslımın yaradığı işe yarayabilirdi – ölüme karşı koruyabilirdi... O yüzden nehrin üzerindeki köprüye götürüp suya attım.”

“Ve şimdiye kadar işe yaradı” diyorum, çünkü başka ne diyebileceğimi bilmiyorum.

Sessizlik. Sonra, “Dileğim kendi hayatım değildi” diyor.

Kalbim bir anda hızlanıyor. Neden en baştan anlayamamıştım? Annesi. Annesinden bahsediyor olmalı.

Kendimi çok uzak, belirsiz gibi gelen geçmişte buluyorum.

Ameliyattan önceki odamda, sandalyemdeyim, pencerede-ki eğri büğrü yansıma barmaya çalışıyorum. Dışarıda şişkin ceketli çocuklar bir kardanadama son dokunuşlarını yapıyor. Bir kadın ve bir adam var...

Gözlerimi sınıksız kapatıyorum. Çabucak, “Sen hastanede miydin? Mart ayında. Parkta, kar yağıyordu. Pan heykelinin yanında. Bir adam ve uzun saçlı, esmer bir kadınla.”

Gözlerimi açıyorum. Joe’nun şaşkın görünmesini bekliyorum. Ya da afallamış.

Ama öyle görünmüyor. Başını sallıyor. “Hayır.”

“15 Mart’ta.”

Kaşlarını çatıyor. “Neden? Ne gördün?”

“Kadın çok güzeldi... annen miydi?”

“Annem sarışındı.”

Elliot’in dışında, kendi gözlerimle gördüğüm son kişi? Tesadüften çok daha fazlası olurdu. Annesi ölmüştü.

“Ona ne oldu?” diye soruyorum.

Cevap vermiyor.

“Sipariş vermeye hazır mısınız arkadaşlar?”

Joe garsonu görmezden geliyor.

Ben kendimi zorluyorum. “Ne tavsiye edersin?” diye soruyorum.

“Ben çoban payına bayılıyorum, patatesli kıymalı geleneksel İrlanda yemeği.

“İkimiz de ondan alalım lütfen.”

Kız gittiğinde Joe bana bakıyor; yemin ederim ruhundaki fırtınayı görebiliyorum. Çok uzun bakamıyorum yoksa ben de kapılacağım. Kapılmak istiyorum ama şu anda yapamam. Yapamam.

Yeni bir şarkı başlıyor. Bekârlığa veda partisindeki kızlardan sevinçli haykırışlar geliyor. İçlerinden birinin mikrofonu eline aldığını fark ediyorum. Grubun vokali, dar deri pantolonlu daha yaşlı bir kadın, alkışlayarak kızın arkasında duruyor. Gitar da müziğe dahil oluyor ve kız şarkı söylemeye başlıyor.

Joe’ya ne söylemeliyim? Ne söyleyebilirim?

Fark etmeden, kendimi hastanedeyken öğrendiğim panikle baş etme yöntemini kullanırken buluyorum.

Yedi-on bir.

Beş, altı, yedi...

“Ne yapıyorsun?” diye soruyor Joe sessizce.

Bir nefes daha almadan önceki arada hızlıca, “Hiçbir şey” diyorum.

“Nefesini kontrol ediyorsun. Ne oldu? Söylediğin şey yüzünden mi?”

Cevap vermiyorum.

“Althea’ya soracağın şeyler yüzünden mi?”

Althea.

Barın arkasındaki saat 20.42’yi gösteriyor.

“Ona Sylvia’nın neleri sevdiğini mi soracaksın?” diyor. “Çikolatalı mı yoksa karamelli dondurma mı? Romantik komedi mi, yoksa korku filmi mi?”

Sesinde bir sertlik var. Hoşuma gitmiyor. Ve kendimi kötü hissediyorum ama geri adım atmayacağım.

“Sen kendini tarif ediyor olsan ne derdin?” diye soruyorum. “Birinin seni tanıması için? Büyük, gümüşrengi bir arabası mı var? Parklarda mı takılıyor? Sen öyle biri misin?”

“Çok derin biri değilim.”

“Bu o kadar saçma ve yanlış ki.”

Kaşlarını çatarak masaya bakıyor.

Ona ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Konuşmak isterse burada olduğumu. Ama garson kız yine geliyor. Çatal bıçak, peçete ve Worcestershire sosu getiriyor.

Çatal bıçak. Peçete. Worcestershire sosu. Sıradan, günlük şeyler.

Joe sandalyesinden iniyor. Sanırım endişeli görünüyorum çünkü, "Tuvalet" diyor.

Gidişini izliyorum ve her şey yanlış geliyor.

Neden baştan anlamadım ki? Worcestershire sosu. İrlanda yemeği. Amerikan yemeği sipariş etmeliyiz. Pizza. Hamburger. Köfteli sandviç. Ya da biftek. Biftek ya da köfteli sandviç – Sylvia harika konserinden sonra ne yemişti?

"Hey! Yine sen!"

Başım arkaya dönüyor.

Masamın hemen yanında bir çocuk duruyor. Onu tanıyorum. Hindiler. Starbucks'taki çocuk. Brandon. Göğsüne dar gelen mavi bir forma giymiş. Arkasında gürültüyle bara doğru giden bir grup adam var, hepsi ondan biraz daha yaşlı, hepsi de mavi formalar giymiş.

Bana yine o özgüvenli gülümsemesiyle bakıyor. Sanki ona dair her şey az önce çamaşır makinesinden çıkmış gibi kokuyor. Bu bir gösteri. Bu çocuk.

"Yalnız değil misin?" diye soruyor.

Arkama, sanırım iki kola bardağına bakıyor.

Zihnimi odaklanmaya zorluyorum. "Hayır..."

"Hayır" diyor. "Belli ki değilsin." Sırıtıyor. "Adın Rosa'ydı değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Aile ziyaretin nasıl gidiyor?"

"Evet... fena değil."

"Nereden geldin? Sormamıştım."

Tereddüt ediyorum. "Londra."

"Lisede misin? Üniversitede mi?"

Ona ne diyebilirim? Kendimi şu cevabı verirken buluyorum, "Aslında bir grupta şarkı söylüyorum."

“Gerçekten mi?”

Bunu söylerken sesinde hiç şüphe yok. Etkilenmiş gibi. Bana inanıyor.

“Şarkıcıya benziyorsun” diyor.

Evet, bu tuhaf bir cevap. Ama ben kişisel deneyimsizliğime rağmen bu sohbetin söylediğimiz kelimelerle ilgili olmadığını, tamamen başka bir şey olduğunu anlıyorum. Ve bu çocuk Joe değil. Daha kolay. Daha gevşek. Biraz gülümsediğimi, dudakımı ısırığımı fark ediyorum.

“İşte. Bir şarkıcı gülümsemesi... Erkek arkadaşınla mısın?”

“Pek sayılmaz” diyorum.

“Erkek arkadaşın mı sayılmaz, burada mı sayılmaz?”

Yine, gülümsüyorum. Bu iletişimi sürdürmek için hiçbir şey yapmama gerek olmadığını hissediyorum.

“Starbucks’taki erkek arkadaşındı değil mi? Sert birine benziyor. Gerçi ben de seni orada ilginç bir çocukla konuşurken görsem korumacı davranabilirdim...”

“Hindilerle ilgili anlamlı bir sohbet ederken.”

“Doğru.” Gülümsüyor.

Bardan bir adam bağılıyor, “Brandon!”

Duymazdan geliyor. “Daha ne kadar buradasın? Ailenle takılmaktan sıkılırsan seni gezdirebilirim.”

“Nereye” diyorum, “hindi çiftliklerine mi götüreceksin?”

İrkilmiş gibi yapıyor. “Mesela çan kulesine.”

Sanırım göz kırpmıyor. Çan kulesiyle ne demek istediğini hiç bilmiyorum ama oraya gitmenin asıl amacından şüpheliyim.

“Seni Ranc’s’e götürüp dondurma ısmarlayabilirim” diyor. “Duman seferine çıkabiliriz.”

“Ranc’s hoşuma gitti. Ama duman seferi mi?”

Sırıttıyor ve bu biraz çekici. “Söyleyişin hoşuma gitti” diyor. “Kesinlikle çok daha ilginç bir şeymiş gibi oldu.”

Kesinlikle asıl amacı anlıyorum.

“Brandon!”

Bağırışı duyduğunu gösterir gibi elini kaldırıyor ama gözlerini benden ayırmıyor. “Neden bana numaranı vermiyorsun?” diye soruyor.

“Şey... Aslında burada telefonum yok.”

“Gerçekten mi? Tamam. Bir yere ayrılma.”

Bara gidiyor, bir dakika sonra pilot ceketli yaşlı adamların arasından elinde bir kalemle çıkıyor.

Masaya geldiğinde, “Nereye yazayım?” diyor. Göğsüme bakıyor. Göğsüme.

Bluzumun kolunu sıvıyorum. Kolumun iç tarafına telefon numarasını yazıyor. Yavaş hareket ediyor, eli nazikçe tenime dokunuyor. Ama titremiyorum. Kendimi tutuyorum.

Bitirdiğinde, kolumu kapatıyorum. Bana çok manalı bir gülüşle bakıyor. Sonra arkadaşlarının yanına gidiyor.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Tanrım, diye düşünüyorum. Ben olmak nasıl bir şey böyle.

Brandon’ın gidişinden sonra Joe gelene kadar birkaç dakika geçiyor, o yüzden Joe’nun olanları görmediğini sanıyorum, umuyorum.

Bluzumun kolu kapalı. Ama Brandon’ın elinin ve kalemin ucunun dokunduğu yerleri hâlâ hissedebiliyorum. Aşağı baktığımda numaraların yanarak bluzuma çıktığını görsem şaşırmam bile.

Nasıl hissetmeliyim... sanırım, utanç hissetmem gerekiyor. Ama öyle hissetmiyorum.

Joe oturduğunda bir şey söylüyor ama anlamıyorum.

“Efendim?”

“İyi misin dedim?”

Bunu onun sormaması gerek. Benim ona sormam gerek.

Müzik şimdi daha gürültülü, eminim, pizza, ızgara et ve parfüm kokusu da daha yoğun. Ya da ben her şeyin beynimin daha derinlerine işlemesine izin veriyorum. Brandon gibi. Joe gibi. Joe’nun oturduğundan tişörtü çekilmiş, boynunun etrafındaki güneş yanığı izini görebiliyorum. Tişörtü olmadan nasıl görüneceğini merak ediyorum.

Telefonuna bakıyor ve, “20.54” diyor. “Seninle gelmemi istemediğine emin misin?”

Derin nefes. “Hayır. Ama sorduğun için teşekkürler.”

Keşke, aramızdaki gerilimi rahatlatabilecek bir şey söyle-

yebilsem ama ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Annesiyle ilgili daha fazla soru sormak için şu an doğru zaman değil.

“Kendimi senden sorumlu hissediyorum” diyor. Gelmek isteme nedenini haklı çıkarmaya çalıştığını fark ediyorum.

“Hissetmene gerek yok” diyorum. Kibarca, sanırım. Ya da en azından niyetim öyle.

Omuz silkiyor. Ama önemsemez bir tavırla değil.

Sandalyemden iner inmez sinirlerim devreye giriyor. Eğer bu bir hızlı trense, kemerimi bağladım ve hareket etmeye başladım.

Joe’ya, “Beni burada bekler misin?” diye soruyorum.

“Hiçbir yere gitmiyorum” diyor.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mutfağı bulmak zor olmuyor. Elinde boş tabaklarla yürüy-en bir garsonu izliyorum, peşinden gidip ikili bir kapıdan geçiyorum.

İçeri girmeden önce zihnimde bir kez daha söyleyeceklerimin provasını yapıyorum. Endişelendiğim, ikizi olduğum açıklaması kısmı değil, çok fazla detay vermem gerekeceğini sanmıyorum; yüzümüzün aynı olduğu gerçeği de iddiamı destekleyecektir. Geri kalanından korkuyorum; Althea'ya soracaklarımdan. Sylvia neleri severdi? Ne hayal ederdi? Bunları sorarken açık ve duygusuz olabilecek miyim? Sanırım duruma göre biraz el yordamıyla ilerlemem gerekecek.

Mutfağa girince gözlerimi kırıştıtırıyorum. Çok aydınlık ve sıcak. Endüstriyel fırınlara, birkaç metal masaya bakıyorum. Bir masanın üzerinde ısıtıcı lambalar var ve altında pizzalar parlıyor. Bir diğerinde, kafası kazılı, kolları dövmelerle kaplı, beyaz tişörtlü bir adam kırmızı biber doğruyor.

Tepeden tırnağa bembeyaz giyinmiş başka bir şef bir şeyler kızartıyor. Beni fark ediyor. Ama, “Üzgünüm mutfağa sadece personel girebilir” diyen o değil, hızla pizzaların yanına gelen garson bir kız oluyor.

“Ben birini arıyorum” diyorum. “Althea Fernando.”

“Althea mı?”

“Burada çalıştığını söylemişti.”

Kız kolunun iç kısmına bir tabak koyuyor. “Mesaisi bitmek üzere. Ama senin burada olmaman gerekiyor. Ben gidip onu çağırayım. Bir dakika bekle, tamam mı?” İki tabak daha pizzayı avucunun içiyle tutuyor, kapıları itiyor ve bara doğru gidiyor.

Bekliyorum.

Saatim ya da telefonum yok ama çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor. Şeflerin ikisi de burada olmamdan rahatsızmış gibi görünmüyor. Çok uzun süre bekliyorum. Sanki aylarca. Daha fazla bekleyemeyeceğim.

Althea'yı göremediğim için duvar dibinden giderek fırınların ve çift kapılı buzdolabının önünden geçiyorum. Üzerinde YANGIN ÇIKIŞI yazan bir kapıya geliyorum. Bulaşık makinesinin yumuşak hışırtılı sesi arkadan duyuluyor. Mutfağın arka tarafında üzeri mutfak eşyalarıyla dolu bir metal masa daha var...

İşte orada.

Yanık tenli. Saçları, gevşek bir topuzla toplanmış. Fotoğraflarda görüldüğünden daha zayıf. Beyaz giymiş ve masayı siliyor. Ancak yanma yaklaştığımda beni fark ediyor.

Kocaman gözlerindeki şok, dilimi donduruyor.

Elindeki bez yere düşüyor.

“Sen aynı...” Duruyor. “Teyzem...”

“Sylvia benim kardeşimdi.” O kadar alçak sesle fısıldayarak söylüyorum ki tekrar etmem gerekiyor. “Sylvia kardeşimdi. Ben onun ikiziyim. Beni başka bir aile büyütmüş.”

Althea gözlerini ayırmadan bana bakıyor. Gözlerinde her şeyi görüyorum. Aklıma gelebilecek bütün duyguları.

Birdenbire yangın çıkışına yöneliyor. Peşinden gidip kapıyı tam kapanacakken yakalıyorum, binanın arkasındaki beton alana çıkıyoruz.

Sokak ışıkları, dört endüstriyel tip çöp kutusunu ve yarısına kadar kumla dolu bir kovayı aydınlatıyor, kovanın içine sigara izmaritleri saçılmış. Küçük beton vahanın ötesi karanlık, sadece ağaçlar var. Barın ön tarafından gelen müziğin bas notaları camları titretiyor.

Althea cebinden bir paket Marlboro ve çakmak çıkarıyor. Elleri titreyerek bir sigara alıyor. Paketi bana uzatıyor. Başımı sallayarak reddediyorum. Sigarayı yakıyor, uzun bir nefes çekiyor. Paketi ve çakmağı tekrar cebine koyuyor.

Ne söyleyeceğini merak ederek ve kendi hikâyemi biraz daha anlatmalı mıyım diye düşünerek bekliyorum.

Sonunda yine bana bakıyor. “Sylvia’nın kardeşi yoktu” diyor.

Buna hazırlıklıyım. “Olduğunu bilmiyordu. Benden hiç haberi olmadı. Ben de onun varlığını yeni öğrendim.”

Althea sigaradan uzun bir nefes daha çekiyor. Başını kendi kendine biraz sallıyor. “Yani diyorsun ki, siz ikizdiniz ve annen ile baban seni evlat edindi.”

“Evet.”

Başını sallıyor.

Şimdi Sylvia’yla ilgili bir şeyler sormalı mıyım? Belki de beklesem daha iyi.

Gözlerini kırpıştırarak gökyüzüne baktıktan sonra boş elinin avucunu önce bir gözüne sonra diğerine bastırıyor. “Seninle görüşmeyecektim” diyor işin aslını itiraf eder gibi. “Sonra teyzem aradı. Sylvia’ya çok benzeyen birini gördüğünü söyledi. Beni uyarmak istemiş. Seninle karşılaşsam ve...” Sigaranın külünü yere silkip uzun bir nefes daha çekiyor. “Yani sen sadece Sylvia’nın fotoğraflarını gazetede görüp ona benzediğini düşünen bir kız değilsin, öyle mi? Neden geldin buraya, ailesiyle uğraşmaya mı? Paralarını almaya mı? Annesi felç geçirdi.”

Aniden şiddetlendi. Şimdi afallama sırası bende. “Ben...”

Öfkeyle lafımı kesiyor; “O aileyi tanıyorum ben. Kızlarını asla evlatlık vermezler. Ne yani Sylvia’nın öz anne babası değil mi? O aynen annesine benziyordu! Konuşmana baksana! İngiliz misin? Seni İngiliz bir aile mi almış? Bunu mu demek istiyorsun?”

Kontrolümü kaybetmemeye çalışıyorum. “Onlar Sylvia’nın öz anne babası” diyorum.

“Ama o zaman...”

Elimi kaldırıp peruğumu çıkarıyorum.

Sylvia’nın koyu renk, dalgalı saçları omuzlarıma dökülüyor.

Althea bana öyle bir bakıyor ki yüzü seğiriyor. Sonra gözlerini kaçırıyor. Sonra tekrar bakıyor. Sigarasından kısa, sert bir nefes çekiyor. “Ne istiyorsun?”

“Sadece onunla ilgili bir şeyler öğrenmek. Nasıl bir insan olduğunu.”

“Onun babasını gördün, değil mi? Senin babanı yani? Burada olduğunu biliyor mu?”

“Şimdi ne diyeceğim?”

“Bilmiyor mu? Ama onun varlığını öğrendiğini biliyorlar değil mi?”

“Önce Sylvia hakkında bir şeyler öğrenmek istedim” diyorum.

“Öyle mi?”

“Beklemiyordum...” Ve cümlemini bitiremediğimi fark ediyorum.

“Neyi?” diyor acıyla. “Ölmüş olmasını mı? İnsanların senin gelmene bu kadar tepki göstermesini mi? Yani, sen onu tanı mı yordun değil mi? Onu hiç tanımadın. O artık yok. Ama sen onu hiç tanımadın.”

Yavaşça, “Onu tanıyormuşum gibi hissediyorum. Tanımak istiyorum.”

Althea sigarasını yere atıp ayak kabısıyla eziyor.

İçeri girmek üzere.

“Althea...”

Arkasını dönmüş olsa bile bana bakıyor. “Derdini neredeyse anlıyorum. Onu kaybettiğin için üzgünüm. Ne kadar büyük bir kayıp bilmiyorum ama. O benim en yakın arkadaşım. Belki onsuz yaşayabileceğime kendimi daha yeni ikna edebilmeye başlamıştım. Şimdi sen karşıma çıkıyorsun ve onu tanı mı yorsun bile. Seninle görüşmeyi kabul etmemeliydim. Bilmiyordum. Lütfen buraya bir daha gelme.”

“Althea, lütfen...”

“Bu halde içeri girmeye çalışırsan ya da mutfığa peşimden gelersen güvenliği çağırırım. Sonra da Sylvia’nın babasını ararım.”

İçeriye girip kayboluyor. Yangın çıkışı kapısı çarparak kapanıyor.

Gökyüzüne bakıyorum. Kurşun rengi, bulutlarla kaplanmış. Ay yok. Yıldız yok.

O’Neill’s’in arkasında tek başıma dikiliyorum. Şimdi ne olacak? Bir dakika geçiyor.

Omurgamda karıncalanma hissediyorum. Yangın kapısı açılıyor.

Althea dışarı çıkıyor, yüzü bitkin. “Bu benim için bir şok, tamam mı? Seni görmek yani.”

Hızlıca başımı sallıyorum.

“Konuşmak istersen birkaç dakikam var.” Gözlerini ovuşturuyor.

Althea yine sigarasını çıkarırken onu izliyorum. Son sigarasının ya da belki kovanın içindeki izmaritlerin kokusu havada geziniyor. Midem bulanıyor, doğrudan sigara dumanıyla ilgisi olmasa da onların da pek yardımı olmuyor.

Bir nefes daha alıyor. “Belki peruğunu taksan daha iyi olur” diyor; sesindeki öfke kaybolmuş. “Baştan beri neden takıyor sun ki?”

Önünü bulmak için peruğu sallıyorum. “Buraya gelip herkesin ödünü koparmak istemedim.”

“Sadece beni delirtmek istedin yani.”

“Evet... Üzgünüm.” Gerçekten de öyleyim. Ve sadece onu üzdüğüm için de değil.

Sanırım benimle konuştuktan sonra Sylvia’nın ailesiyle iletişime geçecektir. Ama babası parkta yanıma geldi zaten. Anlaşmayı bozdu bile.

Saçlarımı toplayıp peruğu tekrar takıyorum. Saçlarımı hâlâ parmaklarımla tarayıp düzeltmeye çalışırken, “Ne bilmek istiyorsun?” diye soruyor.

“Ne olursa” diyorum. “Kütüphanedeki anı defterini gördüm. Şarkı söylediğini duydum ve çok yetenekli ve akıllı olduğunu.”

Bir nefes daha çekiyor. Elleri titriyor. Kapının eşiğindeki basamağın ucunda oturuyor, ayakları ayırık, dirsekleri dizlerinin üzerinde. Ben olduğum yerde duruyorum. Hareket ederssem kusabilirim.

“Ortalama notlar alırdı” diyor. “Genellikle insanlar konusunda akıllıydı. New York’a taşınma planları vardı. Birini tanıyordum, kuzeni şu televizyondaki ses yarışmasında prodüktör

olan birini, onu jürilerden biriyle tanıştırmayı deneyecekti.”

Sorabileceğim o kadar çok soru var ki. Sylvia en çok hangi tür müziği severdi? En sevdiği grup hangisiydi? New York’ta nerede yaşamayı düşünüyordu? Gerçekten Elle King gibi mi şarkı söylüyordu? Ama Althea sadece birkaç dakikası olduğunu söyledi ve sözünü tutacağından emin değilim. O yüzden aklımdaki listeden soruyorum, “Şarkı söylemekten başka ne severdi? Nelerden nefret ederdi?”

“Nefret mi? Bilmiyorum... nemden. Matematikten. Sahte insanlardan. Marshmellow’lu sandviçlerden. Dans etmeyi de pek sevmezdi.”

“Gerçekten mi?”

Althea hafifçe omuz silkerek nefes veriyor. “O kadar iyi dans edemezdi. Ritim duygusu vardı. Ama nedense uzuvlarını kontrol edemezdi.” Belli belirsiz gülümsüyor... Sonra hatırladığı anı soluyor ya da o hatırlamak istemiyor çünkü gülümsemesi kayboluyor.

“Ama frizbi oynamayı seviyor muydu?”

“O annesinin ısrarıyla oldu. Sylvia’nın bir çeşit fiziksel aktivite yapmasını istedi. O da frizbi oynayacağını söyledi çünkü kulağa spor gibi gelmiyordu. Ama öyledir. Becerikli olmak gerekir. Ben de biraz oynamıştım. Çoğunlukla Sylvia’yla takılmayı sevdiğim için... Bence onu takımda tutmalarının da nedeni herkesin onun etrafında olmayı sevmesiydi, arada bir de tesadüfen yakalayışları olurdu ve kimse çok mu yetenekli yoksa çok mu şanslı anlayamazdı...” Duraksıyor, arkamdaki karanlığa doğru iç geçiriyor. Rüzgârın oynattığı yaprakların sesi, bize yaklaşıp geri çekilen, sonra yine yaklaşan biri gibi.

Sylvia ile Althea’nın elinde su şişeleriyle ormanda olduğu fotoğrafı hatırlıyorum. “Ama doğada olmayı severdi, değil mi? Kanoya binmiş, balığa gitmişti?”

Althea biraz şaşırmış görünüyor. “Kim söyledi bunu?” Ben cevap veremeden devam ediyor. “Birkaç kez kanoya binmeye gitmiştik. Ama bir çocuk vardı, onun için...” Duruyor. “Babası onu bazen balığa götürürdü. Ama bir şey tutarsa hep geri bıraktı. Bir şeyin ölümünü izleyemeyeceğini söylerdi.” Sigarasını

sallıyor. “Bir hayatı görüp, onun ayrılışına katlanamazdı. Babam, acil serviste stajyer doktorken insanların ölümünü görürmüş. Birinin ölmesi ile tamamen gitmesi arasında birkaç dakika olduğunu söylerdi. Varlık orayı hemen terk etmiyormuş. Sonra gidiyormuş. Ruh, ya da belki...”

Ruh mu? Hayır bunu düşünmek istemiyorum. Aslında, şu anda Althea’nın bana söylediği hiçbir şeyi düşünmek istemiyorum. Ve ona sormak istediğim bir şey daha var: “Sen de o partide miydin?”

Bana anlamış gibi bakmıyor. Ama sonra anlıyor.

Fısıldayarak, “Gölde onun yanında mıydın?” diye soruyorum.

Althea kıpırdamıyor. Sigarasının ucundaki ışık bile havada asılı kalıyor. Barın içinde çok uzaklardan gelen bas notalarının zonklaması sadece buranın ne kadar sessiz ve kısırtısız olduğunu daha da vurguluyor. Sonra yavaşça, “Evet, oradaydım” diyor.

“Ne oldu?”

“...Ne mi oldu? Buz çatladı.”

“Arkadaşının nesi vardı? Sylvia’yla bir ilgisi var mıydı, buza onun peşinden gitme sebebinin yani?”

Althea kaşlarını çatıyor. “Sylvia’yla mı? Hayır, onunla hiçbir ilgisi yoktu. Amber’la o kadar yakın arkadaş bile değillerdi. Ama Sylvia, Sylvia’ydı işte...” Gözlerini sımsıkı kapıyor. “Michael Chan’le öpüşüyor olmasam Amber’ın peşinden giden ben olabilirdim ve ben...” Duraksıyor. Doğrudan bana bakıyor. “Ben her türlü sporu yaparım. Okuldaki en iyi atletlerden biriydim. İki yaşımdan beri yüzüyorum. Eğer buzun içine düşen ben olsaydım...”

İki yanağından da birer yaş süzülüyor. Althea’yı ağlar-ken görmek canımı acıtıyor. Göğsünü şişirerek bir nefes alıyor. Kendine hâkim oluyor ve bluzunun koluyla yüzünü kabaca siliyor. Yarısını içtiği sigarayı kovaya fırlatıyor. “Madem ikizsiniz, sen dans edebiliyor musun?”

Dans edebiliyor musun?

Küçükken balede her kız kadar iyiydim. Eskiden dans ettiğimde genelde yalnız olurdum. Ameliyattan beri dans etme-

dim. Bütün bu sebeplerden cevap vermiyorum.

“Spor yapar mısın?” diye soruyor. Sesindeki yumuşaklık gitmiş.

Başımı sallıyorum.

“Şarkı söyleyebiliyorsun ama, değil mi?”

Omuz silkiyorum.

Althea iç geçiriyor. Dizlerini birbirine yaklaştırıyor. Ayağa kalkıp gitmek üzere olduğunu biliyorum ve onu nasıl durdurabileceğimi bilmiyorum. Beynim uyuşuk. Ama sonra konuşmaya başlıyor: “Bir şarkı vardı, küçükken annesi söylemiş, üzgün olduğunda, uyuyamadığında ya da hasta olduğunda. ‘Over The Rainbow.’ Biliyor musun? O hastanedeyken söylemeye çalışmıştım.” Sesi biraz titremeye başlıyor. Derin bir nefes alıyor. “Ben şarkı söyleyemem bile ama belki yardımı olur diye düşüncüm. Sonra o, hayal etmeye cesaret ettiği hayallerin gerçek olduğuyla ilgili kısma geldiğimde, o kelimeleri söyleyemedim bile. Şarkıcı olmanın dışında, en büyük hayali bir kız kardeşi olmasıydı. O yüzden seninle konuşmak zorundaydım. Ama bir daha olmaz. Tamam mı?”

Althea ağlamıyor ama benim gözyaşlarım yanaklarıma dökülüyor. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama yapabileceğim hiçbir şey yok.

Derin bir iç geçirerek ayağa kalkıyor. “İyi şanslar Sylvia’nın kardeşi.”

Althea gitti.

Ben olduğum yerde duruyor, karanlık bulutların altındaki ağaçların tırtıklı çizgilerine bakıyorum, içeriden gelen müziğin ritmini ciğerlerimde hissediyorum.

Lexington’dayım, Sylvia’nın vücudunda, onun şarkı söylediği bir barın dışında... Onun varlığı sadece etrafımda değil, içimde. Biz bölünemeyiz. Ben oyum. O da ben.

İçimde hâlâ bu duygunun etkisiyle ön kapıdan tekrar O’Neill’s’e giriyorum. Giriş salonundan süzülüyorum, deri sandalyeler ve duvar saatinin yanından geçip merdivenlerden iniyorum. Gözlerim odayı tarıyor. Joe ile beraber oturduğumuz

masayı buluyor. Joe orada değil.

Restoran bölümündeki diğer masalara doğru devam ediyorum, bekârlığa veda partisine, dans eden insanlara ve sahne-dekilere bakıyorum.

Kovboy çizmeli, kızıl saçlı bir kız sahnede bir pop şarkısı söylüyor. Şarkıyı biliyorum. Adele'in. Dart tahtasının yanından geçiyorum, hamburgerlerin, kıymalı patatesli payların kokuları, bira ve parfümlerin acı tatlı kokularıyla karışırken kızın ber-rak sesi beni kendine çekiyor.

Şarkının en yüksek noktasına geliyor. İnsanlar alkışlıyor. Eller kalkıyor. Yüzler gülüyor, dişlerini gösteriyorlar. Onları sabit kareler halinde görüyorum. Dünya parçalarına ayrılıyor. Kız sahneden atlarken kolunu kement atıyor gibi çeviriyor ve mik-rofona dönüyor.

"Pekâlâ millet" diyor. "Konserimize devam etmeden son bir kişiyi daha dinleyebiliriz. Gönüllü olmak isteyen var mı, ha-di gelin. Tek bir kural var: İyi söylemeniz gerek!"

Başka seçeneğim yok. Ben çıkmak zorundayım.

Diğer insanlar hamle yapıyorlarsa bile, onları görmüyorum. Şarkıcının elini tutup sahneye çıkıyorum. Kadının kırmızı dudakları gülümsüyor; kulağıma, "Hangi şarkı?" diyor.

"Elle King?" diyorum.

"Tamam. 'Ex's & Oh's' mu?"

Başımı sallıyorum.

Gitariste söylüyor, adam başıyla onaylıyor. Sonra izleyenlere gülümsüyor. "İşte karşınızda..." Bana dönüp, "Adını söyle tatlım" diyor.

Başımı hayır anlamında sallıyorum. Kalemle boyadığı kaş-larını kaldırıyor.

"İşte karşınızda 'Ex's & Oh's'!"

Ellerim mikrofonu tutarken davul ve gitar beraber ısrarcı bir ritme başlıyorlar. Orada durup gözlerimi kırpıştırarak kala-balığa bakıyorum. Uzun boylu, askeri üniformalı yaşlı bir adam görüyorum. Mor far sürmüş, sarı örgü bereli bir kız görüyorum. Bekârlığa veda partisindeki kızların hepsinin makyajları akmış, birbirlerine sarılıyorlar. Kısa saçlı güzel bir kız diğerine öpücük

gönderiyor. Suratı terli bir çocuğun elleri, derin dekolteli bluz giymiş kızın birinin kalçalarında. Mikrofonu tutuyorum, her şeyi görüyorum, Sylvia'nın burada olduğunu, içimde yaşadığını hissediyorum.

Gitar ile davulu duyuyorum.

Dünya suratlardan ibaret.

Gitar ile davulu duyuyorum.

Biri sırtıma dokunuyor. Bir ses kulağıma, "Ne zaman istersen başla, tamam mı?" diyor.

Gitarı duyuyorum... ve davulu.

Bereli kız elini ağzına götürüyor. Derin dekolteli kız bağıırıyor: "Hadi kızım ne bekliyorsun?"

Sözleri biliyorum. Bu şarkıyı hastanenin spor salonunda defalarca duydum. Ve Sylvia'nın Elle King gibi şarkı söylediğini öğrendikten sonra Joe'nun telefonundan da dinledim.

Ağzımı açıyorum. Kupkuru.

"Tamam" diyor kulağımdaki sesi. "Sorun değil. Ben devam ederim."

Mikrofon sağ elimde. Sıkı tutmak istiyorum ama yapamıyorum. Şarkıcı kolaylıkla elimden alıyor. Ve önüme geçiyor, izleyenlere kollarını açıyor.

Sahneden düşmeden inmek için sahip olduğum bütün enerjiyi kullanmam gerekiyor. Başım çınılıyor, kulaklarım vızıldıyor. Midemde, derinlerde şiddetli bir zonklama var, sanırım bu kalbimin atışı. Kalabalığı iter gibi yaparak aralarından geçiyorum, tek amacım müzikten kaçmak. Ama uzaklaştıkça sesi yükseliyormuş gibi geliyor.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ama başımı kaldırıp bakmıyorum. Geniş bir el sırtıma dokunuyor. Kaçmak için dönüyorum, bira bardakları taşıyan mavi formalı bir adama çarpıyorum. Biranın koyu renk damlalarının koluma ve omzuma patır patır döküldüğünü hissediyorum. Kokusunu alınca öğürüyorum.

Yoluma devam etmeye çalışıyorum ama biranın ve adamın pis kokusu zihnimde uzun adımlarla ilerliyor. Öne eğilince insanlara dayanıyorum. Althea'yı duyuyorum: O benim en yakın

arkadaşımdı. Neden nefret ederdi? Sahte insanlardan. Diyet kola-
daki kafein nabzımı hızlandırıyor, kalbim çarpıyor... eğer bu be-
nim kalbimse... çünkü bir anda vücudumdan ayrılmış gibi his-
sediyorum. Nabzım boynumda zonklamaya ve teklemeye baş-
lıyor, sanki kaçmaya çalışıyor.

Gitarın sesi o kadar yüksek ki, kafatasıma çarpıyor. Şarkıcı-
nın sesi yükselip alçalıyor, müzik gelgiti beni öyle dibe çekiyor
ki boğulmak üzereyim ama nasılsa dengede durmayı başarıyo-
rum.

Bulanık yeşil rengi görüyorum. Sis in içinden bir surat çıkı-
yor. Yeşil gözler, uzun sarı saçlar – Adam? Hayır.

Ayağım yere sürtünüp burkuluyor. Ellerimi uzatıyorum.
Bir şeye çarpıyorlar. Beyazdan başka hiçbir şey görmüyorum.
Nabzım neredeyse bir çığlığa dönüşüyor. Hareket etmeye çalı-
şıyorum ama edemiyorum. Buz gibiyim. Saniyenin korkunç bir
kesitinde asılı kalıyorum – Sylvia’nın buzun içine düştüğü o sa-
niyede, bildiği her şeyin sonu gelmeden hemen önce.

“Rosa?”

Bu ses kafamın derinliklerine işliyor.

“Rosa.”

Birilerinin ruhum diyebileceği bir yerlerde ışıklar patlıyor.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

B ilincim geri geldiğinde Joe'nun yüzünü görüyorum. Duyduğum ilk şey ise bir kadın sesi.

Boğuk, uzaktan geliyor. Joe yakın. Beni kaldırıyor. Ya da düşürmemeye çalışıyor. Çünkü yerdeyim; sert, yeşil ve bej, sarmal desenli halıda oturuyorum, Joe'nun kolu sırtımda.

“Rosa?”

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Açıyorum. Ona bakıyorum. Odaklanabiliyorum.

“İyi misin?”

Başımı sallıyorum. Derin bir nefes alıyor.

“Ambulans çağırmak üzereydim.”

Etrafına bakınıyor. Bizi izleyen birkaç garson kıızı fark eder gibi oluyorum. “İyi” diyor onlara.

“Emin misin?” diye soruyor içlerinden biri.

Zorla başımı sallıyorum. “Bazen bayılıyorum” diyorum.

“Bu gece alkol almadın, değil mi?”

“Hayır” diyorum. “Garsonumuza sorabilirsin. O...” Tarif edebilmek için kızın yüzünü hatırlamaya çalışıyorum.

“Sanırım sarhoş gibi konuşmuyorsun” diyor. “Bir bardak su falan ister misin?”

Başımı hayır anlamında sallıyorum. Bu hareket başımı döndürüyor. Sanırım gözlerim kapalı, “Sadece burada birkaç dakika otursam yeter, olur mu?” diyorum.

“Hiç sorun değil.” Joe'ya, “Yardıma ihtiyacınız olursa beni bulun” diyor.

Garson kızlar gidiyor, ben biraz öne eğiliyorum, kendi kendime dik oturabilmek için. Gözlerimi ovuşturuyorum. Açıyorum.

Joe, “Belki de ambulans çağırmalıyız” diyor.
Yüzüme buz gibi su vursalar daha hızlı ayılmazdım. “Hayır.”

“Hayır mı?”

“Çağıramazsın.”

“Seni hastaneye geri götürmeliyim.”

“Hayır. Ben iyiyim.”

Yüzü asılıyor. “Althea’yı buldun mu?”

Etrafıma bakıp nerede olduğumuzu anlıyorum. Haliya, masaların üzerinde ters duran sandalyelere ve duvardan gelen bas seslerine bakılırsa barın arkalarında bir yerde bir odadayız.

“Rosa ne oldu?”

Beni sahnede görmüş müdür? “Evet, onu buldum” diyorum fısıltıyla.

“Hayır, sana ne oldu? Yerdeydin. Seni buraya taşımak zorunda kaldım.”

“Garsona söyledim ya. Bayıldım herhalde.”

“İlaçlarını alıyor musun...”

“Evet.”

Beni bırakıyor. “Althea sana ne söyledi?”

Gözlerimi kapatıyorum.

“Neden ambulans istemiyorsun? Yani iyi değilsen...”

Nefesimi tutuyorum. “İyiyim. Sadece bu... acayip... karışık.”

“Evet, yani?”

Bunu daha önce de yapmıştı. Bu seferinde de irkiliyorum.
“Yani, işte... ben...” Nasıl bitireceğimi bilmiyorum.

İç geçiriyor. Başını iki yana sallıyor.

“Bilseydin...” Hava bile sabit duruyor. “Sana söyledim, benimle ilgili gerçekleri bilseydin arabana biner çok uzaklara giderdin ve bir daha da geri dönmezdin.”

Ellerime odaklanıyorum, kenetlediğim parmaklarım beyaz; kalan bütün gücümle ellerimi sıkıyorum.

Sonra aklıma bir şey geliyor. Her şeyi düzeltebilir.

“Buradan gidebiliriz... New York’a, belki biz...”

Ama cevabı gözlerinde hemen görüyorum, cümlemi öldürüyor. Beni öldürüyor.

“Hadi çıkalım buradan” diyor.

OTUZUNCU BÖLÜM

O'Neill's'ten beraber çıkıyoruz ama sadece dışarıdan öyle görünüyoruz.

Beni sahnede görüp görmediğini bilmiyorum ama fark etmez. Otoparka inen merdivenlerin başında dururken içimde kalan kırık dökük cesaret parçalarına tutunuyorum. "Boston'a geri dönmelisin" diyorum. "Ben taksi çağırırım."

"Taksiyle nereye gideceksin?" diye soruyor.

Cevap vermiyorum. Rüzgâr esiyor, sanki içimden geçiyor. Joe ceketimi uzatıyor. Masadan almış olmalı. Bana uzatıyor, giyiyorum. Beni izleyişini izliyorum, yüzündeki tereddüdü görünce geçmek bilmeyen bir saniye boyunca Brandon'ın numarasını kolumda görmüş olmasından korkuyorum.

"Boston'a dönmüyorum" diyor. "Sana hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim."

Kafa karışıklığımı fark etmiş olmalı. Sadece, "Hadi" diyor.

Merdivenlerden iniyor. Peşinden gidiyorum; arabaya değil ana caddeye doğru gittiğini fark ediyorum. Sessizce yürüyoruz, rüzgâr etrafımızdaki yaprakları uçuruyor, ay azalan bulutların arasından belli belirsiz parlıyor. Yola çıktığımızda, geçen bir arabanın vınlamasıyla geriye doğru sendeliyorum. Ve sanırım o anda ikimiz de karşıımızdaki meşenin altındaki sade, ahşap bankı görüyoruz.

Zihnim sarmal gibi hastaneye geri dönüyor.

Her şeye rağmen, bu bankı severdi. Denise. Sonsuza kadar.

Joe'yla aylar önce tanışmışım gibi hissediyorum. Yıllar içinde yaşanacak normal duygu ve deneyimleri birkaç güne sıkıştırdık. Duyguların anıları yarattığını duymuştum, anıların

da hayatı yarattığını. Sanırım bu doğru.

Otururken içimde bir sürü duygu kaleydoskop gibi birbirine geçiyor.

Birkaç santimlik, gri-kahverengi tahta bacaklarımızı birbirinden ayıran tek şey.

Burası en azından sessiz, yürüyen kimse yok ve tek tük araba geçiyor. Saatin kaç olduğunu hiç bilmiyorum ama çoğu insan evine ya da akşamını nerede geçirmek istiyorlarsa oraya gitmiş olmalıydı. Artık O'Neill's'ten gelen müziği duyamadığımı fark ediyorum.

Joe gözlerini asfalttan ayırmadan konuşmaya başlıyor: "Muhtemelen unutmuşsundur ama bir keresinde bana röportaj yaptığım en ilginç insanın kim olduğunu sormuştun."

"Kuzey Koreli adam" diyorum hızlıca, çünkü unutmadım. "O kız."

"O kız bendim." Bana dönüp gözlerimin içine bakıyor. "Düşündüm ki sana anlatırsam ve kızın ne kadar kötü olduğunu söylersen, işte, o zaman anlarım."

Althea, ameliyat, hastane, sahne; şu anda hepsi zihnimin uçuşumuna yuvarlanıyor. "Sen miydin?"

Beynim son sürat bana anlattıklarını hatırlamaya çalışıyor. Ama Joe konuşuyor, düşüncelerimi bölüyor.

"Lösemiymi. Öleceğini biliyorduk. Tedaviyi bırakmaya karar verdi ve San Francisco'dan Boston'a geldik. Bir araba kiraladık, Cambridge'e kadar gittik. Doğduğu evi görmek istiyordu. Yerinde bir süpermarket vardı. Sonra terlemeye başladı. Ateşi çıktı. Harvard Meydanı'nda bir otele gittik. Onu yatağa yatırdık ama nefes alırken bile canı acıyordu. Babam ambulans çağırdı. Onu Dixon-Dudley'e götürdüler ve doktor zatürree olduğunu söyledi. Birkaç gün sonra zatürreesi iyileşmeye başladı. Hep odada onunlaydım; aletler bipliyordu, sağanak yağmur dışardaki her şeyi suya boğuyordu. Babama 'Burada ölmek istiyorum. Geri dönmek istemiyorum' dedi. Babam dayanamadı. Odadan çıktı."

Ona bakıyorum. Onun "an"ı annesinin odasında. Benimki organ nakli ameliyatı masasında. Bizimki parkta ona gü-

zel olup olmadığımı sorduğum andı. Ve şimdi burada, Lexington'da bir banktayız. Bütün o anlar birbirlerinden kopamayacak kadar bağlı görünüyor, en başından beri yan yana dizilmiş gibi.

“Birimizin ona yardım etmesi gerektiğini düşündüm” diyor. “Babam yapmayacaktı. O yüzden.”

“Acildeki ilaç tepsisine gittin.”

“Doktorlar inanmadı. Otopsi istediler.”

“Seni parkta mı buldular?”

Başını hayır anlamında sallıyor. “Babam kendisinin yaptığını söyledi. Onu tutukladılar. Ben yaptığımı itiraf etmeye kalkışınca dinlemediler. Babam ısrar etti. Güvenlik kamerası görüntüsü yoktu. Şahit yoktu. Sadece onun itirafına karşı benimki vardı.”

“Ne oldu?”

“Dört yıla mahkûm oldu. Northeastern Islah Merkezi'nde.”

Gözlerimi ayırmadan ona bakıyorum. Ne diyeceğime dair en ufak bir fikrim yok.

“Bundan kaçamıyorum. Saplanıp kalmış gibiyim. Hastanede. Boston'da. Annemi öldürdüm. Babam hapiste. Belki gitmeliyim ama yapamıyorum.”

Boston'da mahsur. Geri gidemiyor, devam da edemiyor. Bana benziyor, sanırım. Ya da benim hissettiğim şeylere benziyor. Hipnotize olmuş gibi. Büyülenmiş gibi.

Ona yardımı olabilecek bir cümle arıyorum ama her şey basmakalıp geliyor. Doğru olanı yaptın. Onun istediği buydu. Polise söylemeye çalıştın... Bunları söylemiyorum çünkü hepsi basmakalıp. Böyle bir şey olunca birini nasıl rahatlatabilirsiniz ki? Kelimelerle olmadığı kesin. Ya da en azından böyle kelimelerle.

Bitkinlik omuzlarıma çöküyor.

“Keşke ben de sana benimle ilgili gerçeği anlatabilsem” diyorum. “Sadece benim sırrım olsa, anlatırdım.”

Sessizlik. Sonra, “Bütün bunları senin sırrını ağızından almak için anlatmadım” diyor.

Utançtan yanaklarım yanıyor. “Öyle demek istemedim...” Cümlem buruşup yok oluyor.

Bana bakıyor, bakışları sert. “Herkesin sırları vardır. Nasıl bakarsam bakayım, ben birinin yaşamını elinden aldım. Bunu yapabilecek kadar güçlü olduğumu sanıyordum. Ama yaşamını elinden aldım derken tam da olan buydu. Aldım ve o artık benim içimde, sonsuza kadar benimle olacak.”

“Bu senin nasıl bir insan olduğunu değiştirmez.”

“Tarafsız bir cevap yok, ama ben herkesten daha iyi bilme-
liyim. Sana göre, benim yaptıklarım üst üste geldiğinde seni ne-
ye inandırıyorsa öyle biriyim. Sen de, ben nasıl biri olduğuna
inanıyorsam öylesin. Artık sen benim yaptıklarına farklı bakı-
yorsun. Senin için, ben değiştim.”

Analizlerimi ve tahminlerimi susturmaya çalışıyorum ve kendime dair şüphelerimi. Fısıldayarak konuşmaya başladığımda sanki bütün nefesimi kullanıyorum: “Benim inandığım tek bir şey var, senin yanında olmak doğru geliyor, kimsenin yanında hissetmediğim kadar.”

Onunla tanıştığımдан beri ilk defa gözlerinde bir şey değişiyor. Bütün savunma duvarları iniyor. Hiçbir şeyi analiz etmiyorum. Hesap yapmadan devam edeceğim. Ama önce, “Öyle mi? Bana da senin yanında olmak doğru geliyor” diye fısıldıyor.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

O daya önce Joe giriyor. Kapıyı sırtımla kapatacağım ama o elini kaldırmış bile, kapıyı itiyor, diğer eliyle de beni tutuyor.

Onu öpüyorum, içimde havai fişekler patlıyor. Elini kapıdan çekiyor, sırtımdan aşağı indirip belime bastırıyor. Sırtım onun dokunuşuyla eriyor. Şimdi eli bluzumun içinde, tenime dokunuyor. Onu öpüyorum, yaşadığımız her ana izin veriyorum, birer birer.

Birer.

Birer.

Yataktayım.

Dudakları dudaklarımda.

Birer.

Birer.

Sutyenim yerde.

Birer.

Birer.

Eli kalçamda.

Ama bu anlar donmuyor, kristalize olmuyor. Ben anların dalgasına bırakıyorum kendimi.

Göldeki o öpücük. İlk öpücüğüm.

Kolumdaki telefon numarası.

Joe'nun yanında saf bir gece.

Sentetik bir başlık.

Bir neşter.

Zamanda geri gidiyorum, iyice geriye, hastalığımdan bile önceye, bütün bu anlar üst üste yığılıyor ve beni kaldırıyor, bu-

güne, buraya kadar...

Nefesimi tutuyorum.

Artık onun bir parçasıyım, o da benim.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Uyandıgımda fark ettiğim ilk şey sıcaklık oluyor. Joe. Uyu-
yor.

Çıplak olduğumu fark ediyorum. Önceki gece dokunduğu yerlerin izleri hâlâ vücudumda. Joe'nun suratı zihnimde flaş gibi çıkıyor. Sonra bilincimin odağı daha derine iniyor, etimin içine, kalbime doğru bir solucan gibi tünel açarak ilerliyor. Solucan gibi mi? William Blake'in bir şiirini hatırlıyorum, Elliot bir keresinde üst üste defalarca sesli okumuştı, sonunda ikimiz de ezberlemiştik:

Gecenin içinde uçan
Görünmez solucan
Uğuldayan fırtınada
Keşfetti senin yatağını
Neşeden kan kırmızı
Ve karanlık gizli aşkı
Yok edecek hayatını.

Birden midem bulanıyor. Kusacağım.

Yataktan inip sessizce banyoya gidiyorum. Lavabonun yanındaki küçük çöp kovasında buruşuk bir prezervatif var. Klozete eğilip öğürüyorum, ama o kadar. Titriyorum, vücudum kurşun gibi ama kusmuyorum.

Aynaya dönüyorum. Artık buna alışmış olmam gerekiyor; Sylvia'nın yüzünü görmeye. Ama bu sabah şaşırıyorum. Nedenise eski halimi görmeyi bekliyorum ama aynadaki onun suratı, onun vücudu. Onun göğüsleri. Onun karnı. Onun kolu. Üzerinde bir telefon numarası yazılı. Joe dün gece fark ettiyse bile bir şey demedi. Ama orada.

Lavabonun üzerindeki cam rafta plastik ambalajın içinde bir sabun var. Ambalajı yırtıyorum. Sabunu sıcak suyun altına götürüyorum. Kolumu köpürtüp mürekkebin üstüne sürüyorum.

Çıkmıyor.

Daha sert ovalıyorum.

Mürekkep hâlâ orada.

Yıkıyorum, yıkıyorum. Tenim kızarıp tahriş olana kadar tırnaklarımla kazımaya bile çalışıyorum.

Sabunu yine ellerimin arasına alıyorum. Bu sefer gözyaşlarımı yıkıyorum. Gözlerim yanıyor, gözyaşlarım durmuyor. Onları durdurmak için yanaklarımı kazıyorum. Sabunu bir daha köpürtüp sertçe göğsüme sürüyorum.

Joe'yla yattım.

Ve onun, benim kim olduğuma dair hiçbir fikri yok.

Ölen bir kızla yattı, normal bir kızla. Onunla değil.

Brandon, Sylvia'yla konuştu. Bu öldüğüm anlamına mı geliyor?

Tuvalet masasından küçük bir havlu alıyorum, ıslatıyorum ve göğsüm kızarana kadar ovalıyorum. Sonra yüzüme dönüyorum. Ya hâlâ oradaysam, bütün bu katmanların altında? Yeteri kadar kazırsam, kendimi çıkarabilir miyim?

Başımı kaldırıyorum. Onun suratı beni aynada yakalıyor.

Avuç içlerimle elmacık kemiklerime bastırıyorum, onları içeri itmeye çalışıyorum.

Çok fazla titriyorum. Gözyaşlarım durmuyor. O kadar çok ses çıkarıyorum ki Joe'yu uyandıracacağım. Askıdan bir havlu alıp kabaca kendimi kuruluyorum. Sessizce yatak odasına geçiyorum ve yatağa bakmadan halının üzerindeki kıyafetlerimi toplayıp giyiniyorum.

Sessizce telefonumu cebime koyuyorum ve odadan çıkıyorum.

Erken sabah güneşine çıktığımda, sinsi soğuk kanımda dolanmaya başlıyor. Hızlıca yayılıyor, organlarımı, ellerimi ayaklarımı işgal ediyor, ayaklarımı iki buz küpüne dönüştürüyor o yüzden yola çıkarken onları zar zor hareket ettiriyorum.

Vücudumun ağırlığına rağmen koşmaya başlıyorum. Kim-
senin beni durdurmasına izin veremem. O yüzden koşmak zo-
rundayım.

Soluk sarı gökyüzüne yükselen siyah benekler görüyorum,
kuşlar. Onlar özgür; koşmam, kaçmam doğru. Sylvia'yla yaşaya-
bileceğimi sanmıştım. Joe'yla yatabileceğimi sanmıştım. Ama
haberler yayınlanınca, Joe öğrenecek. Yeteri kadar hızlı koşarsam
belki ondan kurtulabilirim...

Ama belki de bunu yapmanın daha kesin bir yolu vardır.

Sağ bacağımı bana yetişmeye zorlayarak, kaldırımlarda, in-
sanların garaj yollarında koşuyorum. Yolda hiç araba yok. Son-
ra bir tane görüyorum. Bir tane daha. Evler birbiri ardına arka
planda kayboluyor; kendimi uzun, düz bir yolda bulana kadar
koşuyorum, sonra yol kıvrılıyor ve çitler ile ağaçları görüyorum.

Acı göğsümün derinliklerini yumrukluyor ama bu sadece
daha hızlı koşmamı sağlıyor.

Otoparka giriyorum.

Şimdi yoldayım. İlerideki suyu görebiliyorum.

Joe bana güvendi. Sylvia'nın en yakın arkadaşının yüzüne
bakıp ona Sylvia'nın kardeşi olduğumu söyledim. Brandon'a şar-
kıcı olduğumu söyledim ve numarasını onun koluna yazmasına
izin verdim. Sahneye çıktım. Joe bana dokundu, ama ben değil-
dim. Ben, yaptıklarım üst üste geldiğinde onu neye inandırdıysa
oyum. Hareketlerimin toplamıyım. Ve ben yalan üstüne yalan,
üstüne yalanım ve benimle ilgili en büyük yalan açık ara Sylvia.

Suyun kenarındayım. Başımı kaldırıncaya beyaz bir bulut
görüyorum, düzensizce kümelenmiş, tümör gibi. Soğuk. Önü-
müzdeki ay su donacak. Çocuklar patenlerini giyip buz hokeyi
oynayacaklar. Şükran Güne geldiğinde onun buzun içine düş-
tüğü yerde yarışıyor olacaklar.

Sylvia'nın anı defterindeki Percy Shelley şiirini hatırlıyo-
rum: Yumuşak sesler kesildiğinde müzik, hatıralarda titrer...

Kafamın içinde çok fazla ses titriyor. Annemin, babamın,
Elliot'ın, Jane'in, Joe'nun, Brandon'ın. Ne yaptığımı ya da ne ya-
pabileceğimi bildiğimi sanıyordum. Susturmam gereken onun
sesi.

Çömeliyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan çam iğnelerine dökülüyor. Yaprakları tekmeleyip göle atmak, bütün ağaçları kesmek, gölü doldurmak istiyorum. Birden bulut kümesi dağılıyor. Gün ışığı suya vuruyor, parlak bir yol oluşturuyor.

Bir adım atıyorum. Bileklerimin çevresindeki suyu görüyorum ama hissetmiyorum.

Bir adım daha. Bir adım daha. Artık sığ suda yürüyorum; ölmüş yaprakları, yarattığım girdaba çekiyorum. Bulutların ardındaki gökyüzünün sonsuzluğuna bakıyorum. Her şeyi düzeltebilirim. İkimizi uzlaştırabilirim.

Bir adım daha atıyorum. Gözyaşlarım kuruyor. Kalbim sakinleşiyor. Bunu o da istiyor.

Bir adım daha... ayağımın altındaki yer çekiliyor.

Belki o yüzebilirdi ama bu benim beynim.

Kendimi daha derine çekiyorum. Kollarım suya batıyor.

Her şey yerine oturuyor. Vücudum rahatlıyor.

Suyun üstünde bükülürken yavaşça nefesimi tutuyorum, vücudumun batmasına izin veriyorum, beynime yıldırım düşüyor. Ameliyattan önceki gece. Elliot'ın yüzü.

Bir tane daha. Annem yakınımda, şişik boğumlu eli yanı-
ğımda.

Joe: Hiçbir yere gitmiyorum.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kapıyı açan kadın bana şaşkınlıkla bakıyor. Ben de kendime böyle bakardım, üzerimden sular damlarken kapımın eşiginde kendimi bulsaydım.

Gözleri kahverengi, kır saçlarını atkuyruğu toplamış. Koşuya çıkmak için giyinmiş. Hızlıca spor ceketinin fermuarını kapatıp dışarı, basamağa geliyor. “Ne oldu? İyi misin?”

Titriyorum. Gözyaşlarımın geldiğini hissediyorum. İzin versem gözyaşlarımdan bir tsunamiye dönüşebilirim.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diyor. Sesi nazik. Yumuşak değil ama muktedir. “Sana yardım edeyim. İçeri gel.”

Hareket edemiyorum.

“Su sorun değil. Bak, burası mutfak zaten. Hadi.”

Bir eli kolumu tutuyor, diğeri sırtımda beni içeri yöneltiyor. Bir hareket hissedince kasılıyorum. Ama sadece, ağızlıklığı bir labrador ön duvara yaslı koltuktan başını kaldırıyor. Kadının aile boyu yemek masasının yanındaki akçaağaç sandalyelerden birini çekiyor. Dışarı, cilalı döşemelerin üstünde benim durduğum yere getiriyor.

“Bana ne olduğunu anlatabilir misin?” diyor.

Cevap vermiyorum. Omzuma dokunarak beni sandalyeye oturtuyor. Soğuktan titriyorum, her şeyden. Titreme vücudumu ele geçiriyor.

“Sana bir havlu getireceğim, canım. Ama bana kimi arayacağımı söyle... Polisi mi? Anneni mi?”

Annem... Hayır, henüz ağlayamam.

Buzdolabının yanındaki tezgâha giderken spor ayakkabıları gıcırıyor, tezgâhtaki telefonunu şarjdan çıkarıyor. “Numa-

rayı söyler misin, tatlım? Ya da istersen sen çevir? Anna?” mutfağın kapısına doğru sesleniyor. “Anna lütfen bana temiz bir havlu getirir misin?” Bana dönüp, “Kızıma sesleniyorum. Bir şey yok. Al bakalım.” Fırın kapağına asılı bir elbezi alıyor ve kibarca ellerim ile yüzümü kuruyor, önüme geçip elinde telefonuyla dizlerinin üzerine çöküyor. “Neredeydin? Gölde mi?”

Evi gölün hemen karşısında. Geldiğim ilk yer burasıydı. Başımı sallıyorum.

Elimi tutup telefonunu avucuma koyuyor.

Akçağaç çerçevesi, Romen rakamlı duvar saati tikliyor.

Parmaklarım titriyor, ceketimin cebinin fermuarını açıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Yarım saat suyun altında kalmaya dayanıklı olması gerekiyor. İyi görünüyor.

“Çalışıyor mu?” diye soruyor.

“Sanırım” diye mırıldanmayı başarıyorum. Numarayı bulup seçiyorum.

Çaldığını duyuyorum.

Çalmaya devam ediyor.

Bir ses şüpheyle, “Alo?” diyor.

Göğsüm şişiyor.

Kadın mutfağın kapısına gidip tekrar bağıyor, belki de merdivenlerden yukarı: “Anna!”

“Elliot” diye fısıldıyorum.

“Rosa? Rosa?”

“Evet.”

“Hangi cehennemdesin?”

Sesindeki öfkeyi duyunca donakalıyorum.

“İyi misin?” diyor sertçe.

“Evet” diye fısıldıyorum.

Bunu duyunca tamamen rahatlamış olmalı, “Ne bok yediğini sanıyorsun? Neredesin? Nasıl böyle ortadan kaybolursun...”

“Anneme mesaj attım...”

“Polis senin için arama emri çıkardı. Üç dakika önce ne oldu biliyor musun? Babam koridorda kustı.”

Sessizlik. Çok fazla titriyorum. Gözyaşlarım çok hızlı akıyor.

“Herkes seni deli gibi merak ediyor. Sen öylece kalkıp gidiyorsun. Hem de gazetecinin biriyle?”

Derin sessizlik, karadelik kadar dondurucu.

“Neredesin?” diye fısıldıyorum.

“Sence nerede olabilirim? Hastanedeyim. Sen neredesin?”

Cevap vermeye çalışıyorum. Kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

“Bunu bize nasıl yaparsın?”

“Elliot...”

“Annem sen gittiğinden beri uyumadı. Babam hortlak gibi dolanıyor. Ben...”

“Elliot.”

“Sadece bana söylesen yeterdi. Uzaklaşmak istiyorsan seni götürürdüm. Bana söyleyebilirdin.”

“Elliot.” Taş kadar katı sandalyede batıyorum. Eriyip yere dökülebilirim.

“Gerçekten iyi misin?”

Bu sefer sesi daha az sert. Bu beni rahatlatıyor.

“Hayır.”

Hızlıca, “Neredesin?” diyor.

Kadın beyaz bir banyo havlusuyla yanıma geliyor. “Ağabeyime nerede olduğumu söyleyebilir misiniz lütfen?” diye soruyorum.

Telefonu kulağımdan çekip ona uzatırken Elliot’ın “O kim? O çocuk yanında mı?” dediğini duyuyorum.

Kadın telefonu alıyor. “Alo? Kardeşini alacak mısın?” Duraksıyor. “Ne dedin?”

Bana hayatımda gördüğüm en acıma dolu bakışla bakıyor.

Sonra telefonu boynuyla sıkıştırıyor ve bana uzanıp havlu-yu titreyen omuzlarıma sararken adresi veriyor.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Perdeler kalın değil. En azından öyle görünmüyorlar. Ama ordu için üretilmiş bir karartma kumaşından falan yapılmış olmalılar çünkü odada zerre ışık yok.

Büyük boy yatağın kendi tarafımda, üzerimde otel bornozuyla yorganın altında yatıyorum, tenimi ovaladığım yerlerdeki açık yaraların acısını hissediyorum. Ve Elliot'ın elini tutuyorum. O sırtüstü yatıyor, yorganın üstünde, hiçbir şey söylemeden sadece yanımda yatıp elimi tutuyor.

Elliot'ı aradıktan sonra bir yeri daha aradım: Mutlu Liman Moteli, Joe'ya iyi olduğumu haber vermek için. Ama bunu şimdi düşünmek istemiyorum. Düşünemem.

Elliot beni mutfağına alan kadının evine vardığında, benim buruşuk suratıma baktı ve “Karanlık oda” dedi.

Kadın buna cevap olarak, “Karanlığa götürme. Ona baksana, sıcak bir yer lazım, aydınlık bir yer...” dedi.

Elliot da, “Neden bahsettiğime dair en ufak bir fikriniz yok” dedi.

Bu kadını susturdu. Ben de onun için üzüldüm, çünkü bana iyi davranmıştı ve o anda yine ağlamaya başladım.

Elliot. Ondan bu kadar uzaklaşmaya nasıl razı olmuştum?

Şimdi burada, Elliot perdeleri kapatmadan önce gördüğüm kadarıyla antika mobilyalı, pirinç avizeli, gerçek şömine-
li, altın kaplama çerçeveli kocaman bir odada yan yana, sessizce yatarken düşünüyorum ve ağlıyorum...

Düşünüyorum ve ağlıyorum.

Elliot hiçbir şey söylemiyor, bu onun için olağandışı bir şey. Elim tutarak öylece yatıyor.

Beni almaya geldikten sonra, yolda bekleyen taksiye binmem için bana yardım etti sonra annem ile babama ne dediğini sordum. “İletişime geçtiğini söyledim” dedi, uzaylı falanmışım gibi. “Ve güvende olduğunu.”

“Onlar ne dedi?”

“Şu anda söyleyemem.”

“Ama...”

“Ciddiyim Rosa, şu anda duymak istemezsin.”

Beni taksiye hafifçe itti ve şoföre bizi en yakındaki “gösterişli” otele götürmesini söyledi.

Şoför, “Nereye?” dedi.

Elliot, “Güzel. Bir. Yere. Kalabileceğimiz. Güzel. Bir. Yere. Kalın perdeli bir yere” dedi.

Yola çıkarken taksicinin bize dikiz aynasından baktığını gördüm. Yüzümüzün detaylarını ezberlemeye çalışıyordu sanırım, polis şahit ararsa diye. Neye şahit oluyordu acaba? Lexington bölgesinde kalın perdelerle ilgili şüpheli bir olaya mı?

Odamıza geldiğimizde Elliot’ın bana sorduğu tek soru, “Neden Lexington?” oldu.

Ben de anlattım; Sylvia’nın babasının hastanenin parkında yanıma gelişini, Joe’yu, adamın ehliyetini, gazetedeki haberi. Hatta ona gösterdim. Okurken başını salladı.

“Adam senin yanına geldi... kızın babası.”

“Anneme söylemeni istemiyorum” dedim.

“Ciddi misin?”

“Şimdi olmaz. Daha değil.”

Ağlamamı durduramıyordum, sanırım bu yüzden “Söylemek zorundayız. Ama tamam. Daha değil” dedi.

Şimdi yan yana yatıyoruz, tek duyduğum Elliot’ın nefesi, aynı kattaki diğer misafirlerin boğuk sesleri ve arada sırada gelen ayak sesleri.

Belki beş saat geçtiğinde yattığım yerden doğruluyorum.

Karanlıkta Elliot bana dönüyor.

Gölde kendimi kaybetmedim.

Ama tarafsız bakarsak, kendimi kaybetmeye yakın bir yere geldiğimi kabul etmeliyim.

Elliot bana kıyafetlerimin neden ıslak olduğunu sormadı, ben de söylemedim. Yine de anlatmaya çalışmalıyım çünkü anlayabilecek tek kişi o.

Babasını parkta gördüm ve... hayır. Bir çocuk vardı ve düşündüm ki... hayır. Buraya geldim ve Sylvia'nın hayatı gözüme... hayır. Joe'yla yattım sonra hissettiklerim... hayır.

Bunların hiçbirisi sorunun özünü anlatmıyor. Ve sanırım anlatabilecek cümleyi biliyorum. Alçak sesle, "Kim olduğumu bilmiyorum" diyorum.

Sessizlik.

Sonra konuşmaya başlıyor: "Karşında bir dağ hayal et. Amacın zirveye ulaşmak. Ama zor olacak. Birkaç muhtemel yol var, ama dik ve buzlu olabilirler, senin de gerekli ekipmanın yok. Bir yol seçip yola çıkıyorsun. Çok soğuk. Hiç yemeğin yok. Ayakkabıların ıslak, palton ince. Zayıf kasların zorlanıyor. Nasıl hissedersin?"

Boğazımı temizliyorum. "Aptal mı?"

"Hayır."

"Sefil."

"Hayır."

"Ben öyle hissederdim."

"Ve yanılmış olurdun."

Doğruluyor. "Eğer amacın dağın zirvesine çıkmaksa, soğuk, açlığı ve bacaklarındaki ağrıyı memnuniyetle karşılırsın. Çünkü eğer bunları hissediyorsan, amacına yaklaşıyorsun demektir."

"Ben..."

"Rosa, bu kolay olmayacaktı." Ayağa kalkıyor. Pencerenin kenarındaki kalın halıya dokunuyor ama perdeleri aralamıyor. "Başka birinin vücudunda yaşıyorsun ve şimdi o kızla ilgili bir şeyler biliyorsun diye kim olduğunu bilmediğini sanıyorsun. Belki de kim olduğunu bilmiyorsun. Ama bunun vücudunla hiç ilgisi yok."

"Joe'yla yattım."

Bana dönüyor. "Tamam. İyi."

"İyi değil. Çünkü o benim bu olduğumu sanıyor." Kollarımı

iki yana açıyorum.

“O psikolog senle ne konuşuyordu?”

“Elliot, bu ben değilim.”

“O adamı dinledin mi?”

“Kimi? Dr. Bailey’i mi?”

“Rosa, Tanrım, kim olduğunu bilmiyor musun? Ben sana kim olduğunu söyleyebilirim. Sana bir liste verebilirim. Mese-la, Top Gear’ı seviyorsun.”

Kendimi tekrar yatağa bırakıyorum.

“Bunun sayılmadığını mı düşünüyorsun? Top Gear’ı seviyorsun çünkü babamı seviyorsun. Çünkü beni seviyorsun, ne kadar boktan olduklarını söylemeden karikatür yazılarımı dinliyorsun...”

“Birkaç kez söylemişimdir...”

“Sen doğum günümde bana üzerinde bir sürü papatya olan o pankartı boyayıp, ‘Mutlu Yıllar Elliot’ yazan, Elliot’tan önce virgül olması gerektiğini söylediğimde de ağlayan kızsın. Haftalarca üzülmüştüm. Yıllarca. Hâlâ düşününce üzülyorum. Sen mutfakta kendi kendine çok kötü dans eden kızsın.”

“Çok mu kötü?”

“O pire torbası sarman kediye beslemek için alışveriş arabasına gizlice konserve tonbalıkları atan ve annemin fark etmeyeceğini sanan kızsın, annem kendine ait mutlu sırların olsun diye sana hiçbir şey söylemedi.”

Ellerimi gözlerime bastırıyorum.

“Sen benim kardeşimsin Rosa. Benim kardeşimsin. Sen, bir insanın yaşayabileceği en zor şeyi yapmaya karar verdiği için hâlâ hayatta olan kızsın, yaşamayı o kadar çok isteyen kızsın ve bunu yaptığın için o kadar mutluyum ki. Çünkü hayatlarımızı sensiz hayal edemiyorum.”

“Elliot...”

“Sen, bizim ne kadar üzüleceğimizi, korkacağımızı ve çıldıracağımızı bilmene rağmen yine de çocuğun biriyle ortadan kaybolan kızsın.”

“Ama sizi düşünmüyordum. Ve bu kötü...”

“Hayır, bizim için kötüydü ama senin için bir açıdan iyiydi.

Çünkü sen sadece benim kardeşim değilsin. Sen sadece annemin kurtarılacak kızı değilsin. Sen kendi kararlarını vermezsen kim olduğunu asla bilemezsin. Ve senin kim olduğunun nasıl görünüşüyle hiç ilgisi yok. Sana vücudunu veren kızla hiç ilgisi yok.”

Yine yanıma geliyor. Çok karanlık ama bu halde bile gözleminde, hayatımda hiç görmediğim ciddiyeti görebiliyorum.

“O çocukla yattın. Sen yattın. Seninle ilgili bilmesi gereken şeyler *Top Gear*, pankartlar ve tonbalığı; kışının dar pantolonlarla nasıl görüldüğü ya da artık burada olmayan kızın nasıl biri olduğu değil. Bana sorsaydın, ben seni buraya gelmemeye ikna etmeye çalışırdım çünkü bilmene değer hiçbir şey öğreneceğini düşünmüyordum. Ama sen geldin. İşler pek yolunda gitmedi. Her şey her zaman yolunda gitmeyecek. Senin için ya da herhangi biri için, ben de dahil. Mesela *Aula*’nın başka bir erkek arkadaşı olduğunu öğrendim. İsveçli bir insan hakları avukatı. Ama onunla ilgili verdiğim kararlar yanlış değilmiş.”

“Sen nasıl...”

“Önemli değil” diyor.

“Önemli.”

“Evet, ama şu anda değil.”

“Joe’ya doğruyu söylemeliydim.

“Belki de” diyor.

“Gerçekten mi?”

“Belki. Annemi ya da Dr. Monzales’i dinleme. Ne yapmak istediğinle ilgili kararları sen kendin vermelisin.”

“*Aula*’yla olanlar için üzgünüm.”

“Sonuçta, ben o kadar üzgün değilim. Bu da bana, benimle ilgili bir şey söylüyor.”

“...Onu sevmediğini mi?”

“Klinik derecede narsisist olabileceğimi. Aslında aklımdan tek geçen, onun kaybettiği.”

Gülümsüyorum.

Onun da gülümsediğini hissediyorum.

“Bence de onun kaybı” diyorum.

Elimi tutuyor. “Sen *Sylvia Johnson* değilsin, biliyorsun değil mi?”

“Tonbalığı, Top Gear, pankartlar... Üst üste koyunca pek bir anlamı yok. Gerçekten o kadar kötü mü dans ediyordum?”

“Sen on sekiz yaşındasın Rosa. Çok da kolay bir hayat yaşamadın. Ve tonbalığı, Top Gear ve pankartlar sadece aklıma ilk gelenler. İstersen sana bir makale yazabilirim.”

“İsterim.”

“Tamam...”

Elimi sıkıyor.

“Ama Joe...” Duraksıyorum. “Eski halim gibi görünseydim, belki de benimle konuşmazdı bile.”

“O zaman onun kaybı olurdu.”

Ona inanmak istiyorum.

“Sen de güzel kızlardan hoşlanıyorsun. Aula’ya bak mesela. Ve Catherine Smith’e. Saymaya devam edebilirim. Tarafsız olarak bakıldığında bile güzel olmayan bir kızla hiç çıktın mı? Yani senin için önemli. Bu senin bir parçan.”

“Bir de bana bak...” diyor. “Hiçbir kızın benimle Bradley Cooper’a benzediğim için çıktığını sanmıyorum, çünkü benzerliğimin farkındayım.”

“Sen erkeksin. Senin için her şey çok farklı.”

“Hayır değil. Ve çıktığım o kadar kızın içinden hangisinden ayrılmak canımı yakmıştır sence?”

“... Bilmem. Hiçbiri.”

“Bir tanesi. Rebecca Stapleton. Onu hatırlıyor musun?”

“Rebecca mı?”

“İşte.” Duraksıyor. Sonra devam ediyor, “Sen Sylvia değil sin, ama vücudunun nasıl düşündüğünü ya da davrandığını etkilemesinde bir sorun yok. Benim vücudumun da seni etkilemesinde sorun yok, Joe’nun da, annemin de, diğer herkesin de. Duygu bulaşması diye bir şey var, duydun mu?”

Yastığa yaslanıyorum. “Hayır.”

“Ben de bir yerde okudum. Etrafında olan insanların duygularının sana bulaşması. İnsan beyninde çok eski yollar var. Biri mutluya ya da korkuyorsa, kendi sesiyle, oturuşuyla, yüz ifadesiyle sinyaller gönderiyor ve senin bilinçdışın farkında bile olmadan bunları algılıyor, hissettiklerini etkiliyor. Başka bi-

rinin korkusu sana bulaşabiliyor. Mutluluk bulaşabiliyor. Bazı insanların doğası buna daha yatkın. Ama demek istediğim şu, hiçbir zaman herkesten ayrı sadece kendin değilsin. Hiç kimse değil. Etrafımızdaki insanlarla birbirimize bağlıyız.”

Joe’nun annesinin hayatını elinden “aldığına” dair söyledikleri aklıma geliyor.

Annesinin hayatı onununkine bağlanmış. Benimki Sylvia’nınkiyle, ama aynı zamanda Elliot’ın, annemin, babamın ve Joe’nun hayatıyla iç içe geçti. Sanırım hayatların birbirine girmesinin kafatasını kesen testerelerden ve neşterlerden farklı yolları da var. Hatta bu normal bile olabilir.

Sonra Elliot, “Ama ben seni etkilesem de, sen beni etkilesen de, yine de bir asıl sen var. Kendi varlığını reddetmek zorunda değilsin, sadece o olmadığını bil. Şimdi senin için bir şeyler yapmak. Ancak bir şeyler yaptığında kim olduğunu iyice anlayabilirsin.”

Elliot’a bakıyorum – ya da görebildiğim kadarına. “Lexington’ın Konfüçyüsü” diyorum. “Bu kadar bilge olmayı nasıl becerdin?”

Esprili bir cevap vermesini bekliyorum. Ne de olsa yolu ben açtım.

“O dağ benzetmesi benim değil. Nietzsche’nin. Gerisi de... Yıllarca küçük kız kardeşimin ölümünü izleyeceğimi sandım. Klişe olsa da doğru, böyle şeyler insana hayatı düşündürüyor.” Yine elimi sıkıyor. “Bana sormalıydın Rosa. Gerçekten aklına koyduysan, ben seni buraya getirdim.”

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Seçimler...

Seçeneğimin olduğu fikri bile neredeyse çılgınca görünüyor.

Çok uzun zamandır hem hastalığıma mahkûmdum hem de önümde çok ağır engeller vardı. Annem ile babamın baskısı altındaydım. Benim için istediklerinin, yapmamı diledikleri şeylerin. Sonra ameliyatın ve iyileşme döneminin gereklilikleri geldi. Sonra, vücudu benim olan kızla ilgili bir şeyler öğrenmem gerektiğini düşündüren dürtüler beni yönetti.

Bütün bu güçler, beni etkiliyordu...

Şimdi, istersem özgürüm.

Bu aklıma Barbados'a giden bir uçağı getiriyor. Hayır Güneydoğu Asya'ya. Angkor Wat'ı görmeyi çok isterim. Ve Tayland'ı. Sırt çantamla yola çıkmayı hayal ediyorum. Dalgıçlık dersleri almayı. Kumsalları. Hamakları. Ama önce kendi başıma ya da Elliot'la Boston'a doğru bir yolculuğa çıkmam gerek, kokteyl ve yengeç çorbası içmeye. Elliot benimle buluşmaya gelmek için hastaneden çıkarken babamın verdiği kredi kartını bana emanet etmeyi bile önerdi. Her yere gidebilirim.

Ama ne istiyorum?

Gerçekten ne istiyorum?

Eğer özgürlük -Elliot'ın iddia ettiği gibi- seçim yapabilmekse, yapmam gereken çok önemli seçimler var. Ve bir yanıma kaçmak istese de daha büyük bir yanıma her şeyi düzeltmek istiyor. (Kendime not: Bir şeyleri düzeltmek istemek bile nasıl biri olduğuma dair bir ipucu.)

Maun kaplama, antika bir aynanın önünde duruyorum,

Lexington'daki bu otelin kocaman odasındaki avizenin altında-
yım ve kendime yeni bir ışıktaki bakıyorum.

Elliot haklı: Tıpkı onun gibi, annem ve babam gibi, Sylvia
da her zaman benim bir parçam olacak ama karar veren parçam
değil.

Ben bunu düşünürken yansımamdaki başka bir şey gözü-
me çarpıyor.

Boğum ayaklı masanın üzerinde, çevirmeli, bakalit telefo-
nun yanında bir not defteri ile kalem görüyorum.

Bu sefer, ne listesi yapacağımdan kesin olarak eminim.
Defter ile kalemi alıp yatağa geçiyorum. İşlemeli yatak örtü-
sünde dirseklerime yaslanıp yazmaya başlıyorum:

1. Annem ile babam
2. Sylvia
3. Joe
4. Ben

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

1. Annem ile babam

Taksi, hastanenin cilalı beton kolonlu ana girişine giden yola giriyor. Bulutsuz bir gün. Ön camdan gelen güneş sıcak.

Gözlerimi kırptıştırarak boş boş dolanan insanların arasına annem ile babamı arıyorum. Tulumlu sağlık görevlilerini görüyorum, hastaların üzerine eğilmiş yardım ediyorlar. İşte oradalar; beyaz doktor önlüğüyle annem ve kahverengi fitilli kadife pantolonu ve gri süveteriyle babam.

Tekerlekler durmadan bize doğru koşuyorlar. Ben kapımı içeriden açmaya çalışırken aynı anda annem de dışarıdan çekmeye çalışınca mekanizmanın sıkışmasına sebep olduğumuz trajikomik bir an yaşıyor. O hâlâ kapının koluna asılırken babam koşup diğer taraftaki kapıyı açıyor. Elliot dışarı fırlıyor. Sonra babam yarı arabaya girip “Rosa, Tanrım, Rosa” diyerek ellerimi yakalıyor.

Beni taksiden çekip kollarının arasına alıyor. Sonra annem de geliyor, üçümüz kaldırımında birbirimize sarılıyoruz. Annemin teninin temiz kokusu ve babamın kazağındaki kahve kokusu zihnimde bir anıyı canlandırıyor; yedi yaşındayken ilk defa nöroloğa gidişimi hatırlıyorum, hiç korkmadığımı ama arabada hem annem hem babam olduğu için heyecanlandığımı anımsıyorum.

Annem bana sıkıca sarılarak, “Konuşmamız lazım ama Dr. Monzales tarama odasına bekliyor” diyor. Elleri avuçlarımın içine düşüyor, kapıya doğru ilerleyebilmemiz için babam biraz geri çekiliyor. Elliot da şimdi bizimle, babamın yanında.

Kibar olduğunu düşündüğüm bir tonla, “Hayır” diyorum. Ama sanırım katı konuşmuş olmalıyım ki annem aniden duruyor.

“Yani, gideceğim” diyorum. “Ama taramalar biraz bekleyebilir.”

“Neyi bekleyebilir?” diyor annem gözlerini kocaman açarak.

“Hazır hissetmemi bekleyebilir. Çok sürmeyecek, söz veriyorum.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.” Sesi birden çok kırılan çıkıyor.

“Biliyorum” diyorum. “Ama önemli değil.”

Babamla birbirlerine bakıyorlar. Babam çok önemsiyor-muş gibi görünmüyor, neredeyse sakalıyla aynı renkte olan yün, bol süveteriyle güneşin altında duruyor. Bu kadar gri sakallı olacak kadar yaşlı değil, tabii ki. Keşke değiştirebilsem dediğim çok fazla şey var ve sadece benim için de değil. Artık yapabileceğim tek şey geleceği düzeltmeye çalışmak.

“Keşke bize nereye gittiğini söyleseydin” diyor babam. “Donörle ilgili bir şeyler öğrenmem gerek diyebilirdin...”

“Evet” diyorum. “Özür dilerim.”

“Şimdi değil” diyor annem babama.

“Hayır, şimdi. Şimdi tek istediğimin bu olduğunu bilmesini istiyorum. Ama Rosa, oraya gitmen için hiçbir sebep yoktu.”

İşte sanırım içeri sızabileceğim bir kapı aralığı.

Tam anlamıyla bir adım geri atıyorum, onlara hâlâ yakınım ama burun buruna değiliz. Etrafımızdaki bütün insanlar kendi hayatlarına devam ediyor. Bir kadın bağıriyor. Bağcıkları çözülmüş, elinde Elmo’lu uçan balon olan bir çocuk ağlıyor. Hep-sini görmezden geliyorum. Kendime, benim olana odaklanmı-lıyım.

“Yapmak zorundaydım” diyorum onlara. “Ama sorun değil. Bu benim dağımın bir parçası.”

Annemin yüzündeki ifadeden beni hemen şimdi tarama odasına götürmek istediği anlaşılıyor.

“Elliot’a sorun” diyorum. “O anlatır.”

Annem ona dönüyor. O da çok derin bir şey söylemiş gibi başını sallıyor.

Annem bana, “Umarım Elliot’ı çok fazla dinlemiyorsundur” diyor.

“Çok değil” diyorum. “Yeterince.”

İçeri girip odama çıkınca, burası bana önceden tanıdığım bir yermiş gibi geliyor. Her şeyi en baştan konuşuyoruz, başka bir deyişle Lexington’ı nasıl öğrendiğimi.

Elliot anlattıklarımı onlara söyledi. Lexington’dan ayrılmadan önce telefonda anlattı. Annemin sesi o kadar yüksekti ki polisle ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Telefonu alıp, “Lütfen biraz bekle. En azından ben gelene kadar” dedim.

Şimdi çantamı ve ceketimi bırakıp yatağıma oturuyorum. Babam da yanıma oturuyor. Annem masanın yanındaki sandalyeye geçiyor. Elliot da pencerenin önünde duruyor. Ona, anne-me, babama sonra yine ona bakıyorum.

Hastaneden ayrıldıktan sonra polise ne söylediklerini soruyorum.

“Sence?” diyor annem. “Yüksek derecede hassas bir hastanın kaybolduğunu söyledik! Nereye gittiğin konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Hem de hiç. Rosa. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun?”

Babam omzumu sıkıyor. “Olanları anlatmak ister misin bize? Baştan.”

Dediğini yapıyorum; onlara her şeyi anlatıyorum. Parkı, broşürlü kadını, Joe’yu.

“Onun hiç suçu yok” diyorum, becerebildiğim kadar sertçe. “Ona hastaneden ayrılabilceğimi söyledim. Ameliyatla ilgili hiçbir şey bilmiyor. Onun yardımını ben istedim.”

Annemin Joe’yla ilgili daha çok soru sormasını bekliyorum. Ama o babama bakıyor. “Uzak duramayacaklarını biliyordum. Onlar da gizli kalmayı istediler. Sözleşmemiz var” diyor.

“Bir sözleşme seni durdurabilir miydi? Rosa’nın bedeni dışarıda bir yerde olsaydı? Biz onların yerinde olsaydık?” diyor babam.

“Rosa’nın bedeni, kendisi değil” diyor annem, göz ucuyla

bana bakarak.

“Bu iyi bir şey” diyorum, “bedenimin kül olduğunu düşünürsek.”

Belli ki bu annemi endişelendiriyor. “Belki, Dr. Bailey...”

Sözünü kesiyorum: “Anne, bir daha Dr. Bailey’i görmek istediğimi sanmıyorum.”

“Bundan kaçabileceğinden emin değilim” diyor, ama sert bir tonla değil.

“Kimsenin beni zorlayabileceğinden emin değilim” diyorum. “Başka biriyle görüşebilirim ama onunla değil. Başka birini bulurum.”

Babam kaşlarını çatıyor. Annemin beti benzi atıyor. Annemin görüş açısının dışında olan Elliot yumruklarımızı tokuşturmak için elini uzatıyor, yabancı biri olsa dalga geçtiğini düşünebilir ama ben ne demeye çalıştığını anlıyorum.

Annemin yanına gidiyorum. Önünde çömelip ellerini tutuyorum. İncecikler. Sertler. Hatalar yapmış olsa da eylemlerinin niyetini asla sorgulayamam; benim için en iyisi olduğuna gönülden inandığı şeyleri yapma güdüsünü. Gözlerindeki endişe kalbimi delip geçiyor.

“Anne, ben iyiyim.”

Parmaklarını benimkilere doluyor, sıkıca tutuyor.

“Planladığın her şey yolunda gitti, işe yaradı” diyorum.

“Bir düşünelim” diyor babam ve başımı çevirip ona bakmamı sağlıyor. “Annen ile babanın isteklerine karşı geldin. Ödümüzü kopardın. Adamın biriyle arabaya binip gittin ve bize nereye gittiğini söylemedin... Biz de senin sıradan bir genç gibi yaşayabilme şansın olsun istiyorduk.” Anneme bakıyor. “İstedığımız her şey gerçekleşmiş.”

Babamın gözleri yaşlarla dolu. Anneme bakarken benim gözyaşlarım da yanaklarıma süzülüyor. Ellerimi sertçe sıkıyor.

“Bazı gençler evde oturmayı severler” diyor annem sesi titreyerek, “işte ne bileyim, dikiş dikerler ve...”

Elliot, “Pul koleksiyonu mu?” diye araya giriyor. “Küçük bebekler örebilirler mesela?

“Belki bazıları örüyordur!” diyor annem.

“Örgü örmeyi öğrenebilirim” diyorum ve ciddiylim.

“Babamın, bu milenyumda üretilmiş birkaç kazağa daha ihtiyacı olabilir” diyor Elliot.

Annem, sanırım, karşı çıkmak için ağzını açacakken Elliot onu durduruyor ve, “Biri pizzayla ilgili bir şey mi söyledi?” diyor.

“Sanmıyorum” diyor annem sertçe.

“O zaman benim söylemem çok iyi olmuş” diyor Elliot. “Rosa? Aç mısın?”

Başımı sallıyorum.

Babam, “Bence de pizza harika fikir” diyor.

Elliot gülümsüyor.

Babam cebinden arabanın anahtarlarını çıkarıyor. “Bu işin en iyi yanı ne biliyor musunuz? Senin bu kadar güvenilir olman Elliot. Sen gidersen daha hızlı olur. Ben *margherita* yiyeceğim. Teşekkürler.

Elliot’ın Figs’ten getirdiği pizzaları yerken onlara Lexington’da yaptıklarını (ya da büyük bir kısmını) ve Sylvia hakkında öğrendiğim bölük pörçük şeyleri anlatıyorum.

“Çıtır kalamar” diyor Elliot ve anneme bir kutu uzatıyor. “Sana *calzone*, Rosa. Sana da *margherita* baba. Bana da baharatlı tavuk sosisi.”

Göğsümün derinliklerinden gelen gülümseme yüzüme yayılıyor. Kendimi bildim bileli Elliot özellikle mönüdeki en alışılmadık şeyleri sipariş eder, hangi mönü olursa olsun, hangi yemek olursa olsun. Bazı şeyler değişir. Bazı şeyler değişmez.

Annem ile babam, Sylvia’yla ilgili, bana söylediklerinden biraz daha fazla şey bildiklerini itiraf ediyor. Bu aslında benim için sürpriz değil. Yani, Sylvia’nın O’Neill’s’de şarkı söylediğini bilmiyorlardı tabii ya da iyi dans edemediğini ya da *marshmelovlu* bisküvi sandviçlerinden nefret ettiğini ya da Lexington’da onu görüp kokusunu alınca deliye dönen iki köpek olduğunu.

Massachusetts’tte bir lisede öğrenci olduğunu ve buzun içine düştüğünü biliyorlardı. Sylvia’nın anne babasıyla da tanışmışlardı.

Tanışma hastanede gerçekleşmişti, annemin söylediğine göre. Soyadları olmadan sadece isimlerini söylemişlerdi, iki tarafın da birbirlerinin kimliklerini belirleyemeyeceği detayları paylaşmışlardı.

“Onlarla tanışmak isteyeceğinizi düşünmezdim” diyorum.

“Sanırım daha çok onların yararına oldu” diyor annem. “Bizim iyi, sevgi dolu insanlar olduğumuzu gördüler. Ben de onların bu bağıışı kaldırabileceğinden emin olmak istedim, bunu kızlarının bir şekilde yaşamaya devam etmesini istedikleri için yapmadıklarını görmek istedim...” İç çekiyor. “Kazadan sonra annesi felç geçirmiş, ama bilişsel olarak hiçbir rahatsızlığı yoktu. Buluştuğumuzda ve belgeleri imzaladıklarında yani. Sonra bir daha felç geçirdiğini duydum. Bu seferki daha kötüydü... onlar da gizlilik istemişlerdi.”

“Hatta ilk şartları buydu” diye araya giriyor babam. “Dr. Monzales’le bu işi nasıl halledeceğimizi konuşuruz. Polise de gitmek gerek.”

“Hayır...”

“Hayır mı?” diyor annem.

“Ben şikâyetçi olmak istemiyorum” diyorum.

Babam sessizce, “Rosa, adam parkta seni takip etti.”

“Polisi karıştırmak istemiyorum.” Gerçekten de istemiyorum. Çünkü bu konuda ne yapacağıma dair kendi planım var.

Babam anneme bakıp, “Polisi karıştırmama şansımız olursa, öyle yaparız,” diyor. “Sanırım şu anda en iyi ihtimalimiz bu.”

“Bana onlarla ilgili bildiklerinizi anlatabilirdiniz” diyorum. “Böyle bir bilgiyi kaldırabilirdim.”

Annem yarısını yediği dilimi kutuya geri koyuyor. “Dr. Bailey böyle yapmamızı tavsiye etti. Bunu sen de biliyorsun.”

“Ve sonunda haksız çıktı” diyorum.

Başını iki yana sallıyor. “Onun kim olduğunu öğrendiğinde olanlara bak. Onun izinde kayboldun.”

“Doğru olanı yaptım. Ve şimdi de buradayım.”

Annem başını sallıyor. Ellerini peçeteye siliyor. “Ama buradan gittiğin gibi dönmedin.”

“Anne.” Bunu söyleyen Elliot, ağzını açmasa bütün konuş-

ma boyunca alışılmışın dışında bir sessizlik göstermiş olacaktı.

Anneme merakla, “Tam olarak nasıl değişmişim?” diye soruyorum.

Doğrudan bana bakarak, “Sadece olman gerektiği gibi. Seni arada bir kendi haline bırakmam gerektiğini öğretecek kadar değişmişsin” diyor nazikçe.

Bu yeniden ağlamaya başlamama sebep oluyor. Annem bana sarılırken, yanaklarımızın arasından kayan gözyaşlarımı hissediyorum ve onun kokusunu içime çekiyorum, onun sevgisini daha da derinden solurken içten gelen bir gerçek, diye düşünüyorum. Henüz benim için değil. Ama yine de...

Elliot pizza kutularını çöpe attıktan sonra, anneme tarama için hazır olduğumu söylüyorum.

Hepsi benimle birlikte geliyor. Asansörün kapısı açılıp tarama odasına doğru giden koridora çıktığımızda gergin olduğumu fark ediyorum.

Çünkü parktaki krizi düşünüyorum ve ormandakini ve gölün yanındakini ve O’Neill’s’te yere düştüğümde olanları.

Dr. Monzales bekliyor. “Rosa!” Gülümsüyor. Annem ile babamın ona her şeyi anlattığından eminim. Ama kızgın görünmüyor. Her zamanki gibi beyaz gömleği kusursuzca ütülenmiş.

Beni içeri yönlendiriyor; siyah, deri sandalyelerden birine oturduğumda EEG başlığını kafama takıyor. Sonra, MRG için başka bir odaya alınıyorum. Orada son derece hareketsiz yatarken odamda hissettiğim o mutluluğa tutunmaya ve makinenin takırtılarını dinlememeye çalışıyorum.

Bir saat sonra, her şeyin normal olduğu söylendiğinde önce kendimi daha da gergin hissediyorum.

Çünkü bütün o bayılmalar, hayaller, normal değildi. Değil mi?

Ama sonra, belki de Elliot o kadar da haklı değildir, diye düşünüyorum.

Belki de Sylvia’nın bir parçasını gerçekten içimde taşıyorumdur.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Hastaneye döndüğüm gün pazartesiydi. Haftanın geri kalanında annem, babam ve Dr. Monzales ne isterse onu yapmaya karar veriyorum.

O yüzden, diyetisyen tarafından yapılmış programa uyararak beni “yeniden besleyecek” yemekler yiyorum. Odamda saçma sapan internet sitelerine ve Tokyo’daki arkadaşım AikaA’nın Instagram’da paylaştığı fotoğraflara (Kediler bu kıyafetleri giyerken ne düşünüyor acaabaaaa?) bakarak odamda dinleniyorum. Bazen de dinlenme odasındaki armut koltuklara geçiyorum. Dmitri, Süper Kocaman Boggle’ın üzerine yarısı yenmiş çikolata tükürünce söylenmiyorum.

Bir dakika önce ona çikolatayı kendi veren Jess, “Ne halt ediyorsun?” diye soruyor.

“Acı biberli çikolata!” diyor. “Bu tepkin hiç hoşuma gitmedi!”

“Tadı, içine yılan boşalmışa benzeyen bir şey yemek de benim hoşuma gitmedi!”

Sadece gülümsüyorum.

Jared’ın ömrünü bile kabul ediyorum.

Beni odamda buluyor. Kapı eşiğinde sallanarak dururken, “Parktaki o çocuğu tanıyordum. Belki seni bir haberin peşinden falan gitmeye ikna etmiştir diye düşündüm. O yüzden doktorlara söyledim, ama sorduklarında. Sorun çıkardıysam özür dilerim.”

“Olsun. Önemli değil” diyorum.

“Seni korumak istemiştım.”

“Teşekkürler.”

“Ee, ne yaptınız? Seni hafta sonu tatiline falan mı götürdü?”

“Ah. Tabii.” Arkasını dönüp gidecekken duruyor. “Yarın film gecesinde Senden Önce Ben gösterilecek...”

“Senden Önce Ben mi? Öyle bir film izlemek isteyeceğini düşünmezdim.”

Omuz silkiyor. Biraz utanmış görünerek, “Evet, aslında herkese göstermediğim yanlarım var” diyor.

Belki de Jared’a fazla sert davranmışımdır. Farklı yanlara sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen biri varsa... “Arka-daşça bir çıkma teklifi mi? Çıkmak derken, aslında içerideyiz ama. Sevgili gibi değil.”

Tereddüt ediyor. Sonra başını sallıyor.

“M&M’s’ler benden” diyorum, gülümsüyor.

Birkaç tarama daha yapıyor. Hepsi normal.

Çarşamba günü, Dr. Monzales’le odasında buluşuyorum. Taburcu olma tarihimin biraz ertelenmesi gerekeceğini, bu gecikmenin belki bir ay kadar süreceğini söylüyor. “Bazı kırmızı çizgiler, halkla ilişkiler departmanı başkanıyla gerekli tartışmalar – o tip şeyler” diyor.

Doğru mu, değil mi? Bilmiyorum. Belki de halkla ilişkiler tartışmalarından çok Sylvia’nın babasının beni parkta bulmasıyla ilgilidir.

“Şimdi” diyor Dr. Monzales, “gitmeden önce sana bir şey vermek istiyorum.”

Sandalyesini çevirip masasının arkasındaki raflara dönüyor. Tabipler Birliği’nden verilmiş çerçeveli bir sertifika ile bir çeşit ödül olduğunu düşündüğüm, küçük bir tahtanın üzerindeki metal beynin arasındaki karton kutunun içinden çok daha küçük, lacivert bir kutu alıyor.

Bana uzatıyor. Açıyorum. Mavi kadifenin üzerinde, zincirin ucunda, akrilik bir kürenin içinde, bezelye büyüklüğünde gri bir taş.

“Teşekkürler” diyorum, ne diyeceğimden emin olamayarak.

“Ay’dan bir parça,” diye açıklıyor. “Ay’dan senin parçan. Ha-

yatımın yeni çağını başlattığın için. Dur yardımcı olayım.”

Ayağa kalkıyor, yanıma geliyor, kolyeyi kutudan alıyor ve dikkatlice boynuma takıyor.

Ay’dan bir parça... Tılsımlara inanmam ama belki de bu öyle bir şeydir.

“Teşekkürler” diye tekrarlıyorum. Bu sefer etkilendiğimi belli eder bir fısıltıyla.

Başını sallıyor.

Sonra kapının eşiğinde, ellerim pürüzsüz, serin taşa dokunurken, “Ah, sana sormam gereken bir şey daha var” diyor.

Kalbim duracak gibi oluyor. Lütfen Sylvia ve Lexington’la ilgili daha fazla şey sorma.

“Aldığın antiepileptik, diğerlerine göre yeni bir ilaç” diyor. “Arada sırada olduğu gibi, kapsamlı deneylerden sonra nadir yan etkiler görüldüğüne dair raporlar geliyor. Hastaların çok küçük bir kısmı halüsinasyon gördüklerini bildiriyor. Ayrıca bilinç kaybı gözlemlenen hastalar da oldu. Sen, olağandışı bir şey yaşadın mı?”

“...Belki” diyorum. “Evet.”

“Evet mi? Tamam, değiştirelim. Hemen. Çok harika bir alternatifimiz var. Biliyorsun Rosa, bana her türlü sorununu anlatabilirsin, hatta anlatmalısın, ne olursa. Sen de istersen, bana hissettiklerini tarif edebilir misin?”

“Sadece bazen bayılacak gibi oluyorum” diyorum çünkü ona donduğumu hissettiğim ve bilincimin kapandığı anlardan bahsetmek istemiyorum. Haklı olarak, neden bu zamana kadar ona söylemediğimi merak edecektir. “Evet, ben de başka bir ilaç isterim.”

Başını sallıyor. “Tabii ki.”

O bayılma krizlerinin ilaçtan kaynaklandığına memnun olmalıyım, sanırım. Ama değilim.

Neden memnun olmadığımı düşünmeye pek hazır olduğumu da sanmıyorum. Her halükârda zihnim zamanda sıcıyor. Dr. Monzales’in yan etkilerden bahsetmesi zihnimde başka bir şeyi tetikliyor; Joe’yla geçirdiğim zamandan bir anıyı.

Seninle takılmanın yan etkileri...

Joe'yu düşünmemek için çok uğraşıyorum.

Ama beynim ne zaman boş kalsa Joe'ya kayıyor. Her gece, uykuya dalarken sesi aklımda çınlıyor, elleri vücudumda geziyor ve O'Neill's'in dışındaki sohbetimizin her anını yavaş çekimde yaşıyorum.

Onu görmem, yüz yüze konuşmam gerek.

Ama kendi kendime, önce annem ve babamla aramı düzeltceğime söz verdim. Bunu hak ediyorlar.

Onu görmeye ihtiyacım var.

Ama önce görmem gereken başka biri var.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ev adresine mektup gönderiyorum çünkü ona başka türlü nasıl ulaşabileceğimi bilmiyorum. Çok abartma, teorik tartışmaları teorik buluşmaya sakla, diye düşünüyorum.

Ve şöyle yazıyorum:

Sevgili Bay Johnson,

Ailem ve doktorlar sizinle iletişime geçtiğimi bilmiyor.

Bence buluşup konuşmalıyız. Sizin ne düşündüğünüzü bilmiyorum ama benim aklımdan geçenler şunlar: Ben sizin kızınız değilim ve kendi hayatıma odaklanmam gerekiyor ama sizin için onun bedeninin dışarıda bir yerlerde olduğunu bilmek çok zor olmalı. Hastaneye gelme sebebinizin bu olduğuna eminim ve olanlar için üzgünüm.

Yasal bir anlaşmamız olduğunu biliyorum ama benim için aramızdaki durumu düzeltmeye çalışmak, henüz ameliyat bile gerçekleşmeden önce imzaladığımız bir şeye uymaktan çok daha önemli. Bu ameliyatı onayladığınız için size minnettarım. Buluşmamızın mümkün olabileceğini düşünüyorsanız aşağıdaki numaraya yeri ve zamanı mesaj atın lütfen:

Elliot'ın numarasını veriyorum.

Elliot annem ile babama söylememeye bir şartla söz verdi: Eğer Sylvia'nın babasıyla tanışırsam, o da yanımda gelecek. Ama zaten babası kabul etse bile ben yalnız gitmek istemezdim. Elliot'ın da orada olmasını isterdim.

Mektubu gönderdikten iki gün sonra, dinlenme odasında annem ile babamın İskoçya'ya taşınma planları konusunda AikaA'yla mesajlaşıırken Elliot yanıma geliyor. (AikaA'ya sebebini söylemesem de eski halimi tanıyan insanlardan uzakta yeni bir hayat kurabilmem için yararlı olacağını düşünüyorlar.) AikaA, Tokyo'da yaşadığı için İskoçya konusunda pek fazla şey bilme-

sini beklemezdim ama, “İskoçya’ya BAYILIRIM!!!” yazıyor.

Elliot bana telefonunu veriyor.

Gelebilirim. Ama senin Hartford’daki Trinity Bakımevi’ne gelmen mümkün mü? Maalesef eşimin buradan ayrılması imkânsız. Onunla da tanışabilir misin? Biz burada olacağız. Her gün, her saat.

Elliot babamı arayıp arabayı ödünç alıp alamayacağını soruyor, New York’a gidip Aula’yı ziyaret edeceğini söylüyor, belli ki onlara Aula’nın diğer erkek arkadaşından ve ayrılıktan bahsetmemiş. Babama bir de beni götürmek istediğini söylüyor. Güvende olacağıma söz veriyor. Annem karşı çıkacaktır tabii ki, ama gerçekten bilmesi gerekiyor mu?

Arabayla gideceğiz, Aula’yla tanışacağım, hemen geri döneceğiz... Babam, kabul edip beni şaşırtıyor.

Bana mesajı göstermesinin üzerinden yirmi dakika geçmeden Elliot arabayı almaya gidiyor. Sadece yarım saat sonra, telefonum titriyor. Spor salonunun kapısından aceleyle parka çıkıyorum, sağanak yağmurun altında ambulansların park ettiği tarafta Elliot’la buluşuyorum.

Bu arabaya ilk defa biniyorum – annem ile babamın Amerikan arabasına. Giyim zevkine ve evet, sakalına bakıldığında babam Dodge Charger alacak son kişi gibi görünebilir ama almış işte. Siyah deri koltuklu, kırmızı.

Arabayla ilgili bir diğer sürpriz de Elliot’ın haddinden fazla dikkatli kullanıyor olması. Belki de biz Boston’dan ayrılırken daha da hızlı yağmaya başlayan yağmur yüzünden. Otoyola çıktığımızda arabalar yanımızdan birbiri ardına geçiyor. Ön camdaki silecekler bir hipnozğunun saati gibi sallanıyor. Uyanıldığımda küçük bir kasabadan geçiyoruz, yağmur hâlâ yağıyor. Evler ve dükkânlar kasvetli grinin içinde kayboluyor. Doğa, insan yapımı şeyleri mahvetmeye çalışıyor olabilir ama başaramıyor. Ben Tanrı olsaydım her gün yağmur bulutlarını şişirirdim. Ama ancak bir arabaya tıkılıp Elliot’ın telefonundan rastgele şarkı listesini dinlerken onlara göz yumabiliyorum. (Elliot’ın müziklerine sadece bir kez itiraz ettim: “Elle King yok” dedim.)

Aslında, aşağı yukarı iki saat süren yolculuğun tamamında

hiç konuşmuyoruz. Bana sorduğu tek elle tutulur soru, “O kol-
yeyi nereden buldun?” oluyor.

Anlatıyorum.

“Ay’dan bir parça olduğuna emin misin? Spor salonunun
kapısından bir asfalt gibi görünüyor.”

“Hiç de değil.”

“Bazen biraz enayi olabiliyorsun Rosa. Sana bunu daha ön-
ce söyleyen oldu mu?”

Enayi mi? “Aula’ya ve başka bir erkek arkadaşı olduğunu fark et-
mediğin gerçeğine ne demeli?” diye düşünüyorum. Ama bunu ha-
yatta söylemem.

Onun yerine, “Makalene eklersin” diyorum.

Sonunda yol tabelalarından birinde HARTFORD’ın adını
görüyorum.

GPS bizi karanlığın içine yönlendiriyor, bir dizi gökdele-
nin etrafından dolandıktan sonra kocaman kolonyal dönem
evlerinin olduğu banliyöden geçiyoruz; sonunda televizyonda
gördüğüm golf kulüplerine benzer, modern, büyük, beyaz bir
binaya varıyoruz. Garajın önünde upuzun, tertemiz bir yol ve
cam kapıların üzerinde, elektrik mavisi harflerle TRINITY BA-
KİMEVİ yazan geniş bir verandası var. Önünden geçerken iki-
miz de bir tabela görüyoruz; BÜTÜN ZİYARETÇİLER İÇİN
OTOPARK ARKA TARAFTADIR.

Elliot neredeyse bomboş otoparka giriyor. Yağmurun dur-
duğunu fark ediyorum. Gökyüzü siyah. Bulutlu. Yıldız yok.

Arabadan, su birikintisine iniyorum. Elliot arabayı kilitler-
ken ben de bizi girişe götürecek gibi görünen yollardan birine
giriyorum. Hiç kapı göremiyorum ama yerden tavana kadar bir
pencere var. Arkasında karanlık bir oda görüyorum; uzun beyaz
avizeli lambalar söndürülmüş, solgun, mermer duvarlar ve ah-
şap masalar var.

Elliot yanıma geliyor. Belli ki devasa koleksiyonundan seç-
tiği absürt baskılı tişörtlerinden birinin üzerine ceketini geçirir-
yor. Eski Germen alfabetine benzeyen harflere bakılırsa bu se-
ferki İzlanda dilinde olabilir. “Bundan emin misin?” diyor.

Joe’dan beni göle götürmesini istediğimde bana emin olup

olmadığımı soruşunu hatırlatıyor... Joe. Onu şu anda düşünemem.

“Evet” diyorum.

“Bunun çok ters gitme ihtimali olduğunun ve... bunu yapmak zorunda olmadığının farkındasın değil mi?”

Biraz şaşıyorum. “Beni buraya getirmeyi kabul ettin.”

Başını sallıyor.

“Bana mesajı gösterdin.”

“Sana yalan söyleyemezdim” diyor. “Ve sana o mesajı göstermemek yalan söylemek gibi olurdu.”

“Büyük bir yalan.”

Başını sallıyor.

“Buraya kadar geldik” diyorum.

“Batık maliyeti önyargısının yanlış kararlar verdirebileceğini biliyorsun değil mi? Zararın neresinden dönersen kâr olduğunu?”

Elliot keşke biraz farklı olsaydı diyemem çünkü dünyada yanında olmayı en çok sevdiğim kişi o, ama bazen böyle zamanlar oluyor... “Sanırım bilmiyorum. Ve onu görmek zorundayım.”

Başını iki yana sallıyor. “Belki yolda fikrini değiştirirsin diye düşünmüştüm.”

“Neden?”

Elini, biçimsiz uzayan sakalına sürtüyor. “Çünkü ben olsam değiştirdim. Siktir et onları diye düşünürdüm. Anlaşmayı imzaladılar. Bu artık benim vücudum.”

“Bu onlarla ilgili bir konu değil.”

“Eğer buraya affedilmeye geldiysen...”

“Affedilmek istemiyorum.”

“Ne istiyorsun?”

Sessizlik. Uzaktan gelen siren sesi ve olukların birinden gelen su şıptırtısı dışında. Esinti kemiklerime kadar üşütüyor. Bu sessizliği kırmak istiyorum ve “içten gelen gerçek” diye düşünüyorum. “Bilmiyorum. Herkesin istediğini istiyorum. İşlerin yoluna girmesini... huzur bulmayı.”

Nazıkçe, “Bu haberi sana vermeyi hiç istemiyorum Rosa ama öyle bir şeyin var olduğundan emin değilim” diyor. Havalı

ve alaycı olmaya çalışıyormuş gibi konuşmuyor. Samimi.

“Umarım vardır” diyorum.

Yolda yürüyüp bakımevinin kapısına doğru devam ediyorum. Elliot da peşimden geliyor. Çift kanatlı, cam kapılar önümde açıldığında bunun kesinlikle yapmam gereken şey olduğunu biliyorum, içimdeki gücü hissediyorum. Bunun adı sanırım özgüven. Ve daha önce hiç, en azından bu kadar içtenlikle hissetmediğim bir şey.

Sanırım Elliot söylediği bir şeyde haklı: Olmak istediğin insan gibi davranmaya çabalarsan, ona dönüşmeye başlıyorsun.

Bayan Johnson’ın ismini verdiğimizde, “Ziyaret saati için biraz geç” diyor hemşire.

Girişteki, önu şelale efektli, cam bir masada oturuyor, siyah çerçeveli gözlüğünün arkasından bakan gözlerinden, bizi bir MRG makinesi kadar hoş karşıladığı okunuyor.

“Boston’dan geldik” diyor Elliot, nadiren kullandığını duyduğum sözde profesyonel sesiyle. “Eşi bizimle burada buluşacağını söyledi.”

“Akrabası mısınız?”

Tereddütle başımı sallıyorum. Burası Hartford. Hemşirenin Sylvia’yı tanıma ihtimali az. Bir fotoğraf görmediyse. “Ben Rosa Marchant.”

İç çekiyor. İşini hakikaten yapmaya tahammül edemeyen insanlardan. Ama tahammülsüzlüğe dayanabilirim. Yüzümü tanımadığı anlamına geliyor.

“Tamam. Oturabilirsiniz. Ben de ne yapabileceğimize bakalayım.”

“Belki Bay Johnson’ı bulabilirsiniz?” diyor Elliot, o sesi kullanmayı bıraktı bile. “Bu yapabileceğiniz bir şey mi?”

Kadın, yüzünde bezgin bir ifadeyle mavi kaplanmış plastik sandalyeleri işaret ediyor.

Elliot’ın sinir olduğunu hissediyorum ama tartışma istemiyorum. Burada olmaz.

Onu çeğiştirip oturtmama izin veriyor. Bu turkuaz rengi, su temasını tamamlasın diye mi seçildi acaba? Masadan sular

akıyor, bir duvar kocaman bir gölün üzerinde uçan kuşların – muhtemelen balıkçıl– fotoğrafıyla kaplı. Ne anlama gelmesi gerektiğinden emin değilim. Umut mu? Gelecek mi? Ufka doğru son yolculuğun neşesi mi?

Sonunda hemşire masasında ne işi varsa ya da ne işi varmış gibi yapıyorsa, onu bırakıp masasının arkasında uzanan koridorda ilerliyor. Onu izliyor olmasam fark etmezdim. Çünkü ayakkabılarının tabanı neden yapılmışsa, cilalı zeminde hiç ses çıkarmadan yürüyor.

“Hâlâ geri dönmeye karar verebiliriz” diyor Elliot.

Başımı sallayarak reddediyorum.

“Bir de inatçısın” diyor. “Bunu da makaleme ekleyeceğim.”

Onu dirseğimle dürtüyorum.

“Ve saldırgan.”

“Ayrıca inanılmaz titizimdir” diyorum, “her hakaretin öcünü alırım.”

Gülümsüyor.

“Beklediğiniz için teşekkürler.”

İkimiz de yerimizden zıplayoruz. Çünkü ikimiz de geldiğini duymuyoruz. Ama hemşire masasının arkasında duruyor.

“Benimle gelebilirseniz, sizi aile salonuna götüreceğim. Bay Johnson’la orada görüşeceksiniz.”

“Harika” diyor Elliot, yine o sesle.

Hemşire bize yolu gösteriyor.

Yanımda Elliot’la kadının peşinden gidiyorum.

Düşünmemeye çalışıyorum.

Hissetmemeye...

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

A ile salonunda hiç pencere yok. Çerçevesiz ıssız sahil fotoğraflarının asılı olduğu duvarların önüne mavi sandalyeler sıralı. Üzerinde düzgünce dizilmiş dekorasyon ve yemek dergilerinin olduğu alçak bir sehpa var. Hasır bir sepetin içindeki birkaç tane plastik oyuncak kenarda duruyor. Bir yiyecek makinesinin içi çeşit çeşit şeker, çikolata ve gofretle dolu – Nerds de dahil.

Elliot ile ben yalnızız. Beyaz ışıklar sert, utanmaz. Kendimi açtık, savunmasız hissediyorum. Çünkü öyleyim.

Kapı açılıyor...

Kalbim sarsılıyor.

Kot pantolon ile sade lacivert bir eşofman üstü giymiş. Tıraş olmuş. Saçlarını kestirmiş. Ama elmacık kemikleri aynı, gözleri hâlâ tekinsiz, huzursuz. Ve Sylvia'nın kesinlikle onun içinde yaşadığını fark ediyorum, benim değil.

Birbirimize bakıyoruz.

Bakıyoruz.

Onu en son gördüğümde ağaçların arasında karanlığın içindeydi. Işığın aydınlığında, hafifçe kalkık burnumuzun ve ince dudaklarımızın aynı olduğunu fark ediyorum. Gözleri mavi, teni soluk. Sylvia'nın renkleri; koyu renk gözleri, yanık teni, kahverengi-siyah saçları annesinden geliyor olmalı.

Gözlerim hâlâ dikkatle yüzünde geziyor. Kaçmaya hazırmış gibi görünüyor ama kaçmıyor. Bana, hareket ederse kaybolmamdan korkuyormuş gibi bakıyor, sanki etrafımızdaki resimler gibi, suyun üzerinde belirmiş, rüzgârın alıp götüreceği bir hayalmişim gibi.

Arkasındaki hemşire, “Bir şeye ihtiyacınız olursa ben masamda olacağım” diyor.

Elliot kapıyı kapatıyor. “Bu kardeşim Rosa” diyor.

“... Rosa.” Babasının sesi kalın, titriyor.

Hareket etmiyor. Bana dokunmak istediğini anlayabiliyorum ama bunu yapamayacağını biliyor. Afallamış görünüyor. Hareket etmez ya da konuşmazsam, belki de onun gözünde onun kızı olurum.

Ama değilim. O yüzden başka şeyler konuşmaya başlamadan önce tam olarak kim olduğumu bilmesi gerek.

“Ben Rosa Marchant” diyorum. “On sekiz yaşımdayım. Hastalığımın ilk belirtilerini yedi yaşımdayken göstermeye başladım. Bu ağabeyim Elliot. Londra’da büyüdüm. Hiç balık tutmadım. Hiçbir yeteneğim yok denebilir. Bir başkası için hayatımı hiç riske atmadım. Bunu hak etmedim.” Kollarımı açıyorum. “O da bunu hak etmedi. Çok üzgünüm.”

Elliot’ın yüzüne baktığını hissedebiliyorum. Ama bu Sylvia’nın babasını ilgilendiriyor... ve beni.

Sylvia’nın babası biraz öne eğiliyor. Sonra doğrulup duvara yaslanıyor. Eliyle yüzünü ovuşturuyor. Kendini toparlamaya çalışıyor sanırım, ne kadar mümkünse. Kolları yana düşüyor, bana gözlerinde yaşlarla bakıyor.

“Sen on sekiz yaşındasın” diyor kısık sesle. “Hastalığının belirtileri yedi yaşımdayken başladı. Bir şansı daha hak ediyordun. Sen aynı...”

“Biliyorum” diye fısıldıyorum. “Sizin için çok tuhaf olmalı.”

Elliot, adamı suçlar bir tavırla, “Hastaneye gelmişsiniz” diye araya giriyor.

Sylvia’nın babasının gözleri titriyor. “Evet...” Başını sallıyor. “Özür dilerim. Gelmemeliydim. Bir arkadaşım, anlaşmaları imzaladığımız toplantıdaki bir hemşireyle iletişime geçmiş. Sylvia’ya göz kulak olacaktı. Senin rehabilitasyon merkezine geçirildiğini duyduğumuzda arkadaşım parkta beklememi önerdi, diğer hastalarla birlikte dışarı çıkarsan diye. Seni gördüğümde...” Duraksıyor. “Gelmemeliydim. Gelmeyecektim. Sade-

ce seni görmek istedim. Sadece bir dakikalığına. Beni görmeni bile istemiyordum.”

“Sorun değil.”

“Ben öyle düşünmüyorum. Senin peşinden gelmek... eğer benim kızımın başına böyle bir şey gelse... herhalde kendimi tutuklatırdım. Doktorlar, senin polisi karıştırmak istemediğini söylediler bana.”

Birden gözlerini kırpıştırarak ışıklara, duvarlara, sandalyelere bakıyor, sanki bunca zaman konuşmamızın içinde bir yerlerde hapismiş de fiziksel olarak bu odanın içinde olduğunu ilk defa fark ediyormuş gibi.

Sonra yine yüzünü ovuşturuyor. “Doktor bana parktan cüzdanımı aldığını söyledi. Kaçarken düşürmüştüm... yani kapüşonlu çocuk sendin o zaman?” Elliot’a bakıyor.

“Ben değildim.”

Yavaşça başını sallayıp bana dönüyor, “Ama bizimle tanışmayı sen istedin?”

Çok fazla neden var. Önemli olana odaklan, diye düşünüyorum. “Her şeyin iyi olmasını istiyorum. Sizin dışarılarda bir yerde olduğunuzu bilip aklınızdan geçenleri bilmeden, keşke hiç kabul etmeseydik diye mi düşündüğünüzü merak ederek yaşamak istemiyorum.”

Yutkunuyor. “Sana bakınca bir mucize görüyorum. Senin için. Biliyorum, Sylvia gitti. Onu geri getirebilmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Ama başka birini kurtarabilirdik. İki hayat. O buzun içine düştüğünde iki hayat kurtardı. Bunu kaç kişi yapabilir?”

Gözyaşlarını gözlerini yakıyor. Onları durdurmaya bile çalışmıyorum.

“Bunu o da isterdi” diyor kararlılıkla. “Açıkçası, başta, ben emin değildim. Beni ikna eden eşim oldu. Sylvia bunu isterdi. Ve eğer onu geri getiremeyeceksek bile en azından hatırasını onurlandırabilirdik.”

“Organlarını bağışlayabilirdiniz” dediğimi duyuyorum. “Ve yine kızınızın bir mezarı olurdu.”

Biraz şaşırmış görünüyor. “Evet, organlarını bağışlayabi-

lirdik. Onu düşündük. Aslında...” Duraksıyor. “Bir yeğenim var. Yedi yaşında. Hâlâ hayatta olmasının tek sebebi birinin, onun için başka kimsenin yapamayacağı bir şey yapmış olması. Hastalığı şiddetlendiğinde dört yaşındaydı. Kız kardeşim ya da hiç-birimiz, tedavisi için gereken parayı bulamadık. Para toplamak için barbekü partileri yaptı, arka bahçesinde eşyalarını sattı. Biri, kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz, ona olanları duydu. Bir sabah, avukatın biri aradı ve bağış kabul edip etmeyeceğini sordu. Kardeşim, başta uyku ilaçları yüzünden hayal gördüğünü sandı. Doktor gelip bize senden bahsettiğinde, bu ameliyatın senin tek umudun olduğunu söylemişti, eşim de bunu yapmak zorunda olduğumuzu söyledi. Ve biz onu gömdük, onun bir mezarı var. Sylvia’yı gömdük. Mantıken, organları bağışlayacaksa bütün bir bedeni bağışlamanın da ondan çok farklı olmayacağını bilincindeydim. Seni kurtarmamak ne demek diye düşündüm. Senin ölmene izin mi verecektik?”

Elleriyle gözlerini siliyor, sonra pantolonuna kuruluyor. “Bu işin isimsiz, gizli yapılmasının esasen daha iyi olacağını söyleyen doktorlardı. Biz de kabul ettik. Senin ailenin de böylesinin daha iyi olacağını düşündüğünü biliyorum. Neyse, bir sürü şey okudum ve sana nasıl bakmam gerektiğini çok düşündüm. Belki seni onun kuzeni gibi görebileceğime karar verdim. Şimdi, seninle tanıştığım için seni öyle görebilirim belki. Sen benim ailemmişsin gibi değil. Sadece bazı yönlerden ona benzeyen ama o olmayan biri. Yani, ona benziyorsun ama şimdi sana bakıp, bu Sylvia, diye düşünmüyorum. Onun gibi hareket etmiyorsun. Sesi benziyor ama tam olarak aynı değil. Gözlerin; gözlerinin içine bakınca, şükürler olsun, başka birini görüyorum.”

Başını sallıyor, belki de içindeki şüpheleri atmaya alışıyor. Sonra devam ediyor: “Mesajını aldıktan sonra, sana ne söyleyebileceğimi çok düşündüm. Sonunda geriye tek bir şey kalıyor; bu hayatın bir hediyesiydi. Senin için her şeyin en iyisini diliyorum. Hepimizin iyiliği için belki de birbirimizi bir daha görmememiz en iyisi olacaktır. Bize hiçbir borcun yok. Bunu bilmeni istiyorum.”

Varoluşumu düşünüyorum. Hipnoz büyüünün bozulmasını. Dönüşümümü. Joe'yla geçirdiğim o geceyi. "Her şeyi size borçluyum."

"Hayır, çünkü bu sana isteyerek ve tamamen verildi. Bize hiçbir şey borçlu değilsin, olmadığını düşünmen benim için çok önemli." Tereddüt ediyor. "Eşim ikinci kez felç geçirdi. İnsanlar bana, ne kadar şanssızsın diyor. Önce kızımı kaybettim, şimdi karımı. Buna söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Çünkü doğru. Şanssızlık... olan bundan ibaret. Hiçbirinin başka bir anlamı yok ve benim hiçbirine iyi tarafından bakmamın imkânı yok. Ama en azından senin için bundan iyi bir şey çıkardık."

Sessizlik. Işıkların mırıltısı ve odada gizli elektrik hareketi dışında.

"Kahve içebileceğimiz bir yer var mı?" diye soruyorum.

Anı olduğunu biliyorum, hele ki az önce söylediklerinden sonra. Ama aramızdaki ilişkinin, piyonların bir kenara bırakılıp doğrudan vezirlerle oynanan bir oyun olduğunu hissediyorum.

"Kahve mi?"

Başımı sallıyorum. "Çok tuhaf olacaksa..."

"Hayır, sorun yok. Kahve mi? Evet bir kafe var, tabii."

Burası tamamen karanlık ve hava acı verecek kadar soğuk olmaya rahatsız edici derecede yakın ama fincanlarımızı alıp otoparkın arka tarafına çıkıyoruz.

Elliot bizi içeriden, camın önündeki bir masadan izliyor. Ona arabada beklemesini söyledim ama hayır dedi, Sylvia'nın babası çıldırıp beni kaçırırsa buna dayanamayacağını söyledi, Sylvia'nın babası bomboş kafede yanımızda dururken.

"Öyle demek istemedi" dedim babasına.

Elliot da, "Tam olarak öyle demek istedim" dedi.

"Hepsi kapalı mı?" diye sordum. "Kimseyi göremiyorum..."

"Etrafından dolanabiliriz" dedi Sylvia'nın babası, sanırım duygusal olarak, Elliot'la gereksiz bir şeylere ve her tür konuşmaya giremeyecek kadar bitkin. "Ben alırım. Nasıl olsun?"

"Fark etmez" dedim.

Kasanın yanında bir kapağı açıp bir şalteri kaldırdı ve avi-

zeli lambalardan birkaçını açtı. Makinelerden birinin yanına gitti, iki fincan aldı, düğmelere bastı ve elinde birer fincan, gökyüzü kadar siyah olmayan sıvıyla döndü.

Elliot'a dönüp, "Sen de..." diye söze başladı ama ben sözünü kestim.

"Elliot başının çaresine bakar. Dışarı çıkıp konuşmamıza da bir şey demez. Bizi pencereden izleyebilir."

Bunları söylerken Elliot'tan gözlerimi ayırmadan, Jedi fanmışım gibi söylediklerimi yapmasını umdum. Ve Elliot da, neredeyse bir ömür önce spor salonunda yaptığı gibi, ona istediklerimi yaptırmama izin verdi.

Şimdi buradayız, Sylvia'nın babası ile ben, soğukta, bulutların altında.

Hava biz geldiğimizde nemliydi, ama rüzgâr hızlanmış. Bütün nemi alıp götürmüş gibi görünüyor. Vücudumdaki suyu bile. Ağzım hava kadar kuru.

Kaynar kahveden bir yudum alıyorum ama yardımı olmuyor. Yüzeyindeki buharın yükselip kayboluşunu izliyorum. Durduğumuz yerde otoparkın lambalarından gelen parıltı güçlü değil. Ben onu görebiliyorum, o da beni görebiliyor ama böylesi, aile salonunda oturmak kadar rahatsız edici değil. Yorgun görüldüğüne karar veriyorum. Ama gergin. Anlıyorum. Kahveden henüz bir yudum bile almaya fırsatı olmadığına göre sebebi ben olmalıyım.

Bir yudum daha. "Lexington'a gittim" diyorum ve bundan haberi olmadığını yüzünden anlıyorum. Althea belli ki onu aramamış. "Peruk taktım. Bir de gözlük. Aklımda bir liste vardı."

"Peruk mu?"

"Evet. Aklımda bir liste vardı. İyi kalpli biri miydi, kötü kalpli mi? Neleri severdi? Nelerden nefret ederdi? Mutlu muydu, mutsuz mu? Hayalleri var mıydı? Belki birkaç cevap alırsam yardımı olabileceğini düşündüm."

"Nasıl?" diye soruyor.

Çok açık değil mi? "Kim olduğumu anlamama yardım eder diye düşündüm. Onun vücudu bende olduğu için."

Anlayamadığım çok önemli bir şey varmış gibi bakıyor.

“Rosa... O öldü.”

Başımı sallıyorum. “Biliyorum. Düşündüm ki...”

“Sana onun nasıl biri olduğunu anlatsam, seni etkiler mi?”

“Onunla barışma ihtimalimi etkileyebilir.”

“Savaşmıyorsunuz ki.”

“Evet, biliyorum, ama...”

“Ama ne?”

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

Konuşmaya başlıyor. “Biliyor musun, başta ‘Bunlar deli mi?’ diye düşünen bendim. Kızımın bedenini yeniden diriltmek için izin istiyorlardı. Yani, bilmiyorum... Budizm’deki reenkarnasyon gibi. Başka bir kız, onun görünümünde reenkarne olacaktı. Çünkü bu ona benziyor. İnsan eliyle gerçekleştirilen bir yeniden doğuş mucizesi.”

Gözlerim açık. Ona bakıyorum. “Evet.”

“Bir tarafım bunun onu hayatta tutmanın, ona biraz daha tutunmanın bir yolu olabileceğini gerçekten düşündü. Onun bedenini alacak kızın belki de gerçekten Sylvia’dan bir şeyler taşıyabileceğini ve Sylvia’nın tamamen gitmiş olmayacağını.” Başını sallıyor. “Bak, ben ruhlara inanmam. Ama böyle düşünmek çok da sıra dışı değil. Eninde sonunda, senin ondan aldığın şey bir grup hücre, ten, kemik, et, sinir ve bu zamandan önceki bir yerlerde bütün bunların toplamı benim kızımın bedenini, onun fiziksel biçimini oluşturdu; onu değil.”

“Elliot gibi konuşuyorsunuz” diyorum sessizce.

“Ağabeyin mi? O zaman çok mantıklı konuşuyormuş. Bak, sana daha önce söylemek istediğim tek bir şey var demiştim. Aslında senden istediğim de bir şey var. Senden bir şey istemeye hakkım olduğundan değil.”

“Benden her şeyi isteyebilirsiniz.”

Sessizlik. Sorusunu tekrar mı düşünüyor yoksa kendini toparlamaya mı çalışıyor bilmiyorum. Yutkunuyor. Boğazını temizliyor. Benimle göz göze gelene kadar bekliyor ve gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

Sonra, “Biz kızımızı çok seviyorduk” diyor. “Umarım o da bunu biliyordur. Ne istersen yap. Bizi ya da Sylvia’yı bir daha

düşünme. Bu bedenle ne yapmak istiyorsan yap. Ama kendini sev.”

Ona bakıyorum.

Dünya duruyor.

Ve o hareketsizlik anında kafamdaki bütün kargaşa da durup kayboluyor. Beklediğim biçimde olmasa da birdenbire her şey daha net görünüyor. Ne istiyorsan yap.

Şimdi benim gözlerimden yaşlar akıyor ama dürüst olmak gerekirse sanırım çoğunlukla içim rahatladığı için ağlıyorum.

Sylvia öldü.

Krizler ilaçların yan etkisiydi. Halüsinasyonlar.

Bu vücut Sylvia değil.

Bende ondan kalan ne varsa kaybettim.

Ve eğer o tamamen gittiyse, ne yapacağım bana kalmış.

Kahvesinden bir yudum alıyor. “Bu çok kötü” diyor. “Sence yanmış mı?”

Kahveden bahsediyor. Sylvia’nın babası. Bunun normallliğini memnuniyetle karşılıyorum. Gerçekten. Ama her şeyin temelinden uzaklaşmaya tam anlamıyla hazır değilim.

“Aslında, sanırım yapmam gereken bir şey daha var ve size söylemek istiyorum. Hoşunuza gitmeyebilir, ama dediğiniz gibi...” Duruyorum, yeniden odaklanıyorum. “Büyük bir şey.”

Büyük bir şey. Atom bombasına benzer bir hamleyi anlatmak için ne kadar çirkin, tamamen uygunsuz günlük kelimeler. Ama artık kelimelerimin değil, yapacaklarımın önemli olduğunu biliyorum.

Hayal meyal bir gülümseme, yüzündeki bitkinliğe yayılıp beni şaşırtıyor. “Senin burada başka bir bedende durup benimle kahve içiyor olman mucizesinden de mi büyük?”

Bir an düşünüyorum. “Ondan büyük değil” diyorum.

KIRKINCI BÖLÜM

Annem, Hartford'a yaptığımız ziyareti duyduğunda hiçbirimizi şaşırtmadan kızıyor. Bana, Elliot'a ve babama kızgın. "Her şey yolunda" diyorum anneme. "Sylvia'nın babasıyla bir daha görüşmemeye karar verdik."

Benim odamda hep beraber duruyoruz. Elliot'a bakıp "Sen" diyor. "Eğer bu akşam Londra'ya dönüyor olmasaydın seni o uçağa kendim yaka paça bindirirdim."

Elliot'ın gücü gerçekten çok özel, diye düşünüyorum. Bana göre o asla söndürülemez bir alev gibi. Onu titretmek için bile epey uğraşmak gerekiyor. Bütün sakinliğiyle bana dönüp, "Bana ihtiyacın olursa ara, tamam mı? Üniversite zaten izin almama alıştı. Sanırım insanlara, senin artık ölmek üzere olmadığını söylemeliyim ama bana kazandırdığın zaman gerçekten çok işime yarıyor" diyor.

Annem, "Elliot!" diyor.

Sadece gülümsüyorum.

Annem bana dönüp, "Bu seni üzmüyor mu?" diyor. "Elliot, şaka yaptığını biliyorum ama aşılamayacak sınırlar var."

Başımı hayır anlamında sallıyorum.

Annem Elliot'a, "Belki Dr. Bailey'den seninle konuşmasını rica etmeliyim" diyor.

"Onun Rosa'yla ilgili notlarını yazmakla çok meşgul olduğuna eminim" diyor. "Bütün bunlar duyurulduktan sonra Oprah'dan aşağı kimseyle görüşmek için yataktan bile kalkmaz."

Bu arada Dr. Bailey beni geri döndürmek için dil dökmedi.

Onu iki kere gördüm. Bir kere koridorda, bana hızlıca gülümseyip geçti. İkincisinde Les Baguettes'de. Meyveleri inceler

gibi yaparken göz ucuyla onun kruvasan seçişini izledim.

Bana döndü. “Güzel seçim. Ben bunları sadece, başka bir yerde daha iyisini yiyince ne kadar lezzetli olduğunu anlayayım diye yiyorum.”

“Ben de daha iyi kruvasanlar yedim” dedim biraz gülümseyerek.

“Hepsi buradan iyidir” dedi. Arkasını dönüp gidecekken durdu. “Bu yanlış yorumlanabilir.” Kaşlarını çatı. “Yemekler açısından söylemiştim. Yanlış anlaşılma ihtimali olmasını istemem. Sen harika bir hastaydın. Hayattan hak ettiğin her şeyi almanı dilerim.”

Gözyaşlarımı tutmak için yutkunmam gerekti. O hiç etkilenmiş görünmüyordu. Ama sonuçta o duygularını benden daha iyi kontrol ediyordu.

Bana dair şeyler...

Aslında bu kulağa tuhaf gelebilir ama, bir süredir liste yapıyorum. Şimdiye kadar çoğu şeyin negatif tarafta olduğunu fark ettim.

Hartford’a gidip Sylvia’nın babasıyla tanıştığıma, bilinci kapalı ama tamamen de tepkisiz olmayan annesinin yatağının ucunda oturduğuma pişman değilim, annem pişman olmam gerektiğini düşünse de.

İskoçya’da yaşamak istemiyorum. Bir yer olarak İskoçya’yla hiçbir derdim yok, birçok insanın orayı neden sevdiğini anlayabiliyorum ama benim için hiç anlamı yok.

Ben bazı kararları vermeye zorlanabilecek biri değilim.

Önemli kararları kendi verebilen ve onların arkasında duran biriyim.

Sylvia’nın babasıyla bakımevi kahvesini içerken yaptığımız sohbeti ve Elliot’ın bana karanlık odamızda söylediği bir şeyi düşünüyorum: Annemi ya da Dr. Monzales’i dinleme. Ne yapmak istediğinle ilgili kararları sen kendin vermelisin.

Şimdi ne yapmak istediğimi düşündüğümde listemin ikinci kısmına atlıyorum: Annem ile babam ve Sylvia’yla başlayan liste. Devamında kalan iki kişi: Joe ve sonra da ben.

Ne kadar endişelensem de, hatta evet verdiğim karardan

-ve aileme yapacaklarından- korksam da, benim için doğru olanı yapmak zorundayım. Sanırım kendini sevmek, her zaman sevdiklerini mutlu etmek anlamına gelmiyor ama ikisi birlikte ol-
sa fena olmazdı.

Bu kararım beni şimdiye getiriyor; parkta yürüdüğüm kas-
vetli, gri akşamüstüne.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Mutlu Liman Moteli'ni aradığım telefon konuşması, içimi burkan anılar listesinde çok üst sıralarda.

Listedeki diğer anılar: Kendimle ilgili hikâyeler uydurduğum, hasta olmayan bir kız gibi davrandığım zamanlar. Brandon'a şarkıcı olduğumu söyleyişim. Numarasını koluma yazmasına izin verişim. Sylvia'nın en yakın arkadaşına söylediğim yalan.

Ama hiçbirinde Joe'yu aldattığım kadar alçaldığımı sanmıyorum.

Onu aradığımda bana yardım eden kadının mutfağında ahşap sandalyeye çökmüştüm. Kafam karmakarışıktı. Ama ona iyi olduğumu söylemem gerekiyordu.

"...Alo?"

Sesi onu uyandırmışım gibiydi.

"Joe?"

"Rosa?"

Duraksadı. Belki de sesimi neden telefonun ucunda duyduğunu anlamaya çalışıyordu. Beni en son gördüğünde yataкта, yanında yatıyordum.

"Neredesin?" dedi.

"Elliot'ı aradım. Ağabeyimi. Bir evdeyim."

"Ne evi? Nerede?"

Yine ağlamaya başladım. Havluyu gözlerime bastırdım. "Joe, üzgünüm, ben..."

"Ne evi? İyi misin sen?"

"Evet. Elliot'ı aradım. Beni almaya geliyor."

Sessizlik.

“Joe...”

“Bak Rosa, hata yaptığını düşünüyorsan...”

“Çok fazla hata yaptım.” Nefesimi tekrar kontrol etmeye çalışırken telefonu indirdim. Ama sen onlardan biri değilsin, demek üzereydim.

Ama fırsat bulamadım çünkü çok fazla duraksamıştım ve o, sessizce, “Böyle hissettiğin için üzgünüm” dedi. “Hangi evdesin? Güvende misin?”

“Evet, ama...”

“Sorun yok Rosa,” dedi ama sesi gerçeği söylüyormuş gibi gelmiyordu. “Ağabeyin sana göz kulak olacak mı?”

“...Evet.”

“Eğer benimle konuşmaya karar verirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Ve telefon kapandı.

Geri aradım. Açmadı.

Neden cep telefonunun numarasını almadım ki?

Onunla yattım. Sonra kalkıp gittim. Yaptığım buydu. Kendime göre sebeplerim olabilirdi. Ama o, bunların hiçbirini bilmiyordu.

Ona değil, kendime odaklanıyordum.

Güçlü olduğumu sanıyordum.

Ama ameliyattan önceki odasında, geçen ilkbaharda, o karlı akşamüstünde kendini penceredeki yansımasında izleyen kız o kadar değişmişti ki... Ve değişimi, teninin altında çok derinlere iniyordu.

Telefonumda saate bakıyorum. Joe’nun gelmesine on dakika var. Park boş. Renkler solmuş, kış geliyor. Bugün limanda turist teknelerini bile göremiyorum. Ya da erişte yiyen hemşireleri. Ya da mola vermiş görevlileri. Ya da Joe’yu.

Ama buluşmaya geleceğini söylediği saate daha dokuz dakika var.

Denise’in anısına adanmış bankta oturuyorum, telefonumu kontrol ediyorum. Telefon çekiyor. Acil servisin önleyicilerinden yeteri kadar uzakta oturuyor olmalıyım.

Joe'ya ne söyleyeceğimi düşünmüyorum çünkü ne düşünürsem düşüneyim o anda değişeceğine karar verdim. Tek kuralım içimden gelen gerçeği söylemek.

Ondan sonra, eğer bizim için bir "ondan sonra" olursa, ne yapacağıma dair ondan yardım isteyeceğim.

Telefonum titriyor. O kadar telaşlanıyorum ki neredeyse elimden düşürüyorum.

Elliot'tan bir mesaj: Greggs'de vanilyalı pasta yiyorum. Sen ne yapıyorsun?

Cevap veriyorum: Keşke ben de yesem diye düşünüyorum.

Cevap veriyor: Kremamsı muhteşemlikleri, hatırladığın kadar iyi değil.

Bu daha da çok istememe sebep olabilirdi... ama olmuyor.

Telefonum yine titriyor. Bu sefer, ekrana baktığımda kalbim duruyor.

Elliot'tan değil.

Ofiste işim uzadı. Gelemeyeceğim. Özür dilerim.

En kötü ihtimal ne?

Oraya gitmeyeceğim.

Düşünüyorum, Joe düşünceli, kararlı, kırılgan... incinmiş.

Tekrar spor salonuna giriyorum, Vinnie'yi bulup kırk dolar borç istiyorum. Tek kaşını kaldırarak, "Hastane hesabın yok mu senin?" diyor.

Başımı sallıyorum. "Bu hesaba yazdıramayacağım bir şey için. Lütfen. Sadece bir kereliğine. Bana borç verdiğini kimseye söylemeyeceğim."

"Alkol almak ya da yasadışı bir şey için değil, değil mi?"

"Yasadışı bir şey değil. Söz veriyorum."

"Sanırım vermemeliyim" diyor. Ama eşofman altının fermuarlı cebinden cüzdanını çıkarıp bana iki yirmilik uzatıyor.

Aceleyle ana girişin önündeki taksi durağına giderken telefonumdan Bostonstream'in adresine bakıyorum. Biri beni görüyor mu bilmiyorum ama umurumda değil. İlk sıradaki taksinin arka koltuğuna atlayınca adresi, taksicinin duyduğundan

emin olmak için iki kere okuyorum ve araba yola çıkıyor.

Gerçek dünyaya çıktığımın ve tek başıma olduğumun farkındayım ama buna odaklanmıyorum.

Günün bu saatinde pek trafik yok. Eski tersane binalarını hızla geçip şehre varıyoruz. Hastaneden çıktuktan sadece on beş dakika sonra, Joe'yla beraber gittiğimiz hamburgerciyle arasında sadece birkaç kapı olan dar ofis binasının önünde duruyoruz.

Bostonstream'in burada olduğuna dair hiçbir tabela yok. Telefonumu bir daha kontrol ediyorum. İnternet sitelerindeki sokak numarası burası.

İçeri girerken hayatımda daha önce sadece bir kez bu kadar gerildiğimi fark ediyorum.

Giriş grinin soluk tonlarıyla dekore edilmiş. Biraz küflü bir koku var. Görevli yok. Ama ön camın yanındaki duvarda altı kattaki ofislerin listesinin olduğu plastik bir tabela var. A2 MUHASEBE... JOHN L. BURROUGHS, AVUKATLIK BÜROSU... BOSTONSTREAM.

İki asansörden birine binip üçüncü kata çıkıyorum. Koridorda yürürken internet sitesinden görüntülerin büyütülmüş halleriyle karşılaşıyorum. Manşetler sanki bağıyor: BOSTON'UN EN SEKSİ BEKÂRLARI! RED SOX DÜNYA REKORU KIRIYOR!

Sağ tarafta buzlu cam kapı var, yanındaki zilin altındaki kırmızı levhada da BOSTONSTREAM yazıyor. Koridorda daha fazla ilerleyemeden ikinci asansörün sesi geliyor. Yirmili yaşlarında, mor kazak, siyah dar pantolon ile topuklu bot giymiş ve parlak ruj sürmüş, zayıf, çok güzel bir kadın asansörden iniyor... Joe'yla birlikte.

Ben Joe'ya bakarken kız bana bakıyor. Joe da bana bakıyor. Kız, "Toplantıda görüşürüz" deyip gidiyor ve bizi yalnız bırakıyor.

Joe'yu en son gördüğümde yatakta çıplaktık. Bunun tuhaf olacağını biliyordum ama olmasını istemiyordum.

Kot pantolonu ile kollarını dirseklerinin üzerine kadar kıvrıldığı, koyu gri gömleğini giymiş, çantası omzunda. Daha sol-

gun görünüyor. Belki daha az enerjiktir. Vücudunun kıvrımına, boynunda atan nabzına, yıldız dövmesine bakıyorum.

“Selam” diyorum.

Derin bir nefes alıyor. “Bak, Rosa...”

“İşin olduğunu biliyorum. Ama seninle gerçekten konuşmam gerekiyor.

Yanımdaki duvara bakarak başını sallıyor. “Ve senin ihtiyacın var diye benim her şeyi bırakıp geleceğimden çok eminsin.”

Bu canımı acıtıyor. Bu doğru değil, demek istiyorum. Beni Lexington’a götürmeyi o teklif etti.

“Hayır, öyle...” Kendimi durduruyorum. Bütün bunları nasıl geride bırakabilirim?

Sonunda gözlerimin içine bakıyor. Bakışları o kadar sert ki gözlerimi kaçırmamak için kendimi zorlamam gerekiyor.

“Bana çok fazla hata yaptığını söyledin” diyor. “Ben de kabul ettim.”

“Ama açıklamaya çalışıyordum” diyorum ona doğru bir adım atarak. “Ve seni tekrar aradığımda açmadın. O yüzden, sen onlardan biri değilsin, diyemedim.”

“Ben uyurken çıkıp gittin.”

Ona doğru bir adım daha atıyorum, şimdi dokunabilecek kadar yakını. “O’Neill’s’in dışındaki konuşmamızı hatırlıyor musun? Senin yanında olmanın doğru geldiğini söylemiştim.”

“O konuşmayı unutacağımı mı sandın? Sana, kendimle ilgili daha önce kimseye söylemediğim bir şey anlattım. Polisin dışında.” Başını sallıyor.

“Sana her şeyin çok karışık olduğunu söylemiştim. Şimdi açıklamak istiyorum. Lütfen.”

“Sana söyledim: Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin.”

“Ama istiyorum. Lütfen. Sen benim için onca şey yaptın. Ve sana doğruyu söylemek benim için çok önemli.”

Asansör yine ötüyor.

Kot pantolonlu ve eşofman üstlü iki adam koridora çıkıyor. Joe’ya başlarıyla selam veriyorlar. Son dakikada elini uzatıp kapanan asansör kapılarının arasına koyuyor.

Asansöre geçip bana dönüyor ve yüzüme bakıyor. Kapıları tutan eli olduğu yerde duruyor. “Koridorda konuşamayız” diyor.

Asansör aşağı inerken konuşmuyoruz. Olduğumuz katı gösteren numaralara bakıyor. İkinci kata gelmemiz sanki yıllar sürüyor. Bire inmemizse bir ömür.

Asansörden de binadan da ilk çıkan o oluyor. Kaldırım kalabalık, beni buraya hamburger yemeye getirdiği zamanki gibi. Evrak çantalı, kâğıt bardakta kahve taşıyan, takım elbiseli, tayt ve spor ayakkabılı, kısa şort ve bisiklet kasklı insanların arasından geçiyoruz.

Yağmur başlıyor. İngiliz yağmurları gibi çiseliyor.

Sokağın karşısında, Boston mezarlığının önünde birkaç tane bank olduğunu fark ediyorum. Demir parmaklıklarla beysbol sahasından ayrılmışlar. Joe da onları görmüş olmalı. Tek kelime etmeden, yavaş giden arabaların arasından geçip oturuyoruz, ben bankın bir ucunda... o diğer ucunda.

Etrafımızda hareket eden dünya, yağmurun altında dinginleşiyor. Kadınlar bebek arabalarına plastik kılıfları takmak için duruyor. Bir adam şemsiyesini açarken yanından teriye cinsi köpeğiyle geçen bastonlu, yaşlı bir kadını neredeyse düşürüyor.

Burada oturup ıslanmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yok. Çok önemli değil. Joe’ya anlatmak istediğim çok fazla şey var. Ama ne söyleyeceğimi planlamadığım için nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Sanırım arkamızdaki beysbol sahasından birkaç çocuğun bağırışları geliyor.

Elliot’ın Lexington’daki otelde kim olduğuma dair söyledikleri geliyor aklıma. Eğer Joe’nun benimle ilgili gerçeği bilmesini istiyorsam bir yerden başlamalıyım.

“Ben çocukken” diyorum, parmaklarımı birbirine kenetleyip kendi elimi tutuyorum. “Peynirtopu adında bir hamster’ım vardı. Ona eski kıyafetlerimden kostümler dikedim. Dokuz yaşındayken, pullu bir pelerinle çektiğim fotoğrafıyla bir hayvan fotoğraf yarışmasına katılmışım ve kazandım. Bir cips marka-

sı bana bir yıllık cips verdi. Elliot, pelerinin gördüğü en dandik şey olduğunu söylemişti. Ama ben umursamadım. Çocukluğumun en mutlu anlarından biri, iki yüz paket cips kazandığımı öğrendiğim gündü..." Derin bir nefes alıyorum. "Özür dilerim. Sana gerçeği söylemek istedim. Her şeyi. Sadece, önce yapmam gereken bir şeyler vardı."

Sonunda bana bakıyor. Yağmur, saçlarını yüzüne yapıştırıyor. Gözünün üstüne düşen perçemi geri çekiyor. Ah, ona dokunmayı o kadar istiyorum ki.

"O'Neill's'ten çıktıktan sonra senin yanında olmanın doğru geldiğini söylediğimde, doğruyu söylüyordum" diyorum. "Ve çok uzun zamandır hiçbir şey doğru gelmemişti. Ama sorun şu ki sen benim ne olduğumu bilmiyorsun."

Gözleri kısılıyor. Artık geri dönüş yok. Söyle gitsin. Hadi söyle.

Sesim tereddütlü. "Bizi ayırt edebildiğini söylediğini hatırlıyor musun, Sylvia Johnson ile beni?"

Artık beni çok dikkatle izliyor. Başını sallıyor.

Bunun çok kötü gitme ihtimali yüksek. Ama başka seçeneğim yok. Ve hastane bu haberi yayınladığında öğreneceğinden değil, çünkü planımı uygulayabilirsem o duyuru yapılmayacak. Çünkü eğer olmak istediğim insansam, ona her şeyi itiraf etmekten başka çarem yok.

Kucağımdaki ellerim o kadar sıkı kenetli ki açmaya çalıştığım da canım acıyor. "Çin'deki felçli adam haberlerini görmüş müydün, baş nakli olan ilk insanı?"

Çok yavaşça, yine başını sallıyor.

Derin nefes. Ona bakarken bunu söyleyemem. O yüzden önümüzdeki devasa meşe ağaçlarına odaklanıyorum, artık neredeyse tamamen yapraksızlar ve dallarından su damlıyor.

"Tedavisi olmayan, bir sinir sistemi hastalığım vardı. Hayatımı kurtarmanın tek yolu baş nakli yapmaktı ya da..." Söyle. Söyle. "Doktorum başka bir tedavi geliştirdi. Bütün bir kafayı nakletmek yerine, sadece beyin nakli yaptılar. İyileşme süreci daha uzun ama başarılı olursa, normal gibi görünen bir sonuç alıyorsun."

Yağmur çiselemeye devam ediyor. Yüzüm, ellerim, saçlarım su içinde.

Söyle artık, diyorum kendime. Onu şüphede bırakma.

“Ben onun vücudunu aldım. Bitkisel hayattaydı. Ailesi vücudunu bağışladı. Senin baktığın şey, beraber olduğun, yattığın kişi Sylvia Johnson’ın vücudu.”

Sessizlik. Uzuyor. Sonra yüzlerce kilometre öteden beysbol sahasından bağırışlar duyuyorum. Sokaktaki trafiğin boğuk sesini.

Joe hâlâ hiçbir şey söylemiyor.

Ona bakıyorum. Yüzü ifadesiz. Anlaşılmaz.

Önüme dönüyorum, sırtımı banka yaslıyorum. Her şey yavaşlıyor. Kalbim. Zaman. Bu kalp daha önce hiç kırıldı mı diye düşünüyorum. Ama hemen hemen iyi durumdayım. Umuyordum evet... ne umuyorsam... bir yandan da derinlerde olma-yacağını biliyordum. Sylvia’nın babası ona borçlu olmadığını düşünebilir ama bu kadar muazzam bir şey olduğunda tabii ki ödenecek bir bedel de vardır.

Bir zamanlar, bu hisse alışık olduğumu fark ediyorum; en kötü ihtimallerin sonu gelmez bekleyişinin dayanılmaz ağırlığına. Sanırım o zamanların geride kaldığını ummak için kendime izin vermiştim.

Sonunda, büyük bir çabayla, kendimi banktan kalkmaya zorluyorum.

Joe sessizce, “Nereye gidiyorsun?” diye soruyor.

Yutkunuyorum, sesimin titrememesini umuyorum. “Hastaneye dönüyorum.”

Çünkü eğer bunu kabul edemezse, onun yardımını isteyemem.

Banktan bir adım uzaklaşıyorum. Yanağıma bir gözyaşı süzülüyor. Bir adım daha. Bir sürü gözyaşı daha.

Gözyaşlarımın ve hayal kırıklığımın altında bir şey arıyorum ve rahatlamayı buluyorum. Ona gerçeği söyleyen biri olmak istiyordum. Ve söyledim.

Bir yıl önce, hiç kimsenin bunu öğrenmemesi gerektiğini düşünüyordum, yoksa “normal” görünmek ne işe yarayacaktı

ki? Şimdi akıllandım.

Ayrıca, ne söylemesini bekliyordum ki?

Yalan üstüne yalan söylersen biri seni sonunda yakalayacaktır, o biri kendin olsan bile.

Görüşüm bulanıklaşıyor, karşıdan karşıya geçmeye başlıyorum. Kornaların çığlıklarıyla kaldırıma varıyorum. Kendimi, işten eve giden ya da arkadaşıyla kahve içmeye giden ya da akşam yemeği için güzel bir şeyler arayan insanların arasında buluyorum. Normal insanlar ne yaparsa. Hâlâ ağlıyorum ama yağmur yağıyor. Herkes şemsiyesini açmış ya da başları önde hızla gidiyorlar. Kimse bana bakmıyor.

Joe'nun ofisinden uzaklaşıyorum, hamburgerci ile önünde yolun köşesine kadar uzayan insan sırasını geçiyorum ve Poe'nun heykeliyle burun buruna geliyorum. Benim hayatımı neye dönüştürdü acaba? Rosa M.'nin Yeniden Doğuşu mu? Onu istemiyorum. Şimdi istediğim tek şey bir taksi.

Yağmurun bulanıklaştırdığı trafiğe dönüyorum. Taksiler yanımdan sular sıçratarak geçiyor, hepsi dolu.

Şemsiye getirmeliydim. Yağmur çok hızlandı ve iliklerime kadar ıslandım. Joe'yu istiyor olabilirim ama belki de ona ihtiyacım yoktur. Onunsa bana ihtiyacı olmadığı kesin.

Kendime bunu söylüyorum, birbirimize ihtiyacımız olmadığını ve Poe'ya arkamı dönüp giderken sokaklarda yürüyüp bir taksi durağı bulabileceğimi düşünüyorum. Ama sonra önümde biri çıkıyor, başımı kaldırıp bakmak zorunda kalıyorum, ağzı şaşkınlıkla açık ama aynı zamanda görünüşe göre, öpülmeye hazır.

Joe kolunu sırtıma soluyor. Dudakları benimkilere değişiyor. Ve öpücüğü Lexington'da olduğundan çok daha yoğun, çok daha hayati. Çünkü belki de artık biliyorum; öptüğü kişi tamamen, her şeyiyle, sadece benim.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Ben de Joe'yu öpüyorum. Kollarımı ona doluyorum. Vücudum onunkine yaslanıyor. Dokunduğu her yer ısıldıyor.

Beni daha da sıkı tutuyor. Elimi omzunun arkasına götürüyorum. Onu burada, sokağın ortasında öpmek kendimi kaybetmekten çok, benliklerin birleşmesine benziyor ve şimdilik bu, iyiden de öte.

“Titriyorsun” diye fisildiyor.

“Donuyorum” diyorum. “Sırılsıklamım.”

Bir eli avucumun içine düşüyor. Tutuyor.

Çok yakında. Gömleği ıslak. Kumaşın altından göğsünün ve omuzlarının kıvrımlarını hissedebiliyorum.

Sanırım burada olduğuna şaşırdığımı söylememe gerek yok. Ve mutluluk, kalbimin her atışıyla damarlarıma yayılıyor.

“Benden uzak dursaydın kötü biri olduğunu düşünmezdim” diyorum.

“Peşinden o yüzden gelmedim.”

Kapıyı açık bıraktı. Buradan gireceğim. Artık kaybedecek hiçbir şeyim yok. “Neden geldin o zaman?”

“Bir sürü sebepten.”

Ağzı çok yakın. Vücudu burada. Onu tekrar öpmek istiyorum. Ama yüzüne bakıyorum. “Mesela?”

“Senin hakkında kötü şeyler düşündüğümü sanmanı istemedim mesela. Tanıdığım herkesten daha cesaretlisin... belki benim dışımda herkesten.”

Gözlerinde gülümsemeye benzer bir şey var ama şakalaşarak bu konuşmayı hafifletmeye çalışıyorsa ona izin vermeyece-

ğim, henüz değil. “Ben cesur değildim. Yaşamak istiyorsam başka şansım yoktu.”

Sağ elimi sıkıyor, dokunuşuyla kalbim sanki yeniden çarpmaya başlıyor. Adeta diriltiyor.

“Biraz da şeyi söylemek istedim...” diyor. “Ben geçerli bulduğum sebeple birinin hayatını aldım. Ama sen kimsenin hayatını almadın. Sen boşa gidecek bir şeyi aldın. Ve doğru sebeplerle yaptın.”

Elini tutabildiğim kadar sıkı tutuyorum. “Ve sana söylemedim. Ve seninle yattım.”

Gülümsemesi yüzüne yayılıyor. “Evet öyle yaptın.”

“Bu sana korkunç ve çok tuhaf geliyordur herhalde, çünkü aslında nasıl görüldüğüme dair hiç fikrin yok.”

“Aslında bundan daha farklı görünmüyorsun.”

“Güzel değildim” diyorum. “Hem de hiç.”

Kaşlarını çatıyor. “Buna verebileceğim akıllıca bir cevap yok. Her neyse, sana söylemiştim zaten, ‘güzel’ in doğru kelime olduğunu sanmıyorum. Ve Sylvia ile seni birbirinizden ayırdığımı söylediğimi hatırlıyorum.” Başını sallıyor. “Söyleyebileceğim tek akıllıca şey, seni olduğun gibi kabul ettiğim. Seni parçalara ayıramam. Çok güzel bazı kızlar tanıdım. Hatta bazıları benimle ilgilendi bile. Ama onlara karşı sana hissettiklerime benzer hiçbir şey hissetmedim.”

Tekrar gülümsüyor – sanırım yüz ifadem yüzünden. Denize düşen gün ışığı gibi. İçimi ısıtıyor.

“Yani gerçeği duyunca aklını kaçırarak gibi olmadın mı?” Çünkü emin olmam gerekiyor.

“Sanmıyorum.”

“Bir sürü insan aklını kaçırdı.”

“Belki.”

“Birçok insan, tanrıçılık oynamanın ahlak dışı olduğunu düşünürdü ve...”

“Onların ne düşüneceği umurumda değil. Birçok insan benimle ilgili de aynı şeyi düşünürdü.”

Birkaç dakika orada, Poe’nun karşısında, suyla dolup bel vermiş tentenin altında duruyoruz. Yağmurdan korunan iki

âşık çocuk. Dışarıdaki insanlar bu kadarını biliyor. Belki fikrini değiştirecektir, diye düşünüyorum. Ama şimdilik, bunu kesinlikle kabul ediyorum.

Joe'ya gerçeği söylemek sanırım hayatımda aldığım ikinci en büyük riskti.

Ben önemli riskler alan biriyim, diye düşünüyorum.

Yakındaki bir kafede yumuşak deri koltuklar buluyoruz. Buğulu camlar, raflardaki eski kitaplar ve kutu oyunları ile içrisi daha da samimi.

İçeceklerimizi alınca sorduğum ilk şey toplantı oluyor.

"Toplantıya gitmeliyim" diyor başını sallayarak. "Ayrıca hastaneye ya da babamla evde olmalıyım."

Sessizce, "Evde annen ve babanla olmalısın. Ben hiç hastalanmamış olmalıyım. Ama buradayız işte." Fincanımdaki nane yapraklarını kaşıkla itip bir yudum alıyorum. İlk defa taze nane yapraklarından yapılmış bir nane çayı içiyorum ve bu, minik bir aydınlanma yaratıyor. "Seninle ilk tanıştığımda bildiğini sanmıştım. Her şeyi kameraya çektiğini ve beş dakika sonra bütün haberlerde kendimi göreceğimi sanmıştım."

"Öyle düşündüysen neden benden uzaklaşmadın?"

"Sana ameliyattan bahsettikten sonra sen neden peşimden gelmek yerine ofisine dönmedin? Editörüne yılın haberini götürebilirdin. Hâlâ götürebilirsin."

Yüzü düşüyor. "Neden bunu yapacağımı düşünüyorsun ki? Sana yardım etmek istemiştım, unutma."

Ben de bana yardım etmesini istiyorum. Ama Joe bugün çok fazla şey duydu. Ondandır isteyeceğim şey bir gün daha bekleyebilir. Şu anda sadece burada, onunla olmanın keyfini yaşamak istiyorum.

Kaşlarını çatarak boynuma bakıyor. "O kolyeyi daha önce görmemiştım. Değişikmiş."

Elim kolyeme gidiyor. "Doktorum verdi."

"Doktorun mu? Tuhaf görünümlü bir taş."

"Aslında bir Ay taşı parçası."

"Ciddi misin?" Yüzü yumuşuyor, uzanıp akrilik küreye

dokunuyor. “Ay’dan gelmiş” diye tekrarlıyor, sesi o kadar alçak ki onu zar zor duyuyorum. “Neil Armstrong, Ay’dan Dünya’ya bakmanın nasıl bir his olduğunu anlatırken ‘Kendimi dev gibi hissetmedim’ diyor. ‘Çok küçük olduğumu hissettim.’”

“Bunu sana annen mi anlatmıştı?”

“Bir yerde okudum... onun verdiği bir kitapta.”

“Yıldızlara.” Dövmesine dokunuyorum. “Bu onunla mı ilgili?”

“Hepimiz yıldızlardan geliyoruz” diyor. Gözlerinde, O’Neill’s’teki bank dışında hiçbir yerde görmediğim bir ifade var. “Güneşimizin varlığı sona erdiğinde atomlarımız uzaya dağılacak. Yani belki, onun atomları ile benimkiler bir gün yine beraber olacak.”

“Yıldızlara” diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor.

“O neydi?” diye soruyorum. “Bu hobisi miydi? Yoksa kozmolog muydu?”

“İkisinin arası bir şey. California Bilim Akademisi’nde gönüllü çalışıyordu.”

“Oraya gitmeyi çok isterim” diyorum.

Aşağı bakıyor, elimi tutuyor, parmaklarını nazikçe benimkilere doluyor. “Seni götürmek isterim. Bir gün.”

Orada Joe’yla oturmaya devam ediyorum; konuşmadan, onu bekleyerek.

“Bir şeyi merak ediyorum” diyor.

Başımı sallıyorum.

“Hamster ve cips hikâyesinin bir anlamı olması gerekiyor muydu?”

Gülümsüyorum. Kendimi tutamıyorum. Başımı iki yana sallıyorum. “Sadece sana anlatmak için kendimle ilgili gerçek bir şey arıyordum.”

“Bütün cipsleri yedin mi?”

“Çoğunu. Ve cips sevmem bile.”

“Neden yedin o zaman?”

“Sanırım... Elliot eskiden bir sürü şey kazanırdı. Okuldaki akademik şeyleri yani. Bu benim zaferanımdı. Parlak bir hams-

ter pelerini olsa bile ne fark eder?”

Gülümsüyor. Sonra gözlerini kaçırıyor. Kutu oyunlarının yanındaki saate baktığını görüyorum.

“Gitmek istemiyorum” diyor. “Ama ofise dönmem gerekiyor. Biri bana bir haberle ilgili yardım ediyor. Gerçek bir haber, göçmen çocuklar için açılan bir merkezle ilgili.”

Başımı sallıyorum. “Asansördeki güzel kadın mı?”

Gülümsemesi yüzüne geri dönüyor. “Eğer bu seni kıskandıracaksa, evet... Aslında editör yardım ediyor. Numaramı alsan iyi olur.”

Telefonumu buluyorum, açıyorum ve bana söylediği numarayı yazıyorum. Kalkmak üzereyken elime uzanıyor. Yerime geri çöküyorum.

Yüzü o kadar ciddi ki bana numarasını vermiş olmasına rağmen birden olduğum şeyi kabullenemeyeceğini fark etmesinden ve annesiyle ilgili sorduğum sorulardan rahatsız olmasından korkuyorum.

Yüzünü benimkine yaklaştırıp, “Seninle takılmanın diğer yan etkileri: Lexington’daki motel odasındaki o geceyi sürekli düşündüğüm için oluşan uykusuzluk... ve buzun altından çekilip çıkartılma hissi.”

Kalbim, eriyor, yanıyor, patlıyor, tıbbi olarak imkânsız bir sürü şey yapıyor.

“Sanırım ikimiz de aynı ilacı alıyoruz” diye fısıldıyorum.

Gülümsemesi, gördüğüm en içten gülümseme, gözlerinin mavisini ısıtıyor. “Haberin olsun, alabildiğim sürece, ne kadar olursa almak istiyorum.”

“Evet” diyorum. “Ben de.”

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Radyo açık. Anlayamadığım bir dilde bir kanal çalışıyor, taksiciden değiştirmesini istemiyorum çünkü düşüncelerime dalmaktan memnunum.

Yağmurdan bulanıklaşmış pencерemde Boston'un apartmanları, dükkânları yanımdan hızla geçerken Joe'yu düşünüyorum –tabii ki Joe'yu– ve bir de Louise Brown'u.

1978'de doğan ilk tüp bebeği... Doğduğundan beri hayatı, dünya basını tarafından didik didik ediliyor. Daha yakın zamanda ailesinin kan lekeli nefret mektupları aldığını söyledi.

Eğer dindarlar cidden onun nefret edilecek bir şey olduğunu düşünüyorsa... benimle ilgili düşünceleri konusunda halihazırda biraz fikrim var.

Ama fark etmez. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Çarşamba.

Gece 3.24. Elliot'a bir mesaj yazıyorum: Yapabileceğim herhangi bir şey beni sevmeyi bırakmana sebep olabilir mi? Sonra siliyorum.

Sonra bana söylediği şeyi düşünüyorum: Annemi ya da Dr. Monzales'i dinleme. Ne yapmak istediğinle ilgili kararları sen kendin vermelisin.

Sabah 10.30. Spor salonunun yanında rehabilitasyon hemşirelerinin molaları için ayrılmış bir oda var. Kapı aralık, boş duvarlı odaya bakıyorum; içeride bir buzdolabı, su ısıtıcısı, yiyecek makinesi ve yarım düzine rahatsız sandalye var.

Jane'in genellikle on buçukta mola verdiğini biliyorum. Jane'in ayrıca diğer hemşireler arasında pek de popüler olmadığını keşfettim, o yüzden onu yalnız yakalama ihtimalim yüksek.

Kapıyı çalıp beklemeden içeri giriyorum. Yürüme bantlarındaki ayakların patırtısı, yürüyüş eğitim aletinin sürtünme sesleri, akrabaların cesaret vermek için söyledikleri, hatta Vinnie'nin "Hadi!" diye bağıışı kapının tık diye kapanmasıyla susuyor.

İşte burada, uzun kahverengi saçlarını açmış, yiyecek makinesinde bir şeyler tuşluyor, yalnız.

Bana dönmek için yavaş bir adım atıyor. "Rosa?"

Gofretlerden biri makinenin içindeki hazneye düşüyor.

"Moladayım. Bir ihtiyacın mı vardı?"

"Seninle konuşmam gerek."

"Hastaların buna izni yok..."

"Seninle konuşmam gerek."

Az önce ne aldıysa düştüğü yerde bırakıyor.

"Oturmak ister misin?" diye soruyor.

Başımı hayır anlamında sallıyorum.

Gerginim. Ama olmamam gerek. "Seni duyduğumu söylemeye geldim" diyorum ve sesimin kafamdakinden daha güçlü duyulduğunu umuyorum. "Bir gece uyandığımda yatağımın başında dua ediyordun."

Bana, "aptal kız" anlamına gelmesi gereken bir ifadeyle bakıyor. "Biri için dua etmek güzel bir şeydir, Rosa. Duaların iyileştirme gücü vardır."

"Benim için dua etmiyordun."

Endişeli görünüyor. Kollarını kavuşturuyor.

"Seni duydum. Bir şey söylemeliydim ama söylemedim." Kanım hızlanıyor. Sakin olmak istiyordum ama mümkün değil. "Söylediklerini duydum, ruhu bedenden ayırmaktan bahsediyordun ve benden geriye ne kalmışsa Tanrı'dan huzur bulmamı diliyordun."

"Huzur harika bir şeydir, Rosa."

"Ölmem için dua ediyordun!"

"Hayır..."

"Seni duydum."

"Ameliyattan sonraki iyileşme dönemindeydin" diyor sertçe. "Aldığın onca ilaç yüzünden hayal görmüş olabilirsin."

“Seni duydum.” Fazla tiz. Kendini dizginle. Daha sakın bir sesle, “Sylvia Johnson’ın babasına bilgi sızdıran hemşirenin sen olduğunu biliyorum.”

Bununla yüzündeki bütün renk gidiyor.

“Eğer bir ağrı kesici alıp baş ağrını kesersen bu da doğaya aykırı değil midir?” diye soruyorum.

“Rosa...”

“Tarım? O da doğaya aykırı değil mi? O da Tanrı olmaya kalkışmak değil mi?”

Sanki mantıksız davranan benmişim gibi başını iki yana sallıyor.

“Biliyorum, ne söylersem söyleyeyim anlamayacaksın. Sen burada çalışmamalısın” diyorum. “Burada hemşirelik yapmamalısın.”

“Kiminle konuştun?” Sesi neredeyse fısıltı gibi.

“Henüz kimseyle konuşmadım. Çok düşündüm. Eğer sorumlu olduğun tek hasta ben olsaydım konuşmamaya devam edebilirdim... ama durum öyle değil.”

Kalbim öyle çarpıyor ki canımı acıtıyor.

Ama onu orada bırakıp spor salonuna dönerken, etrafımdaki gürültü, çocuklar, perdesiz pencerelerden görünen limanın ve gökyüzünün maviliğiyle yüzleşmenin tatsızlığı, zafer telaşına dönüşüyor. Dr. Monzales’e de söyleyeceğim. Türümün ilk örneği olsam da yakında benim gibi başkalarının da olacağını bildiğim için.

Gece yarısı.

Yatakta tamamen uyanık yatıyorum, tavana bakıp düşünüyorum.

Öğlen yemeğinden sonra Dr. Monzales’i ofisinde buldum ve ona Jane’i anlattım.

“Ben... afalladım” dedi. Öyle de görünüyordu. Tam bir soruşturma olacağına söz verdi ama şimdilik acilen görevden alınacaktı.

Bu da aradan çıktığına göre Joe’nun yardımını istemeye hazırım.

Daha fazla erteleyemem.

Onu arıyorum.

Telefon çalıyor.

Daha da çalıyor.

“...Rosa?”

“Selam. Müsait misin?”

Boğuk bir hışırtı geliyor. Belki yataktan kalkıyor. Sonra bir çıt sesi, belki ışığı açıyor.

“Ne oldu?” diye soruyor.

Sesi çok alçak. Hâlâ uykulu. Keşke onun yanında olsam.

“Yapmam gereken bir şey var” diyorum. “Ve senin yardımına ihtiyacım var. Ama ben de sana yardım edeceğim.” Karanlıkta doğrulup oturuyorum, yerden bir yastık alıp sırtıma koyuyorum.

“Bana yardım etmen gerekmiyor” diyor.

“Dinleyecek misin?”

“...Evet, tabii.”

Kararımı kabaca anlattıktan sonra Joe bir süre sessiz kalıyor. Hatta uyuyakaldığından şüpheleniyorum. Sonra, “Şu anda, bu tek yolmuş gibi görünüyor olabilir, ama değil. Bunu yapmak zorunda değilsin.”

İç çekiyorum. “Bana yardım etmeyecek misin?”

“Bana sorma Rosa. Bana soramazsın.”

“Etmeyecek misin?”

“Edemem. Benim de prensiplerim var, bazen çarpık görünseler de. Onları kimse için baş aşağı edemem, yoksa olduğum kişi olmam ki.”

O ağırlık duygusu tam içime düşüp batmaya başlıyor.

“...Tamam.” Telefondaki kırmızı halkaya basıp telefonu yorganın üzerine bırakıyorum.

Yirmi saniye sonra yine çalıyor.

“Joe?”

“Yüzüme kapadın.”

“Özür dilerim... düşünüyordum. Yardım edemezsin. Anlıyorum.”

“Doğrudan yardım edemem. Ama bunu yapmak istediğin-

den eminsen aklıma çok daha iyi bir yöntem geliyor.”

“Öyle mi?”

“İnan bana, çeyrek-mantıklı tek yol bu.”

Perşembe.

Tepsimdeki yulaf lapasına, kahveme ve portakal suyuma dokunmuyorum.

Ceketimi alıp yatak odamdan sessizce çıkıyorum. Dinlenme odasından geçerken Jared’ın orada olduğunu fark ediyorum, armut koltuklardan birinde uyuyor.

Beni her zaman özgürlüğe kavuşturan yolda devam ediyorum, spor salonundan geçip parka çıkıyorum.

Sabahın erken saatinde hava soğuk. Ve bulanık. Hatta o kadar karanlık ki sanki güneş doğmamış gibi. O ağır kasvetin içinde, tam baktığım yerden, kalkan bir uçağın ışıklarını izlerken aklıma burada geçirdiğim ilk geceler ve buradan gitmeye nasıl can attığım geliyor.

Jane’i hatırlıyorum, aynalarla ilgili söylediği yalanı. Parkta dengemi kaybettiğimde beni yakalayan Jane’i. Başucumda dua eden Jane. Banktaki Joe. O’Neill’s’in dışındaki Joe. Kafamdaki Joe, kalbimdeki, yatağımdaki.

Ceketimin fermuarını çeneme kadar çekiyorum ve liman duvarına doğru yürüyorum.

Cebimde, ihtiyacım olan her şey var.

Annemin, babamın ve Elliot’ın fotoğrafı – zihnimin arkasından bağırın hayır sesini reddediyorum. Çünkü Sylvia ile beni bir sonuca ulaştırmalıyım ve aslında bunun tek yol olduğuna eminim. Hiç kimse, belki Joe ile Elliot dışında kimse, anlamayabilir ama bu benim hayatım ve bunu bana Sylvia verdi ve ben bunun yapılabilecek tek mantıklı şey olduğuna inanıyorum.

Boston’a geldiğimden beri çok şey yaşadım. Tuhaf, doğaüstü, capcanlı bir sürü şey. Bir sonraki adımdan bu kadar korkmalıyım ama yine de ödüm kopuyor. Düşünüyorum: Ben ne kadar korksa da devam eden biriyim.

Telefonum cebimde titriyor. Arayan Joe. Açıyorum.

“Selam” diyor.

“Selam.”

“Neredesin?”

“Parkta.”

“Fikrini değiştirmek için çok geç değil.”

“Evet öyle.”

Telefon kulağımda, liman sol tarafımda, Denise’e adanmış banka doğru gidiyorum. Burası benim için anlamlı, o yüzden burada yapacağım.

Oturuyorum. Arkamda hastane, karaltı gibi yükseliyor. Saçlarımı kulaklarımın arkasına itiyorum. Suyun üstüne, demir atmış yatlarla ve evler ile ofislerin olduğu binalara bakıyorum, içlerindeki insanların benden –olduğum şeyin– varlığından haberleri yok.

Zamanı geldi, diye düşünüyorum.

“Biraz korkuyorum” diye itiraf ediyorum.

Sessizlik. Sonra, “Hatırladığım bir söz daha var. Belki, tam olarak yok. Bir dakika...” Yirmi saniye sonra dönüyor. “Bulдум. John Young, 1981’de uzaya giden ilk yolculuğunda gergin olup olmadığı sorulduğunda demiş ki, ‘Dünyanın en büyük hidrojen-oksijen yakıtlı sisteminin üzerinde oturup, alt tarafını yakacaklarını bilen ve endişelenmeyen biri, durumu tamamen anlamıyor demektir.’”

“Sanırım ben durumu anlıyorum.

“Sanırım anlıyorsun.”

Planım, açıklamayı doğru geldiği kadar uzun tutmak.

Hikâyemi, ilk belirtilerimden, bu konuşan, yürüyen yeni kendime kadar telefonuma kaydettikten sonra ses dosyasını Joe’nun benim için topladığı e-posta adreslerine göndereceğim. Yaklaşık 150 isim var. Dünyanın her yerinden internet haber sitelerinin, blogların, gazetelerin ve dergilerin editörleri ile yazı işleri müdürleri. Bir de Althea Fernando’ya göndereceğim, Sylvia’nın kardeşi olduğuma dair o berbat yalanı söylediğim için özür dileyen bir notla.

Slyvia bu yaptığımı onaylar mıydı – bütün dünyaya bizi

anlatmamı?

Bilmiyorum.

Joe'yu gece yarısında arayıp uyandırdığımda, ondan benim hikâyemi yazmasını istedim. Eğer yaparsa, kişisel bir ilişkisini kendi yararına kullanmış olacağını söyledi, bu da etik değerlerine uymuyordu. Ayrıca medyanın ilgisini kendisine, dolaşısıyla kaçınılmaz olarak ailesine çekmiş olacaktı ve bunu istemiyordu.

Onu meşhur edeceğini söyledim.

"Sana söyledim ya, meşhur olmakla ilgilenmiyorum" dedi. "Sadece olmak istediğim insan olmakla ilgileniyorum."

Bunun kendim için de istediğim bir şey olduğunu söyledim, o yüzden kararımı değiştiremezdim. Ve eğer bunu yapmazsam her zaman korkarak, birinin öğreneceği günü bekleyerek yaşayacaktım. Ve her zaman, olmadığım biri gibi davranacaktım.

Denise'in bankından, sağ tarafıma, Sylvia'nın babasının beni bulduğu, şimdi çok zavallı görünen ağaçların arasına bakıyorum. Kimseyi göremiyorum. Orada da, hastanenin yakınlarında da, liman duvarının olduğu tarafta da, sedir ağaçlarının altında da. Futbol oynayan doktorlar ve kutularından erişte yiyen hemşireler sonra gelecekler. Ya da belki hiç gelmezler, biraz havanın kötülüğü yüzünden, biraz da yapmak üzere olduğum şey yüzünden.

"Hâlâ orada mısınız?" diyorum.

"Evet" diyor Joe. "Çektığımız fotoğraflarını bir dosyaya koydum. Sana göndereceğim. Kaydetmeyi bitirdiğinde her şeyi o listedekilere yolla. Video konferansın tarihini de eklemeyi unutma."

"Biliyorum, unutmam."

"Bu, haberi hemen basmak isteyenleri tatmin edecektir. Ama yine de peşine düşecekler. Önce doktorunla ya da ailenle konuşmak istemediğine kesinlikle emin misin?"

"Özel haberi sen yapmak istemediğine emin misin?"

Cevap vermiyor. Ne söyleyeceğini bildiğimi biliyor.

"Her neyse" diyorum bankta arkama yaslanıp gözlerimi karanlık gökyüzüne çevirerek, "çok çaresiz kalırsan her zaman

satabileceğin yedek bir haberin olacak.”

“Öyle mi, neymiş o?”

“Frankenstein’ın kızıyla gizlice yattığın gece.”

Sessizlik.

“Şaka yapmıştım.”

“Ama çok çirkin manşetler atarlar” diyor arkamdan bir ses
– telefonumdan değil.

Yavaşça arkama dönüp telefonu indiriyorum.

Ayağa kalkıyorum. Joe. Gri pantolon ile siyah bir ceket giymiş, yakalarını kaldırmış, hastanenin ana girişinin olduğu taraftan uzun adımlarla geliyor.

Gülümsemenin yüzüme yayıldığını hissediyorum.

“İyi misin?” diyor. “Bunu tek başına yapmanın çok harika bir fikir olmayacağını düşündüm.”

Ona uzanıyorum. O *burada*. Şimdi kollarımı ona doluyorum. O da bana. Denise’in bankında, tanıştığımız yerde. Sıcaklığı ve sağlam varlığı, hâlâ tanıdık gelmeyen bir şaşkınlık yaratıyor.

“Çok çirkin manşetler olacak” diyor yine, bu sefer dudakları kulağıma yakın. “Onları okumamaya çalışmalısın.”

Boynuna gömdüğüm başımı sallıyorum.

“Ve bitirdikten sonra içeri girip odana çıkmalısın. Tepkinin ne kadar kötü olduğunu görene kadar orada kalacağına söz veriyor musun?”

Yine başımı sallıyorum. “Planı biliyorum.”

“Ben onların nasıl çalıştığını biliyorum” diyor biraz geri çekilip yüzüme bakarak. Gözlerinde o kadar çok endişe görüyorum ki canım acıyor. “Bazıları acımasız olacaktır. Ama şu an onlara verebileceğin her şeyi verirsen, çabuk unutmalarını sağlarsın.”

“Belki bir yerlerde bir savaş çıkar” diyorum, becerebildiğim kadar neşeyle, ciddi olmadığımı anlamasını umarak.

Başını sallıyor. “Belki ünlünün biri cinsiyet değiştirir. Belki yeni bir diyet çıkar.”

“Yani eninde sonunda eski haberlerden biri olurum ve arada bir birileri, şu Frankenstein kızına bir baksak iyi olur, di-

ye düşünür. Ve ben de..." Gözlerimi kaçırıyorum. Aşağı. Geceki yağmurdan ıslak olan çimene bakıyorum. Sonra ileri, Joe'nun omzunun arkasındaki limana, bulanıklığın içinde daha net biçimlenmeye başlayan gökdelenlere.

"...sen de ne?" diyor.

"Bilmiyorum." Derin nefes. "Belki seninle bir yerde olurum." Sessizlik.

Sonunda, kendime ona bakma izni veriyorum. Kalbim zıplıyor ama o gülümsüyor. Şu ana kadar etraftaki en parlak ışık gözlerinin içindeki.

Arkamızdan, hastanenin saklı bir tarafından, metal tekerleklerin beton üzerinde giden takırtısı duyuluyor. Bir teslimat, tahliye bölümüne doğru itiliyor. Sönük bir siren sesi giderek yükseliyor. Bir martı tepemizden uçarken boş bir çığlık atıyor. Bunların hepsini, Dixon-Dudley Hastanesi'nin tanıdık seslerini ve kafamın içinde atan nabzımı dinliyorum.

"Hazır mısınız?" diyor Joe.

Başımı sallıyorum.

Ve tekrar banka oturuyorum. Joe da yanıma oturuyor.

Telefonumun kamerasını kendime döndürüp ekrandaki yüzüme bakıyorum.

Bu loş ışık bile yüz hatlarımı fazlasıyla gösteriyor. O haberdeki fotoğrafta, gün ışığında gözlerini kısıp kızını görmüyorum. Dar, gri elbiseli kızını da, elinde mikrofonla harika konserinde fotoğrafı çekilmiş kızını da. Gözlerimde eskiden olduğum insanı da görmüyorum. Ve bu doğru geliyor. İkimiz de değiştik.

Hikâyemi herkese gönderdikten sonra ne olacağını bilmiyorum. Bir hafta ya da bir yıl sonra nerede olacağıma dair gerçek bir fikrim yok.

Ama olmak istediğim insana dönüşmeye çalışacağım.

Bir de Sylvia'nın babasının istediği şeyi yapmaya, kendimi sevmeye çalışacağım.

Ama en çok, her şeyin keyfini çıkarmaya kararlıyım, ikimiz için de.

Joe'ya yaslanıp derin bir nefes alıyorum. Elim sağlam duruyor, gözlerim telefonumun ekranında, konuşmaya başlıyorum.

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür ederim...

İngiltere'deki temsilcim Julia Churchill'e; senin yardımın ve desteğin olmasaydı bu kitap var olmazdı. James'e; senin desteğin ve inancın hayatiydi. Amerika'daki temsilcim Allison Hellegers'a, hevesin ve hatalarla dolu taslağımla tam olarak kime gideceğimi bildiğin için. Ve bu beni Anne Heltzel'e getiriyor. Editörüm sen olduğun için inanılmaz şanslıyım.

Ayrıca Lexington Lisesi'nin öğrencileri ile çalışanlarına ve ilk genç okurum Joe Douglas'a teşekkürler.

.

Emma Young, bilim/tıp konularında yazan ödüllü bir yazar. Yazıları çeşitli gazetelerde ve internet sitelerinde yayımlandı. Çocuk kitaplarının yanı sıra gençler için popüler bilim kitapları da yazdı. Kocas ve iki çocuğuyla birlikte İngiltere’de yaşıyor.